JESSICA NORTH

Bănuială nedreaptă

Traducerea si adaptarea în limba română

de: IOANA BICHIR

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Oglinda era urâtă şi pătată din cauza vremii. Faţa care se vedea în ea era foarte tânără şi foarte drăguţă, deşi nu se putea spune cu siguranţă că pensula rimelului făcea ochii albaştri serioşi mai maturi sau mai drăguţi. Oricum, Christie nu vroia să arate mai drăguţă. Vroia să arate frumoasă. Graţioasă şi sofisticată: asta era imaginea pe care o căuta pentru seara asta. îşi supse obrajii rozalii, şi îşi ţuguie buzele ca pentru un sărut. Seducătoare. Aşa vroia să arate.

Oftă adânc, apoi îşi strânse buzele într-un zâmbet înfricoşător care o sperie şi pe ea. în seara asta trebuia să-l facă să o observe, dar nu numai atât. în seara asta vroia ca el să se îndrăgostească de ea - să-şi dea seama brusc că era singura femeie din lume pentru el, s-o sărute cu o tandreţe şi apoi să ... să facă dragoste cu ea. Desigur nu se va întâmpla aşa. De ce s-ar fi întâmplat? Ea era doar un copil prost. Un copil prost, de optsprezece ani, fără niciun pic de experienţă. îşi înlătură o lacrimă care ameninţa rimelul proaspăt aplicat.

înghiţi nervos, apoi se uită iar în oglindă, îndepărtându-şi părul de pe faţă şi forţându-se să zâmbească sigură pe sine. Petrecerea probabil începuse deja. încălţă pantofii cu toc înalt noi şi neobişnuiţi pentru ea şi apoi se întoarse hotărâtă cu spatele la oglindă. Era timpul să plece.

Lipăia. încruntarea lui Christie devenea mai expresivă simţind apa cum se prelingea pe tenişii ei noi albi din piele. Dezamăgită se uita atentă în jos la piciorele ei scufundate. Un singur lucru era sigur - niciodată nu vor mai fi la fel de albi. Acum erau plini de o apă maronie murdară care ieşea din iarbă.

- Noroi... oftă, închizând ochii în faţa priveliştii deprimante. Si apoi, cu o grimasă resemnată, se întoarse să se uite la cauciucurile maşinii. Si ele erau afundate în noroiul de lângă marginea drumului, aproape până deasupra roţilor.

Obosită, merse lipăind prin iarbă spre drumul cu pietriş din spate. Fiindcă mai avea cam doi kilometri de mers păruse o idee bună să tragă pe dreapta, să-şi mai dezmorţească picioarele, să mai piardă puţin timp, şi să se mai gândească. Fusese o greşeală. De fapt, întreaga călătorie fusese o greşeală. Nu ar fi trebuit niciodată să o lase pe mătuşa Sassy să o covingă. Dar mătuşa Sassy era o bătrână căreia, chiar şi la şaptezeci de ani - mai ales la şaptezeci de ani - îi plăcea ca totul să fie cum vrea ea. Christie, în final, rămăsese fără obiecţii. Acum, privind în jos la noroiul care-i transformase picioarele în doi butuci de ciocolată, se blestemă, supărată că cedase.

Oh, totul trebuia să fie atât de simplu. Trebuia să se ducă în casă, să arunce repede o privire prin jur, să se ducă la magazin şi să o vadă pe Maudie Timms, doar pentru cazul în care verifica mătuşa Sassy, apoi să plece repede cât mai departe de Dursley şi să găsească un hotel mic în care să se ascundă pentru câteva zile. Odată întoarsă în Londra îi va spune formidabilei mătuşi că fusese nemaipomenit, dar analizând, nu credea că era o idee bună. Misiunea îndeplinită; mătuşa Sassy se liniştea.

Bătu din picioare pentru câteva minute sperând că tenişii

ei vor deveni la fel de frumoşi ca înainte, dar noroiul rămase pe ei. Si maşina, evident, era complet înţepenită. Ar fi făcut mai rău dacă ar fi încercat să o mişte fără ajutor. Se aplecă şi deschise uşa din spate a maşinii, şi scoase cu greu o pereche de tenişi vechi, zdrenţăroşi - pe care, în mod ironic, îi luase pentru cazul în care s-ar fi plimbat pe un drum de ţară noroios. Trecuse o grămadă timp de când fuseseră albi. Luându-i sub braţ, se îndreptă spre pârâul mic de lângă biserică, unde putea să se schimbe înainte să se întâlnească cu vechii ei prieteni.

Erau aproape cinci ani de când fusese ultima oară acolo, dar niciunul nu o uitase, la fel cum nici ea nu-i uitase pe ei. Planul ei în mod sigur nu includea să se întâlnească cu ei. Se gândise ce îi va spune lui Maudie Timms când o va întreba, dar ce îi va spune dragului Canon Percival când va întreba? Sau lui Ellen Jefferies, care o lăsase să se dea cu rujul ei când amândouă aveau paisprezece ani şi cu care împărtăşise toate secretele cu excepţia unuia? Dar lui Tommy şi Malcom Brewer - sau doamnei Brewer? Sau - şi inima ei începu să bată tare în timp ce vocea ei interioară îi şopti numele - lui Lucas Merrick?

Se gândi că cel mai bun mod de a-i evita pe vechii prieteni va fi să intre în casă prin spate, prin pădurice. Gardul viu care înconjura grădina crescuse mult de când se căţărase ultima oară pe el. Se balansă şi scârţâi sub greutatea ei, iar ea se bucură când corpul ei zvelt, îmbrăcat în blugi ateriză greoi în iarba netunsă. Când se uită în sus prin părul ei şaten-deschis îl văzu pe Lucas Merrick stând în uşa bucătăriei şi privind-o.

Trase aer în piept furioasă, apoi se ridică în picioare de parcă vederea lui nu ar fi însemnat nimic pentru ea.

- Bună! strigă, fluturând cu mâna veselă. Bună, Lucas. Sunt eu! Ce Dumnezeu faci aici?

El o privea încremenit. La urma urmei, şi ea era foarte

şocată să îl vadă, aici în spatele casei, unde singura ei amintire era a mătuşii ei care golea ceainicul în scurgerea de afară pentru a nu înfunda chiuveta. De fapt vederea lui o îngheţase - o blocase şi o ameţise. Totuşi, nu putea să-l lase să-şi dea seama niciun moment de efectul pe care îl avea asupra ei. Ţopăi vioaie prin grădină, zâmbind, continuând să îi facă cu mâna.

- Bună, Christabel, spuse în sfârşit; şi vocea lui părea în acelaşi timp veselă şi puternică. Ciripitul păsărilor şi foşnetul frunzelor din pădurice din spate încetară, şi, pentru un moment, chiar şi bătăile inimii ei. Ajunsese destul de aproape încât, pentru a-l privi, trebui să ridice capul deoarece era foarte înalt. Observă că silueta lui lată, îmbrăcată cu blugi uzaţi şi cu o cămaşă desfăcută la gât, era la fel de irezistibilă pentru ea ca şi înainte.

Zâmbea şi el, un zâmbet care nu se potrivea cu profunzimea întunecată a ochilor lui căprui.

- îmi pare bine să te văd din nou, Christie. Nu e nicio maşină în faţă... Când ai ajuns?

- Chiar acum, spuse, apropiindu-se încă puţin de uşă. Nu vroia să se apropie prea mult de Lucas. De fapt întregul ei plan referitor la această vizită fusese făcut astfel încât să-l evite pe Lucas cu orice chip.

- Am lăsat maşina la intersecţie şi m-am hotărât să merg pe jos prin pădurice, adăugă vag. Nu vroia să-i spună că maşina ei se înţepenise. Ar fi putut să se ofere să o ajute. în schimb arătă vag spre cerul albastru-pal.

- Este o zi foarte frumoasă. M-am gândit că ar fi - ăă - plăcut. Am uitat că gardul e atât de instabil.

El se dădu într-o parte, probabil pentru a o lăsa să intre. Avea o expresie sumbră, deşi ochii care îi întâlniră pe ai ei, în timp ce trecu pe lângă el spre bucătărie, erau indiferenţi.

- Tot un mic băieţoi? spuse sec.

- Am un metru şaizeci şi cinci, Lucas, şi douăzeci şi trei de ani. Nu mai sunt niciun băieţoi, nici atât de mică.

Oh, Doamne. Chiar trebuia să spună asta. Trebuia să menţină lucrurile clare şi degajate, ca şi cum... ei bine, ca şi cum această întâlnire a lor era una obişnuită. Aluziile la faptul că nu mai era un
copil nu intrau în această categorie. Adăugă sarcastic:

- Doar pentru că nu sunt atât de bătrână şi nu am doi metri ca tine nu înseamnă că am rămas pe un tărâm de basm al copilăriei fără sfârşit, să ştii.

- Cred că mi-am dat seama de asta de mult, Christie. Si îmi imaginez că ai reuşit să te maturizezi puţin în ultimii ani, nu?

- Da, încuviinţă chiar dacă nu înţelegea exact ce a vrut să spună. Sigur că sunt mai matură şi mai înţeleaptă decât eram înainte... E normal. Tu nu eşti la fel, Lucas?

Nu răspunse, şi trecând de el nu reuşi să îi citească răspunsul din expresia feţei. Totuşi, nu-i plăcu tăcerea lui. Părea periculoasă.

- Si oricum, ce faci aici? începu senină în timp ce trecu prin bucătăria în stil vechi mergând spre camera de zi. Fiecare obiect pe lângă care trecu - scaunele, pernele, şi vasele de pe pereţi - erau foarte familiare. I-ar fi plăcut să petreacă un timp în acest loc, să atingă, să privească şi să se bucure de el înainte să-i spună adio pentru totdeauna. Dar era mult prea conştientă de Lucas, care se oprise în spatele ei.

Arătă spre şemineu, unde trosneau şi ardeau nişte buşteni.

- Am auzit că vii. Casa a fost închisă toată iarna. M-am gândit că e aer închis. Eu am cheie, aşa că m-am decis să aerisesc.

De unde ştia? Oh, Maudie, sigur... Sunase mătuşa ei... Secretele se păstrau cu greu într-un sat ca ăsta - tocmai de asta spera să se strecoare neobservată, dar nu reuşise.

- Oh. Sigur. înţeleg. Ăă - mulţumesc, Lucas. Foarte drăguţ din partea ta. Realiză fără să-i placă, că nu sunase prea convingător. Se întoarse spre el, zâmbindu-i uşor în semn de mulţumire pentru a compensa tonul vocii.

Dar el nu-i zâmbi. Doar o privea fix, şi apoi indiferent întoarse capul să se uite pe geam.

- Nu m-aş fi deranjat dacă aş fi ştiut că nu aduci copilul cu tine, spuse brusc.

Christie înghiţi cu greu. Suna aşa de rece, de formal, spus aşa. Copilul. O duru.

- M-am gândit că ar fi mai bine... să stea cu Letty şi cu mătuşile. Le place foarte mult să stea cu ea iar ea, le adoră, şi m-am gândit că e bine pentru ea să... să... Sue se opri. Privi spre pian, pe care era o colecţie de fotografii înrămate. în faţă erau cinci sau şase fotografii ale copilului. Copilul lui Christie. împinseseră fotografiile lui Christie când era mică spre margine.

- Nu trebuie să îmi explici, spuse Lucas scurt, cu o voce iritată. Nu e deloc treaba mea ce faci tu cu progenitura ta. M-am gândit doar că în cazul în care un copil va dormi în casă ar fi logic să fie aerisită înainte.

Christie simţi că se înroşeşte. Se întoarse spre Lucas, cu ochii albaştrii strălucitori.

- Are un nume, să ştii, spuse scurt, încercând fără succes să îşi ascundă emoţia din voce. Sarah. Este fetiţă şi numele ei este Sarah. Nu este un... un copil. O progenitură fără nume. Făcu un semn vag cu mâna spre fotografii.

Lucas privi spre ele, puţin, fără niciun interes aparent.

- Seamănă cu tine, spuse cu indiferenţă.

- Da, abia şopti. Da, toată lumea spuse asta... murmură, inima începând să-i bată mai tare. Acum. Acum va întreba, sigur.

Dar Lucas ridică din umeri şi spuse aspru:

- De ce ai venit aici, Christie? Ai venit să strângi? Scoţi casa la vânzare?

Christie se uită la faţa lui încordată, conturată în faţa grilajului prăfuit al ferestrei. în timp ce ea îl privea, el îşi îndepărtă părul de pe faţă. Fu un gest grăbit. Era ceva ce nu mai văzuse înainte la Lucas. Buzele lui făceau o linie subţire, dură; spâncenele erau încruntate. îl văzuse şi nervos, de multe ori. Dar niciodată atât de rece ca acum.

- Sunt aici din mai multe motive, spuse cu grijă. Nimic nu e stabilit încă.

- Mai multe motive? Cum ar fi... ?

- De ce vrei să ştii, Lucas? întrebă, exasperată. Scutură capul brusc, apoi privi într-o parte. Va întreba curând - trebuia - şi ea tot nu ştia ce îi va spune...

Se întoarse nepăsător de la fereastră spre ea. Cu lumina din spate, faţa lui era în umbră, dar atitudinea lui arăta dispreţ. îşi puse mâinile pe betelia pantalonilor, ţinându-şi degetele mari pe curea în mod dispreţuitor. O dispreţuia. Era la fel de sigură acum ca ultima oară când îl văzuse.

- Mătuşa ta este o veche prietenă de-a mea. O vecină. Un membru respectat al comunităţii noastre. Normal că sunt interesat de ce vrei să faci cu proprietatea ei.

Ea spuse furioasă:

- Eşti exagerat de ofensiv, Lucas. Poţi să crezi ce vrei despre mine

- şi sigur crezi că ai multe motive să mă condamni. Nu am de gând să te contrazic. Dar să nu îndrăzneşti să vorbeşti urât de mătuşa mea, te rog. Nici să sugerezi că nu poate pune

nădejde pe mine în ce priveşte proprietatea ei. Mătuşa Sassy este mândră de mine, şi este şi mai mândră de Sarah. Toate prietenele ei din sat mi-au trimis flori şi felicitări când s-a născut. Câteva îşi amintesc ziua ei de naştere. Mătuşa şi fiica mea pot să ţină capul sus în comunitate. Si eu voi face la fel.

-Atunci, dacă eşti atât de mândră de tine, de ce nu ai mai venit aici? De ce mătuşa ta se mulţumea cu fotografiile? De ce nu i-ai dat ocazia să se plimbe cu tine prin sat, cu capul sus? Si de ce nu ai venit cu maşina până în faţa casei, pentru numele lui Dumnezeu, Christie? De ce te-ai furişat prin spate? Am crezut că eşti o nenorocită de oaie!

Ochii lui Sue scânteiau. Acuzaţiile lui o dureau. Se simţise vinovată că refuzase de multe ori invitaţia mătuşii ei, dar nu-i putea spune adevăratul motiv al plecării ei, lui Lucas.

- Nu m-am furişat prin spate, minţi, cu dinţii încleştaţi. Ţi-am spus. Am vrut să mă plimb. De dragul vremurilor trecute. Oaia neagră nu are voie să se simtă nostalgică din când în când? Sau este un sentiment rezervat doar cirezii obişnuite?

- Turmă... o corectă repede.

A naibii să fie. Acum ajunsese să îl amuze... îşi ridică maxilarul uşor şi începând să zâmbească ironic, iar ea simţi în stomac vechea emoţie. îşi scutură tenişii murdari şi se uită în jos la ei. Vechi prieteni...

- Atunci de ce, insistă Lucas, dacă pretinzi că nu ai nimic de ascuns despre motivul vizitei tale, nu-mi spui de ce eşti aici?

- Nu este treaba ta ce vreau să fac, nu-i aşa? Nu mai mult decât este Sarah treaba ta... se întoarse sfidător, nereuşind să reziste tentaţiei de a-i întoarce cuvintele.

Lucas oftă greu.

Aştepta un răspuns furios din partea lui. în schimb el dusese o mână la gură gânditor. Christie observă câteva riduri

care nu erau acolo când îl văzuse ultima oară. Oare câţi ani avea acum? Treizeci şi patru, treizeci şi cinci? Părea mai în vârstă. Părul lui închis, bogat, aranjat pe spate, îi dezvăluia ridurile fine nu numai pe obraji ci şi pe frunte, şi în jurul ochilor lui pătrunzători. Sprâncenele întunecate erau şi ele apropiate într-un mod nefamiliar. Lucas pe care şi-l amintea din copilărie - Lucas din adolescenţa ei, Lucas pe care-l văzuse în fiecare vară fără excepţie până când el făcuse treizeci de ani - se încrunta de fiecare dată când zâmbea. Dar încruntarea lui era trecătoare - o aluzie scurtă la ascuţimea minţii lui vioaie şi critică.

Christie se întoarse şi privi spre foc unde buştenii începuseră să ardă mai tare.

- Mulţumesc din nou că ai aprins focul, Lucas, spuse uşor. A fost un gest frumos.

Un gest prozaic. O precauţie logică. Nu genul de lucruri pe care le-ar fi asociat vreodată cu acest om. Timpul îşi lăsase urmele asupra lui Christie. De ce-ar fi crezut că Lucas Merrick ar fi imun?

Urmă o tăcere, şi apoi, de parcă ar fi început o conversaţie politicoasă, spuse:

- Si ce face mătuşa ta?

- Sassy? Oh, destul de bine, deşi acum trebuie să meargă cu un cadru. Christie oftă. Nu va întreba acum. Nu cât timp vorbeau aşa.

- îi place viaţa de oraş?

Privind încă spre foc, nefiind în stare să-i suporte privirea cât timp continuau această conversaţia nefiresc de protocolară, răspunse:

- Chiar îi place. îi place să fie aproape de mătuşa Irene şi de Letty, desigur, şi îi plac toate magazinele.

- Mă bucur. Toată lumea aici îi simte lipsa foarte mult. Dar

toată lumea se va bucura că e fericită. La urma urmei, viaţa merge mai departe.

- Da, spuse Christie şi ochii ei se concentrară spre flăcările care dansau nebuneşte în faţa ei. Simţi în suflet o frustrare. Spuse: Sigur a mers mai departe pentru tine, Lucas. Când am spus că eşti mai matur şi mai înţelept glumeam. Ca să fiu sinceră, nu mi te imaginam matur şi înţelept. Făcu o pauză, apoi adăugă: Deşi nu-mi dau seama ce înţelepciune poate avea un om atât de posomorât. Erai întotdeauna plin de surprize, dar această conversaţie este cea mai surprinzătoare. Erai ultima persoană din lume pe care mi-aş fi imaginat-o să-mi spună oaie neagră.

Lucas o studie rece.

- Tu ai spus asta, Christie.

- Oh... Da? Ei bine, puteai să mă contrazici.

- De ce? Nu mai ştiu nimic despre tine în ultimul timp.

Se juca nervoasă cu covoraşul din faţa şemineului. De ce spusese asta? Acum Lucas o privea mai critic. Si totuşi nu întreba. De ce? Nu vroia să ştie?

- Christie? Vocea lui sună gravă, ceea ce, ca şi ridurile, era ceva nou pentru ea.

- Da?

Simţi că se apropiase de ea prin spate. Nu ştia dacă îi auzise paşii, sau doar îl simţise apropiindu-se. Tot ce ştia era că e foarte conştientă de faptul că el se apropia de ea. Tresări când îşi puse mâinile pe umerii ei. îi putea simţi respiraţia, oftând deasupra capului ei.

- Christie? spuse din nou. Trebuie să ştiu ceva...

- Spune, răspunse senină, de parcă nu i-ar fi păsat ce vroia să întrebe. îşi ţinu ochii lipiţi de foc. Era absurd şi totuşi prezenţa mâinilor lui pe umerii ei îi părea atât de senzuală. îşi coborî mâinile strâns în jurul sânilor, apăsându-i, încercând să

înăbuşească valul evident de dorinţă care o furnica, şi din cauza căruia i se întăriseră sfârcurile - care se vedeau clar prin tricoul ei subţire de bumbac. Prinsă în această poziţie ridicolă, cu simţurile stârnite, va trebui să încerce să răspundă la o întrebare la care se gândise cu groază de mai mult de patru ani. Si tot nu ştia ce îi va răspunde.

- Este vreun bărbat, Christie? Vreau să spun ... Un bărbat ... important pentru tine.

Christie rămase înmărmurită. Dintre toate lucrurile, tocmai asta nu se aştepta să întrebe. îşi întoarse capul să se uite la el.

- Eu... Nu. De ce întrebi?

Răspunsul lui neaşteptat fu să îşi pună gura peste a ei şi să o sărute, întorcând-o cu faţa spre el în timp ce o săruta. Christie făcu ochii mari, uimită. Era un sărut care o tulbura profund. Gura lui era cercetătore, de parcă vroia să ştie ceva pe care doar cuvintele nu-l puteau spune. Speriată, Christie ţinu mâinile strâns încrucişate în faţă, menţinând astfel un mic spaţiu între ei, şi îşi ţinu gura închisă în ciuda sentimentului de plăcere care o cuprinsese rapid. îndoise un genunchi pentru a se împotrivi apropierii lui. Apropierea coapsei lui de a ei îi trimise valuri de dorinţă puternică. Era inadmisibil. îşi trase capul mult pe spate. Nu putea... Nu, era imposibil... Nu trebuia să-l lase să-i facă asta.

- Nu, Lucas... Protestul ei nu era decât un murmur, dar avu efect.

Lucas îşi coborî mâinile şi se îndepărtă. O privi fix, ochii lui negri
cercetând-o, de parcă ar fi putut să vadă ceea ce ar fi găsit gura lui dacă ar fi căutat destul. Apoi se întoarse.

- La revedere, Christie, spuse, îndreptându-se încet spre uşă şi ieşi.

în timp ce se închise uşa, Christie izbucni în hohote. Fusese ceva atât de dispreţuitor în modul cum o sărutase - şi în care spusese la revedere. Si, totuşi, nu întrebase. O durea mai tare decât îşi putea imagina că e posibil. Si totuşi, cum îl putea învinovăţi pentru indiferenţa lui? Făcuse totul cu mâna ei... era numai greaşeala ei.

Trecu ceva timp până când arseră buştenii. Christie stătea în genunchi pe covoraş, privind în gol, inima arzându-i ca şi cum toate acele veri - veri în care Lucas Merrick fusese atât de întipărit în mintea ei de copil - se amestecaseră în amintirea ei.

Mama lui Christie murise când ea era mică. Si mama ei fusese orfană de mică, şi fusese adusă aici de mătuşa ei. Când se repetă istoria, Sassy se oferise să aibă grijă şi de Christie. Dar tatăl lui Christie, director de şcoală la un cămin de băieţi, a vrut să-şi ţină fetiţa scumpă cât mai mult lângă el. Aşa încât Christie fusese crescută de o doică cumsecade într-o casă mică de lângă şcoală, petrecând multe ore cu tatăl ei savant, dar devotat. Venise la mătuşa ei în multe veri. Era tot ce ştia, şi Christie se bucura de asta. Avea două case. Doi oameni care o adorau. Se simţea dublu binecuvântată. Si amândoi o asiguraseră de nenumărate ori că mama ei acceptase sarcina neaşteptat de fericită, ştiind riscul determinat de inima ei slabă, insistând totuşi că dacă se întâmpla ce era mai rău, nu ar fi fost păcat. Chiar viaţa ei o învăţase că nu conta cine creşte un copil, dacă era înconjurat de dragoste. Fusese un principiu stăruitor în viaţa ei. Tatăl lui Christie credea în el. Mătuşa Sassy, cu siguranţă, credea în el. Christie nu se îndoise de el niciodată. Si Lucas Merrick, când fusese pus la încercare, dovedise că şi el crede la fel încât o implorase pe Christie să dea copilul pe care îl aştepta spre adopţie.

- Nu contează cine îl creşte, Christie. Atâta timp cât e înconjurat de dragoste, îi spunea. Erau exact cuvintele lui.

Ea avea optsprezece ani, şi nu se aştepta la nimic altceva din partea lui atunci. Era însărcinată, şi plină de bravada tinerilor fără experienţă, dar sub exteriorul ei viteaz era speriată de moarte de ceea ce făcuse.

Cărbunii de la buşteni se domoliseră pe grătar. Christie îşi dădu părul lung până la umeri de pe faţă şi luă alte lemne din coş. După-amiaza trecuse şi era prea târziu acum să rezolve problema maşinii. Va pleca cât mai devreme dimineaţă. Nu o ţinea nimic în acest loc. Era sigură de asta acum. în mod sigur nu Lucas. Nu, nu el. Nu se lăsase păcălită de sărut. Stia exact ce simţise el - ce căutase el.

Oh, Lucas. Nu va reuşi niciodată să uite? începuse să se îndrăgostească de el când avea patru ani. Cei din familia Merrick aveau mult pământ în jurul satului. Aveau cai. Christie iubea caii de când era mică. îşi amintea că mătuşa ei i-l arătase pe Lucas într-o zi când călărea pe câmp.

- Vino aici, tinere! strigase. Vino să o laşi pe Christabel a noastră să mângâie animalul pe bot. Are numai cai în cap.

Si când băiatul dispreţuitor veni, mătuşa Sassy o luase pe Christie în braţe ca să poată atinge botul calului peste poartă. îşi amintea şi acum că se uitase în sus să-i zâmbească recunoscător călăreţului mărinimos, şi că fusese surprinsă pentru prima oară de strălucirea acelor ochi ageri, cercetători. Nişte ochi extraordinar de castanii, adânciţi pe o faţă bronzată, înconjurată de un păr închis, ciufulit. Christie oftă cu nostalgie, apoi se ridică în picioare şi se întinse. Toate aceste amintiri nu îi făceau deloc bine.

în casă, din fericire, găsea tot ce avea nevoie pentru a supravieţui până dimineaţă. Electricitatea fusese oprită, dar cuptorul mergea cu butelie de gaz şi erau şi felinare şi

chibrituri. Era chiar şi o cămară plină de conserve, şi ceai şi lapte praf. Mătuşa ei nu ştiuse când fusese dusă la spital, din cauza agravării stării ei, că nu se va mai întoarce niciodată în casa ei. Lăsase totul în ordine - în aşteptare.

Făcu patul din camera mică care fusese întotdeauna a ei, şi încălzi o supă pe care o mâncă lângă foc, în timp ce apusul soarelui strălucea prin fereastră. Se chinui să nu privească fotografiile lui Sarah de pe pian. Casa părea pustie de când plecase Lucas, şi nu vroia să-şi amintească cât de mult îi lipsea fetiţa ei. Copilul era totul pentru ea acum. Recompensa fiecare moment de chin. Să renunţe la visurile ei prosteşti că Lucas o va iubi într-o zi, fusese un preţ prea mic de plătit.

Pentru că, oricum, nu fuseseră decât visuri. Visuri puerile. I se spunea dragoste de licean. Si în cazul ei, era doar dintr-o parte, fără nicio speranţă.

Lucas. Nu şi-l putea scoate din minte. în Londra îl putea uita pentru zile întregi, dar aici, mai ales după ziua de azi, faţa lui stăruia în ochii ei întruna.

Se va culca devreme pentru a scăpa de el în somn. Găsi repede haine de noapte şi prosoape de-ale mătuşii sale. Dar când se duse în baia mică şi dădu drumul la robinet, nu curse decât apă rece. Si când se uită în jos la picioarele ei, încă pline de noroi, realiză că are nevoie de o baie mai mult decât avusese vreodată; de când ea şi Ellen se hotărâseră să construiască un baraj şi Lucas o găsise stând în noroi şi o lăsase să călărească până acasă în spatele lui, cu mâinile ţinându-l de mijloc, în timp ce calul mergea liniştit.

Oh, blestemat să fie. Va înnebuni tot amintindu-şi. Avea nevoie de ceva care să-i ţină mintea ocupată la fel de mult cât avea nevoie de o baie... Atunci îşi aminti vechea cadă de tablă. Oh, excelent! O ajuta cu ambele probleme.

Pentru a umple cada, zdrăngăni şi bubui mult, folosindu-se

de multe oale cu apă încălzită. Dar în sfârşit reuşi să uite de Lucas Merrick. Se spăla în faţa focului, la fel cum făcea când era mică, înainte să se construiască baia. Săpunul era într-un suport lângă ea.

Focul ardea, emanând multă căldură. îşi strânsese părul într-o coadă de cal pentru a nu-l uda, exact cum îl purta atunci. Singura diferenţă fu că persoana care intră pe neaşteptate în cameră nu era mătuşa ei de data aceasta, ci Lucas Merrick.

Capitolul 2

Christie rămase fără cuvinte. Dintr-o dată i se păru că focul arde mai tare. Stânjenită, îşi acoperi sânii cu mâinile, care nu prea îşi atinseră scopul. Toate lucrurile ei erau încă în maşină - nu avea nici măcar un pulover pe care să şi-l pună pe ea.

- Lucas! şuieră furioasă.

Lucas mai făcu câţiva paşi înăuntru, apoi rămase locului. Ochii lui o priveau la fel de rece şi sever.

- Este intenţionată - această... această expunere? întrebă tare.

- Nu fi prost, răspunse nervoasă. Cum ar putea fi? Boilerul nu merge. Electricitatea este oprită. Cum Dumnezeu aş fi putut să plănuiesc asta? Strânse mâinile mai tare în jurul sânilor.

El ridică din umeri.

- Punct lovit, spuse în sfârşit, dar tonul era plin de dispreţ.

- Dumnezeule mare, Lucas! exclamă tăios, simţind un impuls usturător. Te-ai schimbat, ştii? Eşti la fel de neplăcut ca şi sugestia pe care tocmai ai făcut-o. Acum ieşi afară. Ideea că un om ca... ca tine se uită la mine mi se pare extrem de neplăcută.

- îţi plăcea când mă uitam înainte la tine ... Christie?

- Nu am spus asta.

îşi ridică umerii respingându-i răspunsul.

- Nu? Nu prea contează. îmi amintesc perfect cât de mult îţi plăcea, în orice situaţie. Nu am nevoie să îmi confirmi tu. Nici să negi... Deşi dacă vrei să negi, nu te deranja. Nu te cred.

Se înşela sau în cuvintele lui era ceva din vechiul lui umor? Pielea lui Christie se înfierbântă când îşi aminti cum fusese cu el în noaptea aceea. începură să-i tremure degetele,

şi trebui să-şi muşte buza de jos pentru a se opri din tremurat.

- Eşti stânjenită... observă cu o voce mai plăcută. Tensiunea din vocea şi din ţinuta lui începuse să dispară...

- Bineînţeles că sunt, şuieră cu o voce tremurătoare.

- Cât de mari ţi se fac ochii când te ruşinezi, Christie. Sunt de un albastru frumos. Te uitai aşa la mine când te-am găsit jos în râu cu rochia băgată în chiloţi, plină de noroi...

- Aveam unsprezece ani. Fetelor de unsprezece ani nu le place să fie tachinate.

- Nu te deranja să fii tachinată, Christie. O tachina iar acum.

Se încruntă spre el. Niciodată nu o deranjase când o tachina Lucas, era adevărat. Orice atenţie din partea lui era binevenită.

- Erai stânjenită pentru că ţi se vedeau chiloţii.

Privirea mânioasă se întunecă. Bineînţeles că era! Cărei fete de unsprezece ani care se respecta i-ar fi plăcut ca cel pe care-l iubea să o găsească construind un baraj, cu rochia în chiloţi şi plină de noroi pe picioare?

- Te surprinde? bombăni violent.

- Toată modestia asta... Toată jena asta... Cum Dumnezeu ţi se potriveşte, Christie? murmură sceptic. Poate că se potriveşte cu fetiţa care a venit să ne ajute cu poneii. Dar nu se potriveşte cu imaginea pe care ţi-ai creat-o de atunci, nu-i aşa?

Era mult mai ruşinată acum. Era complet descurajată de modul în care se schimba în faţa ei. îi dispăruse răceala. în ochi îi apăruse o lumină caldă. Tachinantă, batjocoritoare, dar sigur caldă. Revenise. Vechiul Lucas - Lucas al ei - se întorsese.

- Imagine? protestă nesigură. Cum pot fi responsabilă de imaginea pe care o ai despre mine? Nu am mai fost aici de

câţiva ani. Si nu ai ştiut nimic despre mine de atunci.

- Nu? spuse ironic.

- Nu. Sigur că nu. Cel puţin... Bine, sigur că ştiai ceva... Vreau să spun... îşi închise ochii puţin, apoi îi făcu mari. Oh, este o prostie! insistă nervoasă. De ce mă las atrasă în această conversaţie? Pleacă, Lucas.

- Este bine, spuse ironic, că nu te-ai făcut profesoară, Christie. Nu ai fi avut nicio şansă. Copiii te-ar fi făcut praf.

- Oh, nu, nu ar fi făcut-o, răspunse cu ardoare. Ai făcut greşeala de a te lua ca exemplu pe tine cum erai înainte. Toate clasele au câte un copil problemă. Dacă aş fi fost profesoara ta te-aş fi dat afară.

- Dar nu aş fi plecat, Christie... Nu înţelegi?

- Lucas! Pleacă.

începu să zâmbească uşor, iar în ochii lui se vedea deja amuzament.

- Oh, dragă, murmură, iar ea îşi dădu seama că îi venea să râdă.

- Vorbesc serios, Lucas... bâigiu, închizându-şi din nou ochii.

Si atunci el începu să râdă, un râs tare, melodios, care, odată ce începuse păru că nu se mai termină.

- Nu ştiu ce ţi se pare atât de amuzant, murmură. Dacă ai fi fost un domn nu ai fi intrat fără să baţi la uşă. Si sigur nu ai fi stat acolo râzând de mine.

Lucas se opri din râs, în sfârşit.

- Problema e, spuse sec, că am venit aici să îmi cer scuze pentru acel sărut. Numai că acum, că sunt aici, nu îmi mai vine să-mi cer scuze. De fapt, îmi doresc foarte mult să te sărut din nou.

Christie se aplecă şi îşi ridică genunchii pentru a-şi păstra ultima urmă de decenţă pe care o mai avea. Punându-şi

bărbia pe genunchi, şi strângându-i lângă ea tare, acoperindu-şi sânii, îşi întoarse capul într-o parte pentru a se uita la el peste umăr.

- Chiar cred că ar trebui să pleci, Lucas, spuse aspru. Du-te.

Pleacă.

El nu plecă. Acum că se oprise din râs, ochii lui nu mai străluceau amuzaţi. Se întunecaseră şi o priveau arzători.

- Vorbeşti serios, Christie? Chiar vrei să plec...?

Ea înghiţi greu.

- Da, insistă, dar vocea ei era slabă - nu prea convingătoare.

El nu răspunse nimic, şi, speriată de liniştea care se lăsase, exclamă:

- Si în orice caz, ce Dumnezeu te face să crezi că poţi să vii şi să pleci de aici fără să baţi la uşă?

- Nu ştiam că trebuie să bat ca să ies afară.

- Stii ce am vrut să spun! Păru că plânge de disperare.

- Ţi-ai lăsat cheia în contactul maşinii, care întâmplător, s-a înţepenit singură în noroi. Erau câteva chei pe inel, inclusiv cea de la uşa din faţă. Stiu pentru că se potriveşte cu a mea. Oricum, m-am hotărât să ţi le aduc, dar când am ajuns aici nu se vedea nicio lumină aprinsă, şi mi-am imaginat că probabil te-ai întors la maşină, şi că vei crede că te-ai încuiat pe afară când vei vedea că lipsesc. Vroiam să le las pe masă, să închid uşa cu clanţa, şi să vin să te caut.

Christie oftă arogant.

- Credeam că ai spus că ai venit să îţi ceri scuze?

- Si asta. Da... Deşi sigur acum nu o mai fac.

- Oh?

- Pentru că sper să repet ce am făcut, şi nu vreau să creez un precedent... Nu aş vrea să pierd prea mult timp cerându-mi

scuze... Nu pentru fiecare mic sărut...

- Lucas! Pleci, te rog?

El se mai apropie puţin.

- Lasă-mă să-ţi dau cu săpun pe spate, spuse, iar vocea lui era mai slabă acum.

- Lucas! se tângui, privindu-l în ochi. Nu!

Era extraordinar. Acest Lucas, acest fals, lipsit de respect Lucas, încălcând toate regulile, era chiar omul pe care-l iubise. Acesta era omul pe care şi-l dorise atât de mult încât îl sedusese în mod deliberat. Nu, se corectă. Nu fusese deliberat. Acţionase numai din instinct. Poate că îl sedusese fără motiv - neştiind dinainte că asta va face. Dar acţiunile ei fuseseră fără motiv - sub controlul emoţiilor intense de adolescent. Viaţa ei scăpase mult de sub control în acea vară. Singurul lucru sigur erau sentimentele ei pentru Lucas.

Când încercase să o sărute mai devreme reuşise să se opună. în ciuda răspunsului ei fizic puternic reuşise să-i reziste deoarece, nu părea să fie acelaşi Lucas pe care-l iubise întotdeauna. Acum că acel om era cu adevărat din nou aici, Christie realiză cu groază că nimic nu se schimbase. Poate că stătea în cadă, strângându-şi tare genunchii şi încercând să pară revoltată, dar de undeva din interiorul ei, dragostea ei striga după el. Era copleşită de prezenţa lui, de lumina din ochii lui, de faptul că ştia că o doreşte. în mod şocant îşi dorea să se ridice şi să meargă direct în braţele lui. îşi dorea să îl lase să o sărute, şi apoi să o sărute iar şi iar, iar el să nu regrete niciodată că a făcut-o. îşi dorea ca el să facă dragoste cu ea.

Când făcuseră dragoste data trecută, ea îi făcuse avansuri în mod evident, crezând că, după cum stăteau lucrurile, nu avea nimic de pierdut. îl iubea din toată inima. îl dorea mai mult decât orice pe lume. Doar o dată, îşi spusese

încurajându-se, şi voi trăi fără să mă plâng de consecinţe pentru tot restul vieţii. Si, credincioasă acelui impuls, exact aşa făcuse. Stiuse şi atunci, la fel cum ştia şi acum, că iubirea ei pentru Lucas nu avea niciun viitor. Această dragoste nu va fi niciodată de ambele părţi - nu se va potrivi niciodată cu stereotipul de “fericiţi până la adânci bătrâneţi” ca în visele ei de adolescentă. Dar cel puţin va avea amintirea acelei nopţi de care să se agaţe, care să o susţină, să îi dea putere, şi se lovise de consecinţele dure ale deciziei ei.

Acum, se gândea, tot nu avea nimic de pierdut. încă îl dorea mai mult decât orice pe lume. Chiar şi acum trebuia să se împotrivească impulsului copleşitor de a-şi relaxa muşchii, de a se întinde în cadă, şi apoi uşor să se ridice să se îndrepte spre el. Oh, Doamne. O cuprindea o slăbiciune îngrozitoare de câte ori se uita la el. îl iubea. îl dorea. Tânjea să îi înconjoare umerii cu braţele, să se agaţe de corpul lui înalt, musculos. Si să îl lase să o sărute.

- Dacă vrei să plec, o voi face... spuse descurajat, dar colţul gurii îi tremura, şi ea ştiu că deja înţelesese ce simte. Am plecat mai devreme. Nu m-ai vrut aici atunci... Dar acum e altceva, nu-i aşa? Suntem altfel dintr-o dată. Amândoi...

Urmă o pauză - o mică tăcere - apoi vorbi din nou, dulce şi ispititor.

- Christie... ?

Ea nu putea să vorbească. De-abia putea să respire.

- Niciodată nu am uitat acea noapte, Christie, spuse încet, şi parcă pronunţa propriile ei cuvinte.

îi aruncă o privire aproape panicată.

-Te rog, ochii ei implorau, dar nu ştia sigur dacă îl ruga să plece sau să stea.

El se apropie uşor şi se lăsă în jos lângă ea, ochii lui întunecaţi reflectând flăcările roşii ale focului. Mânecile erau

ridicate, lăsând să se vadă braţele musculoase. întinse o mână după săpun. Apoi băgă săpunul în apă şi începu să-i săpunească umerii. îi simţi căldura mâinii alunecându-i pe spate în urma săpunului.

- Oh, Lucas, nu... gâfâi, prinzându-şi faţa cu mâinile.

- De ce spui asta, Christie? şopti. De ce spui nu?

îşi scutură capul uşor.

- Nu ştiu... răsuflă, simţind pe spate un fior.

Privind întâmplător într-o parte, văzu o fotografie a lui Sarah de când era mică. îngheţă, privind-o, în timp ce degetele lui se mişcau tandru pe spatele ei. Asta, îşi spuse, ar trebui să te facă să te opreşti. Gândeşte-te la Sarah.

De când se născuse Sarah nu mai ieşise cu niciun bărbat. îşi adora copilul. Micuţa Sarah nu mai avea nevoie de nimic altceva. în mod sigur nu avea nevoie ca Christie să caute un substitut al tatălui ei. Dar în mod ironic, vederea ochilor mari albaştri ai lui Sarah avu exact efectul opus asupra lui Christie. Pentru că Lucas nu era un substitut. Era singurul bărbat pe care Christie îl va iubi vreodată. într-o zi Sarah va întreba de ce nu are tătic. într-o zi Christie va trebui să îi spună fiicei ei adevărul. Sarah nu are tată pentru că Christie nu a putut accepta altul. Oare Sarah îi va mulţumi lui Christie că nu-i dăduse lui Lucas puţinul pe care îl avea de dat, că nu luase puţinul pe care i-l oferise? Totuşi, Lucas nu pusese întrebarea. Lucas nu vroia să ştie. Christie nu putea să se mintă singură, că făcând dragoste cu el va avea vreo importanţă pentru fiica ei. Sacrificiul lui Sarah fusese deja făcut.

îşi luă mâinile de pe faţă şi se întoarse privind dur în ochii lui Lucas.

- Mă voi irita dacă mă mai freci mult cu săpunul ăla pe spate, spuse, cu vocea dură, tremurându-i.

El îngheţă, privind-o întrebător.

- Poţi... ? îşi plimbă limba pe buze. Poţi să mă speli, în schimb, pe picioare?

Răspunsul lui Lucas fu să lase jos săpunul, şi să-i arunce puţină apă pe spate cu o mână. Apoi se aplecă şi o sărută pe ceafă, dintr-o parte în alta, cu buzele puţin depărtate. Le simţi muşcând-o uşor. Senzaţia era de vis. îi alungă toate gândurile confuze - trimiţându-le într-un colţ negru fără fund. Mintea i se goli, luându-i locul sentimentele care prinseră viaţă. Fiecare părticică din ea deveni sensibilă.

Se mută spre capătul căzii, zâmbind uşor. Se ghemui pe vine, nemişcat, aşteptând şi privind. Sub privirea lui, sfârcurile ei, se întăriră devenind nişte muguri fermi. îşi arcui gâtul, lăsându-şi capul pe spate puţin, ispitindu-l. Ochii lui pe jumătate închişi se deschiseră puţin privind-o.

- Te-ai schimbat, murmură. Sânii tăi... Erau atât de mici. Roz şi albi. Ca florile de măr.

Christie îşi muşcă buza de jos. Sarcina îi maturizase corpul, sânii ei erau acum mari şi rotunzi, iar sfârcurile închise şi proeminente. Soldurile erau curbate mai generos, mai feminine şi mai puţin băieţeşti.

Ultima oară când fusese dezbrăcată în faţa lui, el spusese că era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată. Era o fată subţire. Roz şi albă. Ca florile de măr. O mai dorea acum?

Ah, da o mai dorea. Nu era nicio îndoială. îi apucă gleznele sălbatic, şi îşi plimbă mâinile mari puternice în sus spre pulpele ei.

- Doamne, Christie, spuse, cu vocea plină de dorinţă. Oh, Doamne, eşti atât de frumoasă.

Respiraţia lui era fierbinte. Veni şi îi ridică trupul ud, luând-o în braţe de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Apoi începu să o sărute pe gură.

Christie se pierdu în acel sărut. îşi închise ochii, dorinţa o cuprinsese, încât sângele parcă nu-i mai curgea prinn vene. Chiar şi tricoul lui ud din bumbac care o atingea pe obraz îi amplifică excitaţia. Avea un miros slab de mosc, pasional, masculin. Gura lui era tare şi cercetătoare, mişcându-se uşor şi pasional peste a ei. Se deschise în faţa lui, răspunzându-i cu dorinţa ei aprigă.

Uşor, el se lăsă în genunchi, aşezând-o pe ea în poala lui, încă sărutând-o. întinse o mână şi luă un prosop de pe podea, şi apoi, cu prosopul în mână, se ridică şi o luă în braţe ducând-o spre scările înguste care scârţâiau. Christie închise ochii, respirând adânc, simţindu-i gura peste a ei, respiraţia pe pielea ei.

Din noroc sau instinct, el se îndreptă spre camera mică în care ea îl visase de atâtea ori. Patul era înalt - de tip edwardian din fier forjat, mai lat decât un pat modern de o persoană, mai îngust decât unul de două persoane. Un pat făcut pentru iubirea agitată adolescentină - nu pentru comfortul relaxat al îmbrăţişării maritale.
Camera era îndreptată spre vest, iar lumina serii care intra prin fereastră era roşiatică. O aşeză în centrul cuverturii, cu pete roz din cauza luminii soarelui. Luă prosopul cu ambele mâini şi o şterse pe sâni.

Prosopul era subţire şi aspru. îl întinse peste sânii ei, apoi îşi puse palmele peste ei. îşi mişca mâinile delicat, de jur împrejur, mângâindu-i sfârcurile mândre, pentru a le creşte dorinţa, până când deveniră tari sub palmele lui mari. Capul lui Christie stătea pe nişte perne moi. îi privi ochii întunecându-se şi mai mult, în timp ce pasiunea îi sorbea energia. în mintea ei nu mai era nimic în afară de acest moment. Nu era conştientă decât de Lucas, aici cu ea, mângâind-o, trezindu-i simţurile amorţite. îi despărţi buzele,

respiraţia ei tremurătoare părea că îi urmează plăcerea. Vârfurile roz ale sânilor ei palpitau de excitaţie, zvâcnind tare din cauza fiorului interior, simţind un chin dulce din cauza propriei ei plăceri.

Apoi, îi trase în jos prosopul aspru şi-i dezgoli sânii plini, înflăcăraţi. Ea îşi arcui spatele când sânii ei fură eliberaţi în aerul rece. Fiecare părticică din ea îl dorea. Chiar şi un moment în care nu-l mai atingea, în care nu-i mai simţea presiunea pielii pe pielea ei era ca o rană deschisă. El continuă să-i şteargă uşor pielea. Christie simţea că îi vine să plângă de dorinţă. Prinse cu mâinile mânecile cămăşii lui şi le zmuci, trăgându-l spre ea. Sub cămăşa moale îl simţi musculos, tare ca piatra, şi acea recunoaştere a puterii trupului lui îi provocă şi mai multe valuri de dorinţă.

El veni deasupra ei, cu buzele puţin depărtate, şi începu să o sărute din nou. în timp ce gurile lor se bucurau una de alta, carnea ei goală ţipa după el. Blugii lui aspri se frecau de pielea ei, bumbacul moale al cămăşii lui o mângâia, presiunea bărbăţiei lui cerând insistent. îl îmbrăţişă strâns, bucurându-se de forma muşchilor lui prin haine. îşi strecură mâna pe sub cămaşă atingându-i pielea. Acest lucru păru că îi trezeşte şi mai multă pasiune. El se ridică puţin şi îşi descheie nasturii de la cămaşă, scoţând-o din pantaloni. Apoi îşi strecură mâinile prin părul ei, desfăcându-l, mângâindu-l, răvăşindu-l spre obrajii ei fierbinţi, în timp ce gura lui o atinse pe a ei. Acum ea simţi pieptul lui plin de păr pe sânii ei. începu să se zvârcolească şi să se arcuiască sub el, cuprinsă de o dorinţă arzătoare, nemaiputându-şi controla mişcările frenetice. El îşi coborî şi îi făcu simţurile să zboare atât de aproape de abis încât ea îşi întoarse capul violent într-o parte şi începu să geamă răguşit:

- Nu, Lucas, te rog... Oh... da... Nu...

El se trase înapoi; apoi îngenunche deasupra ei în timp ce îşi aruncă cămaşa şi îşi deschise fermoarul pantalonilor. încet se dezgoli în faţa ei: mare, cu umerii laţi; braţe puternice; abdomenul plat, bronzat. Părul negru de pe trupul lui strălucea în lumina slabă roşiatică a apusului. . Fremătând deasupra ei, lăsându-şi greutatea pe braţe şi afundându-şi capul din nou între sânii ei până când ea îşi ridică coapsele într-o dorinţă atât de mare încât el o pătrunse pentru prima oară puternic.

Ea ţipă, tensiunea trupului părând că se domoleşte în timp ce Lucas era înăuntrul ei. Era din nou în acel loc adânc, întunecat care nu fusese decât al lui. Se contopiseră, mişcându-se împreună, apropiindu-se de momentul în care vor fi unul. Pe obraji începură să-i curgă lacrimi de bucurie în timp ce el gemea răguşit de excitaţie. Ea se mişca odată cu el, fără să se gândească la nimic acum în mijlocul plăcerii furtunoase, val după val de uşurare binecuvântată vibrându-i prin carne.

Liniştea de după era o nouă formă de extaz. Satisfăcută, sub greutatea dulce a trupului lui, atârnând istovit deasupra ei, mintea ei oscila între conştiinţă şi somn. îi putea gusta dulceaţa pe buze. Fiecare respiraţie a ei amintea de el şi de dorinţa lui satisfăcută. Simţi părul lui gâdilându-i pielea, şi spatele lui mătăsos sub mâinile ei. Apoi nu mai simţi nimic, adormind pentru câteva momente, înainte să-şi elibereze spatele în senzaţia ameţitoare de satisfacere. Acum era întuneric, întuneric şi cald, un rai sigur, sub Lucas.

în sfârşit îl simţi mişcându-se.

- Mi-e frig, se văită prin părul ei.

- Mincinosule! şopti ea, mângâindu-i umerii calzi.

O strânse cu degetele şi râse uşor.

- Crezi că le ştii pe toate. Dar nu-i aşa.

-Am dovada, Lucas. Mâinile mele sunt pe pielea ta. Este caldă.

El clătină din cap.

- Mai jos, spuse, şi ea îşi imagină zâmbetul lui când spuse: Mută-ţi mâna mai jos.

Mâinile ei coborîră pe spate până pe fesele lui curbate.

- Fundul tău e rece, chicoti.

El se răsuci greu spre marginea patului, trase cu greu cearşaful şi se înveli.

-Acum mi-e mie frig! şopti Christie, răsfăţându-se.

-Atunci, spuse uşor, ştii ce ai de făcut!

Sub cearşaf alături de el, ea se bucură de căldura trupului lui când el se curbă în jurul ei. Apoi simţi o nouă căldură, mai blândă de data asta, dar nu mai puţin insistentă. în întuneric, strânsă în braţele lui mari, îi lăsă degetele tandre să-i aprindă încă o dată focul dorinţei ei sexuale. De data asta a fost lent, dragostea a fost infinit delicată, dar satisfacţia finală nu a fost mai prejos. Când adormi în sfârşit, cu spatele la el, el îndoindu-şi trupul în jurul ei, cu braţele pe coapsele ei, ea se simţi împlinită şi pe deplin fericită.

Puţin după răsărit el îi trase părul şi o sărută pe obraz.

- Mă voi întoarce, murmură, iar ea zâmbi mulţumită, aprobând blând, pe jumătate trează.

Se trezi aproape de nouă. Cerul care se vedea prin fereastră era albastru şi alb, iar prin vârfurile copacilor adia un vânt slab. Un zâmbet bogat îi lumină faţa când îşi aminti. Lucas. Se va întoarce. Făcuseră dragoste, iar el o dorea. Cândva pe parcursul zilei va trebui să înfrunte consecinţele acţiunilor ei - dar deocamdată se va cuibări în pat şi va fi fericită. îşi putea permite măcar asta.

Stătu aşa fericită pentru mult timp. Când se ridică şi se văzu goală se simţi şi mai fericită, pentru că îşi aminti că

Lucas o doreşte. Si apoi, brusc, nu se mai simţi fericită şi începu să se simtă ruşinată. Dintr-o dată pielea ei începu să se înroşească. Pentru că se păcălise singură. Of, Lucas o dorise - dar o dorise numai într-un mod carnal. Stiuse asta tot timpul, desigur, dar nu se gândise... Dacă ar fi fost doar ea poate că s-ar fi convins că era de-ajuns. Dar trebuia să se gândească şi la Sarah.

Micuţa Sarah pe care el nu vroia să o cunoască. îşi puse mâinile pe faţă şi îşi încleştă dinţii. Se convisese aseară că asta nu o va răni pe Sarah, dar greşise. Fusese atât de sigură că dacă se va mai întâlni vreodată cu el măcar o va întreba, şi, deşi nu ştia ce i-ar fi spus, faptul că ar dori să ştie o susţinuse.

Dar el nu întrebase, şi acum trebuia să accepte faptul că nu o va face niciodată, şi într-o zi va trebui să răspundă la toate întrebările lui Sarah cât de cinstit va putea - singură. Cum îi va explica această noapte? Poate că nu va fi atât de dificil... Dar Lucas spusese că se va întoarce.

Si se va întoarce pentru un singur lucru... Aşa că, ce va simţi Sarah aflând despre celelalte nopţi, celelalte întâlniri, când va fi destul de mare să înţeleagă? Christie gemu disperată. Nu trebuia să îl mai vadă pe Lucas. Nu trebuia să-şi mai permită să fie tentată din nou cum fusese noaptea trecută. Nu putea avea nicio scuză acum, cum avusese prima oară.

Nu mai era o adolescentă. Era o mamă nemăritată cu un copil de patru ani. Avea o slujbă bună, care le ajungea destul de bine, şi un apartament într-o parte sărăcăcioasă, dar respectabilă a oraşului. Si tocmai îşi petrecuse noaptea cu Lucas, care o dispreţuia. Lucas, care sigur credea că acum este o femeie experimentată, care făcea lucrul ăsta mereu. La urma urmei, asta dorise să creadă el când făcuse dragoste cu

el prima dată.

Nu se comportase chiar ca o virgină ruşinoasă prima. Crezuse că, să facă dragoste cu el din nou nu va fi decât o mângâiere a durerii pe care i-o provoca dragostea pentru el. Dar acum simţea un cuţit într-o rană deschisă, o durere atât de ascuţită încât lacrimile nu se puteau opri.

Capitolul 3

Capul lui Christie era încă îngropat în perne, iar faţa era udă de lacrimi când se întoarse Lucas. Simţi cum se lăsă patul când se aşeză el. Apoi îşi puse mâna pe şoldul ei. Simţi căldura lui prin cearşaf.

- Christie?

- Pleacă, murmură în pernă.

- Haide, Christie... Vocea lui era linguşitoare, mişcându-şi mâna pe proeminenţa osului şoldului ei.

îşi întoarse faţa spre perete, disperată pentru că nu vroia ca el să ştie că plânge - şi mai ales de ce. Dacă îşi dădea seama cât de supărată era, putea începe să pună întrebări. Nu ştia exact dacă era destul de isteaţă pentru a-i răspunde la toate întrebările indiscrete. Tot ce ştia era că nu trebuie, sub nicio formă, să-l lase să afle cât de deosebită fusese noaptea trecută pentru ea. Poate că l-ar fi făcut să-i pună întrebarea pe care nu vrusese să i-o pună din proprie iniţiativă.

Dacă el nu vroia să ştie, atunci ea nu-i va spune cu forţa. Ar fi prea umilitor.

Dintr-o dată realiză că trebuia să încheie toate socotelile cu Lucas acum, o dată pentru totdeauna. De dragul lui Sarah. Dar o durea atât de tare, încât era groaznic de suportat. Tot ce făcuse de dragul copilului, fusese uşor. Să nască, să reziste câteva luni fără somn, să fie speriată de moarte fără să o arate, când copilul ei fusese bolnav;
făcuse toate aceste lucruri fără să stea pe gânduri. Dar de data asta era diferit, Lucas o dorea, în sfârşit, după toţi aceşti ani, iar ea îl îndepărta.

- Sincer, Lucas, oftă plictisită. Aş prefera să pleci. Noaptea trecută a fost o mare greşeală. Hai să o lăsăm aşa.

Mâna lui coborî pe şoldul ei şi spre coapsă, apoi o opri pe pat lângă ea, abţinându-se să o mai atingă. Gestul fu fragil,

dar chiar şi aşa simţi o mare pierdere. Mâna lui fusese acolo, vie, atingând-o. Acum nu o mai făcea. Ochii i se umplură de lacrimi din nou, dar, aproape în panică la ideea că el i-ar putea simţi durerea, le alungă furioasă.

- Mie nu mi s-a părut o greaşeală, spuse rece.

Christie îşi muşcă vârful degetului mare.

- Ei bine, pentru mine a fost, răspunse. îmi pare rău, Lucas, asta
e.

Patul scârţâi când Lucas se ridică. Nu îndrăzni să întoarcă capul să-l privească.

- A trebuit să plec să văd caii. Trebuia să vină un dresor să-i vadă dis-de-dimineaţă. înţelegi, nu?

Ea pufni. Fu un reflex neatent - o încercare de a-şi ţine lacrimile în frâu. Sună ironic.

- Pentru numele lui Dumnezeu, eşti aşa un copil răsfăţat încât nu poţi să înţelegi că a lucra cu animalele presupune astfel de lucruri? spuse aspru.

Christie îşi muşcă mai tare degetul. Aşadar, el credea că este bosumflată? Că se supărase că el trebuise să plece în zori? Un copil răsfăţat... Lucas nu suporta copilăriile...

- Da... ? spuse indiferentă.

- Se vede că ai uitat tot ce ai învăţat când erai ajutor la ponei.

- Ponei? Oh, da... Uitasem. Se încruntă. Dar am făcut asta de plăcere - îmi plăceau caii atunci. Acum ai angajaţi care să muncească pentru tine, Lucas... Nu trebuie să faci ce nu vrei, nu-i aşa? Ai fi putut să rămâi.

- Am stat cât de mult am putut. Vocea lui era dură.

Ea ridică din umeri, sperând să întărească impresia de copil enervant.

- De fapt, am fost surprinsă că ai stat atâta, spuse aspru.

Am crezut că vei pleca azi-noapte - după ce am făcut... ştii... dragoste.

Urmă o pauză lungă. Ea simţi tensiunea din aer, ca o presimţire de furtună.

- De obicei, amanţii tăi nu rămân peste noapte Christie? izbucni dintr-o dată, cu o atitudine sifdătoare.

Ea respiră adânc.

- Nu, de obicei, nu, răspunse indiferentă. La urma urmei, trebuie să mă gândesc la fiica mea.

- Ah, da. Fiica ta.

Christie tremură în sinea ei la auzul tonului lui tăios. Apoi, hotărâtă să meargă mai departe, ridică din umeri, foarte vizibil de data asta, mişcând cearşaful puţin pentru a-şi evidenţia punctul de vedere.

- Totuşi, ea nu este cu mine, nu? Ceea ce înseamnă că măcar o dată mi-am putut permite luxul de a-mi petrece întreaga noapte cu... ei bine, “amant” se spune, nu? Oftă. Normal că am fost dezamăgită.

Da data asta pauza fu atât de lungă încât inima ei începu să bată cu putere. îi era frică că o va auzi şi el.

- Nici măcar pe aproape de cât de dezamăgit sunt eu, Christie, spuse, iar vocea lui era atât de plină de dezgust încât ea abia o recunoscu. Apoi spuse încet: Uită-te la mine, Christie. De ce nu te uiţi la mine?

Ea scoase un sunet de iritare.

- Chiar trebuie? Mă simt bine aşa... Chiar nu vreau să mă întorc.

Stătea nemişcată, cu faţa la perete, aşteptând un răspuns care nu
mai veni. Pentru un moment îngrozitor se gândi că el se va băga din nou în pat şi că o va întoarce pentru a o forţa să-l privească în ochi.

Dar nu o făcu. în schimb îşi vărsă furia trântind uşa dormitorului atât de tare încât geamul se zgudui. îşi ţinu respiraţia până când auzi ultimul scârţâit al scărilor şi bubuitul uşii de la intrare.

Se întoarse pe spate privind spre tavan, cu mâinile sub barbă. Avea gura uscată. Dar acum era în siguranţă. Plecase. îl făcuse să aibă o părere proastă despre ea, din nou. Si, desigur, era mai bine aşa, pentru că o făcea să nu mai spere. O proteja pe Sarah. Si asta era singura modalitate. Dădu la o parte cearşaful şi se ridică, dezamăgită acum când începuse să realizeze totul. Plecase. Si nu dorise să ştie.

Evident ultimul lucru pe care-l vroia, era să ştie sigur dacă Sarah era sau nu copilul lui. Ei bine, era copilul lui Christie. Bucuria vieţii ei. El nu dorise niciodată copilul. O implorase să-l dea spre adopţie. Apoi, desigur, credea că nu e posibil să fie al lui. Dar acum, în sfârşit, ar fi trebuit să aibă îndoieli. Doar nu fusese un secret. La început fusese un anunţ mare în ziarul local. Oricine putea număra de la nouă la zero putea să-şi dea seama că acest copil fusese conceput în sat. Oricine şi-ar fi dorit să ştie. Oricine în afară de Lucas, se gândi nervoasă.

Si totuşi nu ajuta cu nimic; în ciuda a tot, nu putea să regrete că făcuseră dragoste noaptea trecută.

Timpul le jucase o festă mare. îi transformase în persoanele care fuseseră în acea vară. Si în orice caz, ea nu mai avea nicio putere când el îi zâmbea.

Se abţinu să mai plângă. La urma urmei, se pricepea la asta. Să facă treabă. Ăsta era răspunsul. Se uită în jur cu un aer hotărât. Geamurile. Asta era... Va spăla geamurile. în câteva minute ieşi afară în vântul rece de mai, dând cu soluţie în colţurile geamurilor mici şi apoi lustruindu-le furioasă.

Era atât de absorbită de ceea ce făcea încât nu auzi Range Roverul care parcă în spatele ei. Nu observase sosirea

lui Lucas până când nu ajunse exact în spatele ei.

- Eşti foarte harnică în dimineaţa asta... spuse, dar modul cum o
făcu, nu sună ca o laudă.

- Da, răspunse indiferentă, sperând să nu observe cât era de agitată.

Lucas se rezemă cu un umăr de perete, şi o privi. Ea curăţa cu cârpa prin colţuri.

- De ce faci curăţenie în casă? Ce rost are dacă o vei elibera şi o vei vinde?

- Nu am spus că o voi vinde. Si oricum, de ce să nu fac curăţenie? Este necesar.

- Christie, ai un copil care te aşteaptă în Londra. Să ştergi puţin praful înţeleg... dar să speli geamurile? Ce contează pentru tine? Nu vrei să te întorci la ea?

Christie se opri şi îl privi.

- Ai spus un lucru îngrozitor, Lucas. Desigur că vreau.

El ridică din umeri sfidător.

Brusc controlul începu să-i dispară.

- Lucas, ai avut diverse reputaţii de-a lungul timpului. încăpăţânat; sălbatic; chiar rău. S-au spus tot felul de lucruri despre tine - nu că ţi-ar fi păsat vreodată. Dar singurul lucru de care nu am auzit pe nimeni să se plângă este că ai fi nepoliticos. Din contră. Ai fost cunoscut ca având mult şarm. Aşa că de ce sunt singura care nu a avut parte de şarmul tău? De ce sunt privilegiată să ştiu cât de rău poţi fi?

Lucas îşi ridică sprâncenele şi zâmbi. Ea îşi reluă lucrul. Nu ar fi trebuit să spună asta; erau multe altele de spus.

Lucas insista:

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce speli geamurile?

- Este o zi frumoasă, răspunse înţepată. Soarele străluceşte şi aerul de aici este minunat faţă de cel din

Londra. O fac din simplă plăcere, dacă trebuie să ştii.

- Ce combinaţie ciudată de distracţie, Christie... spuse sarcastic. Sexul de distracţie pot înţelege. Dar spălatul geamurilor? Cum se potrivesc cele două? în mod sigur nu se potrivesc imaginii de femeie de carieră, care a ales să fie părinte singur.

- Nu mi-am planificat viaţa în acest fel, Lucas, răspunse, încercând ca vocea ei să nu-i exprime durerea. Ok - am ales când nu prea mai aveam opţiuni, dar nu-mi programasem să fiu ceea ce sunt astăzi. Si oricum, nu văd de ce... întâlnirea de noaptea trecută... satisfăcătoare din punct de vedere fizic, să mă împiedice să mă pot bucura şi eu de aerul curat, să ascult cântecul păsărilor şi să spăl geamurile.

- Oh, scuteşte-mă te rog, Christie! Faci ca totul să pară atât de idilic. Chiar romantic... Povestea veche a tinerei lăptărese de la ţară care se bucură de o tăvăleală prin fân, apoi se întoarce nepăsătoare şi veselă la treaba ei...

- îmi răstălmăceşti cuvintele!

- Nu, Christie. Tu eşti cea care răstălmăceşte lucrurile. “întâlnirea” de noaptea trecută nu a fost deloc romantică, nu-i aşa? Oh, de ce dracu ai venit aici?

Nu putu să răspundă. îşi ţinu buzele strânse şi frecă cu forţă geamul din faţa nasului ei.

- Aşa că hai să spunem lucrurilor pe nume... Casa nu va fi vândută. Iar mătuşa ta nu se va muta înapoi. Nu s-a refăcut destul. Aşa că pentru cine faci curat? O vei închiria?

Christie tot nu răspunse.

- Aşa vei face?

- Nu.

- Aaah... Christie! Atunci tu, nu-i aşa? Tu te vei întoarce aici?

- Nu am spus asta, murmură prevăzătoare.

- Atunci este adevărat?

- Bineînţeles că nu.

- Trebuie să fie. Modul în care ai negat te-a dat de gol.

- Nu mă mut aici, şi ăsta e adevărul.

El îşi îngustă ochii şi o cercetă.

- Acum să gândim cu creierul unui matematician... murmură. Foarte exact, dar... Stai să mă gândesc... Nu te muţi aici, dar te gândeşti la asta? Da, de asta eşti aici, nu?

- Da. Bine. Da. Dacă trebuie să ştii.

- Deci, ce te-a făcut să vrei să te întorci exact în acest loc, Christie?

- Nu vreau. Nu a fost ideea mea.

- Bine, bine... Ar putea fi chiar interesant să te am ca vecină din nou. Sătenii vor fi încântaţi atâta timp cât îţi vei păstra geamurile curate. Cu toate că ce vor crede despre ... cealaltă sursă a ta de plăcere rămâne de văzut. Am crezut că sunt singurul care creez rumori pe aici. Dar se pare că va trebui să împart onoarea.

- Oh, taci, Lucas. Taci.

în mod ciudat, aşa făcu. O privi, totuşi, şi era mai rău decât să-i vorbească. în sfârşit întrebă tăios:

- Ai la tine cheile de la maşină?

Ea se încruntă la el.

- Nu. Sunt înăuntru. De ce le vrei?

- Trebuie să las frâna de mână dacă o voi tracta din noroi.

Christie se încruntă. începu să şteargă furioasă geamurile.

- Este în regulă. Pot să rog pe altcineva să o facă.

Lucas se uită la ea rece.

- Am crezut că îţi place să-ţi fac favoruri, Christabel?

Furia emana din ei ochii ei albaştri.

- Este ceva extraordinar... Se opri. La urma urmei, era hotărâtă să facă orice pentru a-l face să creadă ce-i mai rău

despre ea.

- Ei bine, desigur, spuse sarcastic. Aşa e. Mă duc înăuntru să ţi le aduc. Ce vecin bun şi atent ai devenit, Lucas.

în ochii lui apăru o licărire, dar ea nu se opri să o analizeze. Nu avea rost. Si oricum, nu putea să rişte să se dea de gol privindu-l prea mult. Intră repede în casă.

O aştepta afară. Când se întoarse, el o prinse de braţ şi o conduse la Range Rover. Ea îşi trase braţul, frecând urmele degetelor lui înfipte în carne.

- M-a durut, se plânse.

- Da? întrebă, cu o satisfacţie evidentă. Intră, ordonă, deschizând uşa Range Roverului de la pasager.

Când urcară amândoi, el porni, întorcând vehiculul mare pe aleea îngustă din faţa casei.

- De ce trebuie să vin cu tine? întrebă amar.

- Bune maniere, se răsti. La urma urmei, mă duc după maşina ta. Si spune-mi exact ceea ce ai de gând să faci. M-am săturat de răspunsurile tale evazive. Te întorci aici sau nu?

Christie făcu o pauză, întrebându-se cât de mult să-i spună. Adevărul, se hotărî. în orice caz, până la un punct.

- Am venit aici să arunc o privire asupra casei şi să mă gândesc la această idee. La insistenţele mătuşii Sassy, înţelegi. Dar nu am de gând să merg mai departe cu planul.

- Mătuşii tale nu-i place să te aibă pe tine şi pe fiica ta ca vecine? îi revenise atitudinea dispreţuitoare.

- Bineînţeles că da! exclamă Christie furioasă. Este foarte fericită să o vadă atât de des pe Sarah.

- Atunci de ce vrea să te muţi la o distanţă aşa de mare.

Christie oftă. Pentru binele lui Sarah insistase mătuşa ei.

- Nu este bine pentru un copil să crească într-un apartament ca cel din centrul Londrei, spusese. Are nevoie de aer curat şi de libertatea de a ieşi în aer liber. Tu ai avut-o. De

ce vrei să i-o iei lui Sarah a noastră? Este o casă perfectă care stă goală, în timp ce acest copil trebuie să trăiască ca un pui închis.

- O duc în parc în fiecare zi.

Dar mătuşa Sassy exclamă plină de dispreţ:

- Parc!. Un loc mizer plin de Dumnezeu ştie ce. Raţe leşinate care stau pe iazul pe jumătate sec. Ar trebui să te duci. Poţi să îţi faci treaba pe calculator oriunde. Chiar tu mi-ai spus asta. Atâta timp cât
există o linie telefonică, ai zis...

- Ei bine, Christie...? Vocea lui Lucas era plină de ironie.

- Ea crede că lui Sarah i-ar prinde bine să trăiască la ţară. Asta e tot. Dar nu e împăcată cu ideea ca noi să ne mutăm atât de departe, desigur. De fapt, ăsta e unul din motivele majore pentru care nu voi veni.

- Pentru binele mătuşii tale?

- Da. Aşa este.

- Cât de nobil din partea ta să pui nevoile mătuşii tale înainte de ale copilului tău.

- îmi răstălmăceşti iar cuvintele, Lucas.

- Oh? Deci nu eşti de acord că fiicei tale i-ar fi mai bine să crească la ţară?

- Eu... Nu, nu sunt. Este fericită unde e.

- Să înţeleg, că şi tu eşti.

- Foarte.

- Deci îţi place viaţa la oraş?

- Da.

- îţi place aerul din trafic, zgomotul şi clădirile mari?

- Nu am spus asta.

- Nu? Atunci, ce îţi place atât de mult la oraş Christie?

Christie se chinui să găsească un răspuns destul de convingător,

dar Lucas nu îi aşteptă răspunsul.

- Anonimatul îţi place, Christie? Sirul nesfârşit de bărbaţi?

- Da, aşa este, răspunse amar.

- Si ce crede fiica ta de toţi aceşti iubiţi?

- Ţi-am spus mai devreme. Nu apucă să-i cunoască.

- Da? Nu este un mod egoist de a alege un tătic pentru fetiţa ta? îi încerci mai întâi în pat înainte de a face prezentările?

- Eu... Este important ca ... vreau să spun că Sarah nu va fi fericită dacă eu nu sunt, nu? Compatibilitatea este... importantă. Când întâlnesc pe cineva cu care sunt compatibilă, atunci i-l prezint lui
Sarah.

- Deci nu ai găsit încă un om pe măsura aşteptărilor tale în pat, destul de convingător pentru a trece la pasul următor? Ca o vizită la zoo? Urmă o tăcere dispreţuitoare.

- Spune-mi Christie... Vreunul din aceşti bărbăţi ştie măcar că ai un copil?

- Oh, taci Lucas. Las-o aşa pentru numele lui Dumnezeu. Nu este treaba ta cum îmi trăiesc eu viaţa.

Lucas râse aspru.

- Nu, într-adevăr nu este. Mulţumesc lui Dumnezeu. Dar mă bucur să aflu ce s-a ales din drăguţa noastră îngrijitoare de grajduri. Este foarte interesant.

- Nu-mi trăiesc viaţa pentru a-ţi face ţie plăcere.

- Exact asta părea că faci noaptea trecută.

- Noaptea trecută a fost o greşeală, Lucas.

- Aşa a fost? Da. înţeleg că aşa a fost. Bârfele se răspândesc la ţară. Dar nu-ţi face griji - nu voi spune nimic. Pentru prima dată văd că îmi pasă ce cred ceilalţi oameni. Nu mi-ar plăcea ca numele meu să fie asociat cu al tău.

Christie nu spuse nimic, nereuşind să găsească un

răspuns. Era important să nu protesteze prea mult. Era important ca el să creadă că e o femeie cu experienţă, stăpână pe viaţa ei. La urma urmei, vroia ca el să aibă o părere proastă despre ea. Dar nu atât de proastă. Era totuşi de nesuportat.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, Christie, spuse, rece, oprind maşina puţin mai în faţă de a ei. Opri motorul, dar nu făcu nicio mişcare pentru a coborî.

- Care întrebare? răspunse supărată. Ai pus multe întrebări.

- Iubiţii tăi ştiu măcar că ai un copil?

- Eu... Desigur. Suntem în anii 1990, Lucas. Tatăl meu şi mătuşile mele au o părere foarte modernă despre faptul că sunt nemăritată. Uimitor de modernă, recunoscu Christie. Acceptarea lor entuziastă a veştii îngrozitoare o luase pe Christie cea de optsprezece ani total pe nepregătite.

- Eşti singurul rămas în Evul Mediu, Lucas. Nu e de mirare că tu crezi că lumea ar trebui să ne condamne. Ei bine, mă bucur să îţi spun că nu e cazul. Sunt mândră de fiica mea. Foarte mândră. Nu ţin secret existenţa ei faţă de nimeni.

Furia se aprindea în ea ca un far. Era incapabilă să se stăpânească când era vorba de sentimentele ei faţă de fiica sa.

Lucas râse uşor, ironic.

- Dar nu destul de mândră pentru a o prezenta prietenilor tăi bărbaţi? Să-i laşi pe ei să-şi facă singuri o părere?

- Nu este aşa!

- Nu? Trebuie să recunosc că şi eu cumpăr cai pentru iepele mele pentru înmulţire - dar armăsarii nu joacă chiar un rol important în creşterea mânzilor. Dacă ar fi avut, aş fi făcut lucrurile altfel.

- Nu sunt un cal, Lucas.

- Nu, aprobă dur. Eşti o oaie. Ai uitat? O oaie neagră.

- Opreşte-te, Lucas.

- Din când în când câte o iapă îşi respinge mânzul. Si cel mai bun lucru este să-i despart.

Christie se uită la Lucas panicată. Ce Dumnezeu vroia să spună cu asta? Oh, asta era îngrozitor. Trecuse de orice limită lăsându-l să creadă că este o depravată. Dacă ar încerca să o ia pe Sarah de lângă ea? Nu ar putea, desigur... Numai dacă nu ar încerca să dovedească. Nu. Era absurd... Nu putea, cu siguranţă? Chiar şi aşa era înspăimântată. Dacă o ameninţa? Disperată începu să schimbe atitudinea...

- Sunt o mamă bună, Lucas, protestă repede. Sunt... Chiar sunt.

- Eşti? Cum poate să ştie cineva asta? Trăieşti o viaţă anonimă în mijlocul unui oraş mare.

- Mătuşa Sassy ştie. Ea crede că sunt. Si fiica mea la fel.

- Mătuşa ta crede că copilului i-ar fi mai bine dacă ar trăi la ţară. Sau poate că doar crede că i-ar fi mai bine copilului dacă ţi s-ar tăia şirul nesfârşit de bărbaţi. în orice caz, trebuie să aibă anumite îndoieli altfel nu ar fi sugerat să te muţi aici.

- Ea... ea crede doar că aerul curat şi libertatea de a alerga în voie sunt bune pentru copii. O iubeşte pe Sarah. Este normal să vrea ce e mai bun pentru ea.

- Si tu nu vrei?

- Of, bineînţeles că vreau!

- Dar nu crezi că aici este un loc bun pentru a creşte un copil?

- Tot ce are nevoie un copil este dragoste. Asta este tot. Dragoste.

Lucas o privi rece.

- De unde ştii asta? Dragostea a fost de-ajuns pentru tine? Ai avut parte de multă dragoste. Dar veneai aici în fiecare

vară palidă şi slabă. Si erai timidă. Apoi alergai liberă două luni în fiecare an. Te căţărai în copaci. Călăreai poneii noştri. înotai în râu. Te jucai cu copii de aici. Toate astea nu au avut niciun efect asupra ta? Nu a fost bine pentru tine?

Christie se uită în jos spre mâinile ei încrucişate în poală. Aşa îşi amintea el de ea. O copilă palidă, slabă şi timidă, care înota în râu şi alerga cu copii de aici. O copilă care s-a fardat şi s-a îmbrăcat cu haine de femeie într-o seară pentru o petrecere, şi care i s-a dăruit, aproape implorându-l să facă dragoste cu ea. O copilă cu o viaţă dezordonată. Care ajunsese rău, în ciuda faptului că fusese iubită. O copilă pe care el o dispreţuia.

- Lucas, presupui prea multe. Stii prea puţin despre mine. Tatăl meu şi cu mine nu am trăit într-un oraş. Aveam parte de aer curat în Braizeneath.

- Dar puţină libertate. Trebuie să fi fost un loc ciudat în care să crească o fetiţă, lângă o şcoală de băieţi.

- Ce sugerezi? Că am devenit desfrânată când am crescut?

- înţeleg că asta cam aşa e.

Christie îşi puse mâinile pe faţă descumpănită. Ce trebuia să facă? Ar trebui să-l lase să creadă că era un fel de depravată de necontrolat

- care iese în fiecare seară, bea în cluburi de noapte şi se întâlneşte cu bărbaţi? O trecu un fior la acest gând. Mersese mult prea departe...

- Ai înţeles greşit lucrurile, murmură.

- Da? Nu disponibilitatea bărbaţilor te ţine în Londra, la urma urmei, Christie? Mai este şi altceva?

- Da. Nu am mulţi iubiţi... Am spus asta doar fiindcă m-ai enervat. Am numai... câţiva. Vreau să spun, ocazional ies cu cineva... ştii. Cum face orice femeie de vârsta mea. Dar motivul pentru care rămân în Londra este pentru că mie... îmi

place acolo.

Ochii lui se îngustară.

- Există un bărbat în special, Christie? Asta ar explica multe...

- Nu. Ţi-am spus asta ieri.

îşi lăsă capul pe spate medidativ.

- Mi-ai spus că nu există un bărbat important pentru tine. Asta nu înseamnă că nu există un bărbat important pentru copilul tău... Făcu o pauză, apoi adăugă: Ţii legătura cu tatăl ei, nu-i aşa, Christie? O vede...? Deci de asta nu vrei să tulburi apele prezentând copilul iubiţilor tăi.

Christie rămase cu gura deschisă de uimire. Nu se aşteptase să tragă concluzia asta. Era ca şi cum răstălmăcea intenţionat realitatea... îşi puse mâinile pe faţă pentru ca negarea să nu se vadă pe buzele ei. Măcar îşi schimbase părerea despre ea acum. Era ceva de care să fie mulţumită.

- Eu ... bâigui speriată. închise ochii. De ce Dumnezeu trebuise să vină aici? Oh, era îngrozitor... îngrozitor...

- Mi-ai spus că nu vrei să-i distrugi viaţa. Dar dacă sunteţi atât de legaţi unul de altul, chiar nu are sens.

Se chinui să îşi revină, să înţeleagă ce spune. Legaţi unul de celălalt? Nu spusese asta, nu? Sau cel puţin, nu vrusese să spună prin asta ce înţelesese el. Spusese ce spusese doar pentru a-l convinge pe Lucas că fetiţa nu putea fi a lui. Numele lui James fusese singurul care-i trecuse prin minte - din motive care pentru moment fuseseră evidente - şi care acum, cu acest înţeles, părea îngrozitor de absurd. Oh, Doamne. Săracul James. Nu se gândise la el de ani întregi.

- Nu e treaba ta, Lucas, se răsti, încercând să ascundă confuzia cu o imagine de enervare. Acum, dacă chiar vrei să faci pe bunul vecin, poţi să-mi scoţi maşina din noroi. Mă duc la magazin să o văd pe Maudie.

Apoi Christie coborî din maşină şi plecă mai departe. Auzi uşa şoferului trântindu-se şi se uită peste umăr să vadă dacă nu o urmăreşte. Nu o urmărea. Stătea într-o parte a Range Roverului, cu bărbia în sus de parcă stătea la soare.

Oh, Doamne. Săracul James. Nu se mai gândise la el de ani întregi. Era aproape de terminarea şcolii când se întâmplase. Era adult. Nu că Lucas ar fi observat. încă o tachina şi o trata ca pe un copil, aşa cum fusese mereu în ochii lui. Peste câteva săptămâni se ducea să-şi petreacă ultima vară cu el în Gloucestershire. După asta va începe cursul de pregătire, şi apoi va începe lucrul. Vacanţele lungi de vară, trezindu-se devreme pentru a face exerciţiile cu poneii bătrâni în timp ce Lucas avea grijă de caii de vânătoare, se vor termina pentru totdeauna.

într-o sâmbătă şi-a cumpărat haine şi s-a fardat în aşteptarea revederii lui, şi s-a prezentat în faţa tatălui său, care a murmurat o aprobare. Dar opinia tatălui său nu a mulţumit-o. Era bătrân şi nu-l mai preocupau aceste lucruri. Se dusese la şcoală unde erau băieţii mai mari. în ultimii ani, în şcoală se înfiinţaseră şi clase de fete. Christie era şi ea într-o astfel de clasă, aşa că le cunoştea pe aceste tinere. Apariţia ei în camera de zi fu întâmpinată cu aplauze, un cor de fluierături, şi câteva remarci grosolane ale băieţilor.

Christie aruncase o privire spre grupul strâns, regretând decizia ei de a le cere părerea. Dar când ieşea, James Lakey, un băiat timid care roşea repede, îi înfruntase pe colegii săi batjocoritori care vroiau să o urmărească.

- Nu-i băga în seamă, Christie, spusese făcându-se roşu la faţă. Toţi sunt îndrăgostiţi de tine, ştiai? De asta se poartă aşa.

Când se oferise, bâlbâindu-se, să o scoată la plimbare, ea acceptase, impresionată de atenţia lui, şi vrând să-l protejeze

de sarcasmul colegilor lui. El chiar se oferise să se schimbe de haine şi să o ducă undeva special unde să-şi poată pune în valoare rochia, dar ea îl trăsese uşor, nerăbdătoare să scape de mulţimea din camera de zi. Ajunseseră într-un club folk. James se bâlbâia puţin, şi se înroşise aşa de tare toată seara încât ei îi părea rău pentru el. Era un băiat cu adevărat drăguţ. Din păcate era foarte timid. Când conversaţia era pe terminate se încrunta şi îşi sugea buza de ca şi cum s-ar fi concentrat foarte tare la o problemă de interes mondial. Christie îşi dăduse seama, spre groaza ei, că după ceva timp începuse să-l imite. Spera să nu fi observat nimeni. Probabil că arătau ca doi cimpanzei, tăcând şi sugându-şi buza de jos.

La întoarcere, James începuse să tuşească prefăcut. O îngrijorase pe Christie. De fiecare dată când tuşea îşi ridica mâna la gură. A treia oară îşi lăsase braţul pe umărul ei. îl lăsase acolo. Oh, Doamne. Dacă ar fi fost Lucas lângă ea, plimbându-se cu ea pe lângă râu la lumina lunii, ar fi fost în al şaptelea cer. Dar aşa, îi era foarte jenă.

Când ajunseseră în locul cu bănci de pe marginea râului, James pretinse că i-au obosit picioarele şi vroia să se oprească. Ei bine, ce putea să spună? Poate că era adevărat... Numai că, ea ştia că nu era adevărat. Apoi, aşa cum suspectase ea, începuse.

Se aplecase spre ea şi îşi apăsase gura pe a ei. Christie îşi ţinea ochii strânşi. Oh, Doamne; oh, Doamne. Era îngrozitor. Desigur, era foarte drăguţ şi atent din partea lui James să îşi dorească să o sărute, şi era evident că se chinuise atât de tare să-şi facă curaj, încât nu putea să-l oprească, dar era evident că nici el nu ştia să sărute mai mult decât ea. Chiar şi aşa, era sigură că nu ar trebui să îşi apese faţa aşa de aproape de a ei, deoarece o dureau buzele, apăsate pe dinţi.

Se loviră cu nasurile. James îşi ridică capul puţin, astfel

încât bărbia lui era aproape de nările ei. Cum Dumnezeu ar fi putut să respire? Ea îşi trase capul pe spate cât de mult putu pentru a reuşi să respire puţin, dar acum făcea un zgomot ciudat când înghiţea. Simţea că nici asta nu trebuia să se întâmple... Oh, ajutor! Era groaznic. James îşi schimbă poziţia, şi dintr-o dată ea nu mai putu să respire din nou. Se trase puţin mai în spate. Mâinile lui James erau pe umerii ei. Apăsă şi mai tare gura peste a ei. încet-încet perechea neexperimentată se lăsă neajutorată într-o parte, până când Christie se lipi neconfortabil de bancă, partea de sus a corpului ei atârnând, în timp ce picioarele încă încercau să se aşeze. Corpul lui James stătea într-un mod ciudat peste al ei, în timp ce gurile lor continuau să încerce să facă ceva, despre care Christie simţea că ar fi trebuit să vină într-un mod mai natural.

în cele din urmă James renunţase. Stătea drept şi îşi sugea tare buza de sus. Christie sărise recunoscătoare în picioare şi îşi întindea rochia mototolită. Ea privi neajutorată spre el pentru un moment. Săracul James. Părea un băiat atât de drăguţ şi o privea atât de trist...

- îmi pare rău... oftă el.
- Ăă ... a fost foarte drăguţ, James... minţi încurajator.

Faţa lui păru că se destinde puţin în lumina lunii.

- Da...? întrebă cu înflăcărare.

Ea încuviinţă, şi apoi, înainte ca el să încerce din nou, adăugă:

- Haide, Lakey... Să ne întrecem înapoi... Ultimul care ajunge la poarta şcolii e un mamut păros.

Picioarele lui James îşi reveniseră. Câştigase întrecerea de departe.

Capitolul 4

La jumătatea drumului întorcându-se de la magazin, se opri şi se dojeni singură. Mergea abătută, simţea o greutate în stomac, şi se comporta ca un fugar. Trebuia să se comporte ca şi cum se putea descurca cu Lucas, oricât de neplăcut era. Sub nicio formă nu trebuia să-l lase să-şi dea seama că are puterea de a o tulbura. Dacă îşi dădea seama de asta, putea să realizeze şi o grămadă de alte lucruri, şi, la dracu, nu avea de gând să lase să se întâmple asta. Grăbi pasul şi se întoarse încrezătoare spre maşina ei. Dacă el nu avea decenţa să întrebe, în niciun caz nu îl va ajuta să ghicească. Oricum, nici măcar nu-şi dorea ca el să ştie. Făcuse un jurământ şi-l va păstra, orice ar fi.

Lucas era la volanul maşinii lui, cu uşa deschisă, cu un picior afară. îşi ţinea mâinile pe piept. Părea plictisit. Maşina ei mică fusese scoasă pe marginea drumului.

- Mulţumesc, Lucas, spuse rece.

Ochii lui o cercetară rece. Nu spuse nimic.

- Eu... cred că voi pleca, adăugă ea mai puţin încrezătoare, făcându-şi drum spre maşina ei.

- Da. Nu cred că te voi mai revedea, Christie.

Părea mulţumit de asta? Era greu de spus. Vocea lui n-avea un ton special.

- Nu. Mulţumesc pentru foc şi pentru remorcarea maşinii şi ... pentru tot.

- Te referi la noaptea trecută?

Vocea lui nu mai era neutră. Era atât de acidă încât putea să ardă.

- Noaptea trecută a fost o greşeală, Lucas.

El porni motorul şi se aplecă să închidă uşa.

- Tot spui asta. Si să înţeleg că nu te vei muta înapoi aici, nu?

- Nu.

O privi lung, cercetător.

-Atunci nu vom fi tentaţi să facem aceeaşi greşeală pentru a treia oară, nu-i aşa, Christie?

Ridică sprâncenele dispreţuitor.

- Nu. Păru atât de calmă. Era extraordinar. Se sufoca, îi venea să ţipe, să lovească cu picioarele şi cu pumnii şi să urle. în schimb, spuse un singur cuvânt mic, scurt şi politicos cu buzele ei albe şi limba uscată.

El sendreptă.

- Nu că ar mai fi vreo tentaţie acum, Christie. Poţi să stai liniştită în privinţa asta. Poţi să te răzgândeşti referitor la mutarea aici. Nu voi mai veni să ... îţi mai încălzesc casa.

- Oh... da... sigur...

Ea intrase deja în maşină, cu capul aplecat spre bord şi căuta cu mâna tremurând' cheile. Răsuci cheia, iar motorul porni. Chiar folosi semnalul pentru a-l anunţa - oh, atât de politicos - că va ieşi din spatele maşinii lui mari; din raza ţevii lui de eşapament; afară din viaţa lui.

Sarah era fericită să-şi vadă din nou mama. întoarsă în apartamentul său, Christie luă fetiţa pe genunchi mirosindu-i dulceaţa pielii şi adâncindu-şi faţa în părul ei. Noaptea Christie plânse, la fel cum făcuse în acele luni după naştere când îl aşteptase pe Lucas să o contacteze şi să o întrebe: “Când s-a născut mai exact?" Dar mai s-a transformat în Iunie, apoi iulie în august la fel ca atunci.

în august era cald. Christie o dusese pe Sarah în parc. Raţele arătau leşinate. în aer se simţea mirosul asfaltului încins de pe străzi. Sarah răcii uşor, dar răceala ei se transformase repede într-o tuse severă. Christie o duse în braţe la spital şi privea îngrijorată copila care era palidă în ciuda plimbărilor prin parc. Bunul doctor Hughes zâmbise

asigurând-o că e ceva normal, şi că toţi copii tuşesc, că ar trebui să se îngrijoreze doar dacă... Ei bine, Sarah avea o tuse obişnuită. Nu una de care să se îngrijoreze. Nu laringintă sau astm sau bronşită.

Christie îi povestis mătuşii Sassy ce spusese doctorul. Mătuşa Sassy se uitase la ea aşa cum se uita când arunca frunzele de ceai în chiuvetă, în loc să le ducă la scurgerea din spate.

- Se vor înfunda ţevile, dacă nu ai grijă, obişnuia să spună. Poate nu azi, dar într-o zi.

De data asa nu a fost nevoie să îi spună nimic, faţa palidă a lui Sarah spunea totul.

Christie şi-a petrecut aproape o săptămână să pregătească totul. Când ieşise de pe M5 aproape de Dursley deschisese geamul să intre aer curat.

Doamna Brewer şi fiica ei, Janine, o luaseră pe Sarah în grija lor în timp ce Christie punea lucrurile în ordine, iar Janine a fost încântată când Christie s-a oferit să o plătească pentru a avea grijă de Sarah în timp ce ea lucra. Maudie Timms adusese o cutie de alimente. Canon Percival a venit să pălăvrăgească despre Scoala de Duminică şi alte nimicuri. Ellen Brewer - născută Jefferies - l-a adus pe micul ei Tom pentru a se juca. Mai devreme sau mai târziu au apărut toţi sătenii să o întâmpine cu cuvinte binevoitoare. Toată lumea părea să ştie exact când era aniversarea lui Sarah. Dar nimeni nu a mers atât de departe încât să întrebe cine putea fi tatăl.

Dacă Lucas Merrick aprindea focul cuiva, atunci o făcea departe de casă. Era în Irlanda, căutând o iapă. Când s-a întors, nu s-a apropiat de casa ei. Totul era cam idilic - în afară de faptul că ea încă plângea înainte să adoarmă - până când, într-o dimineaţă devreme, Sarah s-a căţărat pe o poartă pentru a se uita la cel care călărea pe acolo. Si călăreţul s-a

uitat la Sarah.

- Bună dimineaţa. Clipi. Scurt. Elegant. Salutul unui bărbat atrăgător cu pantaloni de călărie, pe un cal frumos.

- Bună, Lucas.

- M-ai luat prin surprindere.

- Da? Am crezut că ai aflat până acum că m-am mutat înapoi până la urmă. E aproape o lună.

El ridică din umeri.

- Am auzit. Nu asta m-a surprins. Arătă spre Sarah. Tu obişnuiai să stai pe poartă făcând cu mâna. Arată exact ca tine.

Sarah zâmbi:

- Pot să-l mângâi pe bot?

Lucas sări din şa şi aduse calul mai aproape. Ţinându-l strâns în frâu, se apropie şi luă mânuţa grăsuţă a lui Sarah în mâna lui mare şi o duse spre botul osos al calului. Ochii lui căprui străluciră.

- îţi plac caii, nu-i aşa, domnişoară?

- Nu. Nu-mi plac. îi iubesc. Si copila râse de ceea ce vroia a fi o glumă.

în mod surprinzător, râse şi Lucas.

- Totul depinde de modul în care le spui, îi explică copilei, iar Sarah zâmbi şi mai larg.

- De ce a trecut zebra strada? întrebă, antrenată de aprobarea lui.

Dar când o provocă Lucas, ea uită răspunsul.

- Trebuie să cumperi o acadea, îi spuse serioasă. Au glume pe beţe. Cere-i doamnei de la magazin să-ţi dea acadeaua cu gluma cu zebră. Ea va şti. Stie să citească.

Iar Lucas promise că aşa va face, în timp ce Sarah se întinse şi mângâie din nou calul.

- Mă enervai când vroiai să-i mângâi pe bot tot timpul,

spuse rece.

- Mi-am dat seama.

- îi mângâiai în sus în loc s-o faci în jos. în contra firelor de păr.

- Deci te deranjam de când eram mică. Spune-mi ceva nou, Lucas.

- De ce te-ai întors?

Christie tăcu pentru un moment, apoi arătă spre Sarah.

- Are culoare în obraji nu-i aşa? Dacă ai fi văzut-o când a venit ai fi ştiut de ce. Era palidă, slabă şi tuşea.

- Palidă şi slabă dar nu timidă?

- Nu. Sarah doar arată ca mine. Este o iluzie. Nu a fost niciodată timidă.

- Totuşi nici tu nu ai mai fost când ai crescut... spuse Lucas tăios în timp ce se urca din nou pe cal.

- Da.

- Nici pe departe. Era din nou dispreţuitor.

- Dacă spui tu, Lucas.

Lucas doar îşi ridică sprâncenele, apoi înghionti iapa cu călcâiul.

- îmi place de el, spuse Sarah, privindu-l cum dispare.

- Da dragă? murmură Christie, privindu-l şi ea, întrebându-se cum a putut vreodată să viseze că o va putea iubi într-o zi. O trata cu aceeaşi indiferenţă crudă de când îşi amintea. Pentru toţi ceilalţi era o tânără femeie, matură în ciuda vârstei, în multe privinţe, cu o carieră bună şi un copil extraordinar. în ochii lui Lucas Merrick era încă o şcolăriţă dispreţuitoare.

Sarah îşi făcuse un obicei să stea la poartă ore întregi, să se uite după bărbatul pe cal. Christie o lăsa să facă asta, dispărând de fiecare dată când apărea Lucas.

Dacă nu dispărea destul de repede, Lucas îi acorda doar

un simplu semn din cap. De fapt nu mai mult de o licărire a ochilor. Vorbea doar cu Sarah.

- Ce faceţi în dimineaţa asta, domnişoară? o întreba, iar Sarah chicotea şi se întindea să mângâie calul pe care îl antrena el, în timp ce Christie se concentra să-şi păstreze un zâmbet palid, politios undeva în colţul gurii. O durea să fie aşa de umilită. Câteodată suspecta că e aşa de atent cu fiica ei doar pentru a accentua indiferenţa faţă de Christie. Apoi simţise că ar trebui să o ţină deoparte pe Sarah şi să îi interzică să vorbească cu bărbatul de pe cal. Dar un adânc sentiment de onoare o făcea să zâmbească ferm, cu toate că îşi ţinea ochii coborîţi. La urma urmei, era tatăl lui Sarah. Avea dreptul să-l cunoască, chiar dacă el refuza încăpăţânat să recunoască orice legătură cu copilul. Mai târziu, când Sarah va fi destul de mare să pună întrebări despre ea, nu-i va mulţumi mamei sale că i-a refuzat această şansă. Oricum, trebuia să recunoască că Lucas părea cu adevărat interesat de micuţa Sarah, şi reuşea să-şi tempereze firea răutăcioasă în prezenţa copilei astfel încât o încânta de fiecare dată.

într-o zi, când Sarah era cu doamna Brewer, iar Christie era la calculator, auzi paşi pe aleea de afară. Casa era chiar la capătul aleii aşa că nu se putea trece pe lângă casă. Se duse la geamul dormitorului unde lucra şi se uită afară. Era Lucas, şi o ţinea pe umeri pe Sarah cu obrajii plini de lacrimi.

Christie coborî în grabă scara îngustă şi ieşi afară.

- Sarah, strigă, evitând special privirea dezaprobatoare a lui Lucas în timp ce o luase pe fetiţă şi o pusese jos. Care e problema, dragă?

- Janine are un picior umflat, suspină Sarah, alergând în braţele lui Christie şi izbucnind în lacrimi.

Christie îşi trecu limba peste buze înainte să-şi facă curaj să-l privească întrebător pe Lucas pentru o explicaţie.

Expresia lui Lucas era severă.

- A luat-o pe Sarah la plimbare, a căzut şi şi-a luxat glezna, explică Lucas. Noroc că eu călăream pe acolo şi Sarah a avut prezenţa de spirit să alerge după mine. Erau acolo de ceva timp, după câte a spus Janine. Erau pe lângă casa lui Dixon - prea departe
pentru ca Janine să o lase pe Sarah să meargă după ajutor.

- îţi mulţumesc că ai adus-o înapoi, spuse Christie sincer.

Lucas ridică din umeri rece.

- Noroc că deja se împrietenise cu mine. Dacă eram un străin, probabil că nu ar fi avut încredere să alerge după mine cum a făcut-o.

Christie zâmbi uşor.

- Da. Da, noroc... spuse încet.

Lucas o privi lung, rece înainte să spună:

- Noroc, şi că, s-a întâmplat când era cu Janine. Dacă era cu tine mă îndoiesc că ai fi lăsat-o să-mi ceară mie ajutor, nu-i aşa?

Christie îşi muşcă buza.

- Ce te face să spui asta? spuse aspru.

- Te-am văzut cum fugeai înăuntru când apăream. M-ai evitat.

- Nu crezi că e mai bine, Lucas? Am crezut că vei fi fericit că nu trebuie să vorbeşti cu mine.

Lucas îşi ridică capul, iar în ochi i se vedea un licăr răutăcios.

- Ce nu am înţeles, Christabel, este că ai lăsat-o pe Sarah să se împrietenească cu mine. Cele mai multe mame bune nu-şi lasă copiii să se împrietenească cu persoanele pe care ele însele le evită.

Deci el nu credea că e o mamă bună? Nu o putea spune mai clar nici dacă ar fi încercat. întâlnirea cu Lucas era ca şi

cum ar fi stat într-un pat de cuie aşteptând să fie sfâşiată. Cât mai putea îndura durerea? Puţin mai mult, se gândi resemnată, încercând să se gândească la un răspuns conciliant. De dragul lui Sarah.

- Eu ... să fiu sinceră, m-am gândit să se împrietenească cu animalele tale, nu cu tine. Iubeşte caii. Cum îi iubeam şi eu. Uram să mi se interzică să îi mângâi pe bot.

- Dar mătuşii tale îi plăcea de mine - probabil că nu te-ar fi încurajat să te împrieteneşti cu cineva de care nu-i plăcea. Si oricum, sunt destui cai pe aici pe care să-i cunoască.

- Eşti singurul care călăreşte pe lângă casă.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Christie se înroşi şi mângâind copila acum calmată, spuse:

- Eu... Uite dacă vrei să o opresc pe Sarah să te mai aştepte la poartă, o voi face.

- Mamă! Nu! Nu fi atât de rea! Lucas mi-a spus că mă va lăsa să călăresc poneiul lui!

Lucas întinse mâna bronzată cu degete lungi şi o trecu prin părul copilei.

- Este OK, Sarah. îmi plac micile discuţii cu tine. Nu vreau ca mama ta să te împiedice să mă mai aştepţi - şi voi fixa plimbarea ta cu poneiul imediat ce piciorul lui Janine se va însănătoşi.

- Da?

Copila încântată zâmbi şi se trase din braţele mamei ei. îl îmbrăţişă pe Lucas lung, şi apoi se îndreptă dansând spre casă.

Christie o privi plecând, apoi se întoarse spre Lucas, încruntându-se.

- E foarte drăguţ din partea ta, dar nu trebuie să te deranjezi.

- I-am promis. Nu e niciun deranj. Janine o poate aduce într-o dimineaţă. Nu este rănită prea tare. Se va reface repede.

Este stupid să se simtă rănită. Sincer care era problema ei? Avusese ani la dispoziţie să se obişnuiască cu faptul că Lucas nu o vroia în preajmă, şi totuşi se simţea rănită de dispreţul lui evident faţă de compania ei.

- Mulţumesc, murmură iritată.

- Deci, de ce nu i-ai spus să nu se împrietenească cu mine, Christie?

Christie, tresări. Sperase că acel şir de întrebări se terminase. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

- Ţi-am spus. îi plac caii.

- Iar eu ţi-am spus că sunt şi alţi cai prin jur. De câte ori te duci în oraş treci pe lângă doi sau trei. De ce nu ai încurajat-o să îi mângâie pe aceia? De ce pe ai mei?

- Nu am încurajat-o. Pur şi simplu şi-a dat seama de faptul că tu călăreşti pe lângă poartă în fiecare dimineaţă cam la aceeaşi oră. Este un copil inteligent.

- Iar tu eşti o femeie inteligentă. Sau vrei să-mi spui că nu ai niciun control asupra copilului tău?

- Lucas! Ai spus un lucru îngrozitor. Uite, tocmai mi-am amintit că erai mereu foarte răbdător cu mine când eram mică. Nu am nimic împotrivă ca Sarah să te cunoască. Nu trebuie să opreşti asta dacă nu vrei.

- Nu, aprobă batjocoritor. Nu vreau. Dar aşa am ales eu. Este un copil extraordinar - mă face să râd... Si trebuie să fie bine pentru ea să cunoască un bărbat, mai ales că ţie ţi s-a tăiat şirul de bărbaţi de oraş.

Christie roşi la această remarcă şi privi într-o parte astfel încât să nu vadă durerea, care era sigură că i se vedea pe faţă.

- Deşi, după câte îmi amintesc, spuse Lucas dispreţuitor, nu îi prezentai fetiţei. Aşteptai să întâlneşti un bărbat care să te satisfacă în pat mai întâi. De asta ai lăsat-o să mă cunoască? Este o invitaţie, Christie?

- Nu! Desigur că nu! în orice caz, ţi-am spus că nu e chiar aşa... Am... exagerat.

- Oh, da. Mi-amintesc acum că ai spus asta. Si încă îşi vede tatăl, nu-i aşa? Va veni aici în vizită?

- Nu este treaba ta, murmură Christie furioasă. Acum, dacă nu te superi, Lucas, am treabă. îţi mulţumesc că ai adus-o pe Sarah înapoi şi că ai avut grijă de ea. îţi sunt foarte recunoscătoare.

Dar Lucas nu aşteptă să îi mulţumească. Deja se întorsese şi plecă. Christie privea silueta care se depărta cu un sentiment vag de negare. De ce credea cu atâta înverşunare că Sarah este copilul lui James? Ai fi crezut că înţelesese până acum, un bărbat inteligent ca el. Prea inteligent... asta era problema. Prea inteligent să-şi permită să fie încărcat cu o responsabilitate pe care nu şi-o dorise niciodată şi pe care se chinuise foarte tare să o evite. Aşa că de ce Dumnezeu mai era îndrăgostită de un bărbat ca ăsta?

Sarah o tot întreba pe Christie despre plimbarea promisă. Glezna lui Janine se recupera bine dar îi mai trebuia câteva săptămâni înainte să fie pe deplin refăcută. Sarah i-a făcut semn într-o dimineaţă lui Lucas şi i-a spus supărată, că trecuseră şase zile de când îi făcuse promisiunea şi că doctorul i-a spus lui Janine că se va face bine într-o sută de ani, aşa că nu poate să o aducă mama.

Christie închisese ochii şi zâmbise în silă.

-Nu am pus-o eu să facă asta, spuse printre dinţi. Si îi voi explica mai târziu. Nu e nicio problemă.

- Chiar nu este, aprobă Lucas ascuţit. Desigur că poate să te aducă mama ta. Ne vedem după-amiază la două. Voi fi la grajdurile de la fermă.

Lui Christie îi venea să ţipe. în schimb simulă o expresie de anticipare emoţionată de dragul lui Sarah, dar trebui să recunoască când se apropie ora două că se simţea uşurată să vadă că vremea era de partea ei. Afară era întunecat şi noros; nişte frunze aurii dansau prin aer. Cu puţin noroc va ploua şi va putea contramanda totul.

Dar nu plouă. Si mai rău, când ajunseră, Lucas ieşi din grajd să le întâmpine în acelaşi moment în care Soloman îşi ciuli urechile şi necheză uşor, apoi începu să galopeze încet cu o recunoaştere şi o încântare extraordinare direct spre

Christie. Continuă să o înghiontească uşor cu botul. Afecţiunea evidentă a poneiului o făcu să-i dea lacrimile. Si-ar fi dorit din tot sufletul să se joace cu el, dar Lucas privea, iar ea nu îndrăznea să devină prea emotivă cu el în preajmă, aşa că în schimb se îndepărtă şi spuse repede:

- Ce s-a întâmplat cu William?

Lucas se strâmbă.

- L-am pierdut acum câţiva ani.

Sarah se încruntă.

- Atunci de ce nu-l căutaţi?

- Lucas vrea să spună că a murit, dragă. Era foarte bătrân.

Sarah continuă să privească încruntată.

- Ah. Atunci de ce nu m-ai adus aici înainte să moară, mamă? întrebă acuzator, cu egoismul specific copiilor. Ai fi putut să mă naşti mai devreme, şi astfel l-aş fi călărit şi pe William. Eşti o persoană rea, groaznică. Nu te mai iubesc. Mi-aş dori ca Lucas să fie mămica mea.

Christie se cutremură, dar Lucas râse cu gura până la urechi.

- Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu simţul tău de umor, Christie? întrebă sec. Nu pot să cred că eşti fata care obişnuia să râdă până sughiţa. îţi mai aduci aminte atunci la piesa de la Societatea de Teatru pentru Amatori când Maudie a jucat un bolnav de tuberculoză şi era atât de fardată.

Christie îşi puse mâna pe gură.

- Da, mormăi, amintindu-şi nu de Maudie, ci de Lucas care îi conducea silueta încovoiată, de cincisprezece ani prin holul bisericii, bolborosind ceva despre o problemă la stomac pentru cei care îi priveau dezaprobator, în timp ce ea tremura şi ţipa, cu mâinile pe faţa-i îmbujorată. Afară se aşezaseră pe o balustradă de pe drum şi râseră împreună până când le dăduseră lacrimile şi li se uscase gâtul. Fusese ultima vară în

care se distraseră aşa împreună. în anul următor, Lucas avusese nişte prietene sofisticate şi nu mai avusese timp de pierdut pentru a se hlizi cu o şcolăriţă.

- Harnaşamentul este în acelaşi loc? întrebă rece. Pot să am eu grijă de Sarah dacă tu eşti ocupat.

Dar harnaşamentul nu era în acelaşi loc, pentru că fusese construit un nou grajd impresionant pentru cai, şi, se părea că Lucas, nu putea fi foarte ocupat, pentru că Sarah nu-l lăsa. îl luase de mână şi plecă. Christie îi urmă, cu mâinile în buzunarele hanoracului. încerca să nu se gândească la nimic.

Aproape că se bucură uşurată când prima picătură de ploaie, apoi a doua, îi căzu rece pe cap.

- E timpul să plecăm, o strigă pe Sarah, care tropăia în cerc pe
spatele mare al lui Soloman, cu Lucas care îi ţinea frâul.

El se uită la Christie.

- Este binevenită să ...

Dar Christie îl întrerupse rece.

- începe să plouă. Mai bine plecăm.

Lucas se uită spre cer, şi îşi ridică o palmă pentru a vedea dacă e adevărat. Christie profită de ocazie pentru a o ridica pe Sarah de pe ponei.

- Ai dreptate, recunoscu Lucas. îmi pare rău, Sarah. Vom repeta altă dată dacă vrei. Scoase cheile de la maşină din buzunar şi i le oferi. Range Roverul este în faţa casei, spuse brusc. Duceţi-vă înainte, până când găsesc pe cineva să îl ia pe Soloman.

Nu vroia şi nici nu se aştepta să fie invitată înăuntru, dar Christie nu se putu abţine să nu observe nerăbdarea lui de a o vedea plecând.

- Putem pleca pe jos... protestă rece.

Dar Lucas doar scutură din cap.

- Nu e nevoie. Am zis că o să trec pe la Canon astăzi pentru un joc de şah. Acum e un moment bun. Pot să vă las în drum.

După ce urcară toţi trei, Christie comentă :

- Deci, încă joci şah la casa parohială?

- Da. Si ţie îţi plăcea să mergi acolo pentru un joc. Ar trebui să vii şi tu. Lui Percy i-ar plăcea.

- Totdeaua te-ai înţeles bine cu el... îşi aminti Christie.

- Si tu la fel. Deşi nu cred că e cineva care nu se înţelege.

- Da. Dar tu erai... ei bine, diferit când erai cu el. Cel puţin, adăugă repede, sperând că el nu observase nota de nostalgie din vocea ei, - când jucam şah împreună la casa parohială tu erai diferit. Cred, că jocul în sine te schimba. Erai absolut strălucitor.

El râse uşor.

- Niciodată nu ai reuşit să mă baţi, Christie. Deşi jucai destul de bine. Dar, te-ai dovedit a fi un bun jucător în multe domenii, nu-i
aşa.

Christie îşi aplecă capul lăsându-şi părul să îi acopere ochii. Nu putea să spună nimic în faţa lui Sarah, dar ştia exact la ce se referă, şi nu era vorba despre şah. Oftă. îşi amintea cum juca şah cu el la fel de bine cum îşi amintea cum făcuse dragoste cu el. Juca inventiv, aşa că ea rămânea surprinsă de fiecare dată când o forţa să renunţe exact când credea că îl va bate în sfârşit. Era un oportunist înnăscut, se gândea mâhnită. Astfel de comentarii în faţa lui Sarah erau un alt exemplu.

- Poate că o să îl sun pe Percy pentru un joc, spuse, schimbând subiectul. Este aşa de drăguţ.

- Drăguţ? spuse Lucas sceptic. Să ştii că e doar o faţadă. De fapt este un dur. Percy mi-a fost tutore pentru un an când am fost exmatriculat din şcoala pregătitoare. Era singura

persoană care se putea descurca cu mine când aveam doisprezece ani. De fapt mi-a dat nişte sfaturi foarte bune.

Christie tresări. îşi aminti când erau odată împreună la casa parohială, iar Percy făcuse exact asta. îl tachina pe Lucas din cauza prietenelor lui, numindu-le “rândunici de casă” - vizitatori de vară ai lui Lucas, şi îl sfătuise că ar fi timpul să se aşeze la casa lui şi să se însoare. Lucas se înfuriase şi fusese îngrozitor de nepoliticos cu bunul preot, apoi ieşise vijelios, trântind uşa atât de violent încât aruncă un pahar de pe masă care se sparse pe podeaua de lemn.

- Totuşi nu-mi pot imagina că i-ai ascultat sfaturile, îl provocă.

- Aici, spuse surprinzător Lucas, greşeşti. l-am urmat sfaturile când eram tânăr şi încă le mai urmez ... ocazional. Deşi trebuie să recunosc că niciodată nu fac nimic contra judecăţii mele. Urmă o pauză apoi adăugă tăios: Deşi au fost una sau două excepţii importante.

Christie se uită la el. El zâmbea dur. Ochii erau aţintiţi spre drumul din faţă.

Dintr-o dată, vru să-i spună că îi pare rău. Nu i s-ar fi oferit în acea
seară dacă ar fi ştiut ce se întâmplă de fapt.

Era atât de inocentă - asta fusese problema. Stia de broaşte, de păsări şi de albine. Dar fusese crescută de un om de ştiinţă şi de o bătrână de la ţară. în mare făcuseră o treabă bună. Dar nu avusese niciodată o revistă pentru femei în casă; sau o carte educativăă în bibliotecă, niciun ziar de scandal în locul televizorului. Cu alte cuvinte, până când Christie nu se trezise în braţele lui Lucas, fiind sărutată de el, cu corpul lipit de al lui, inima bătându-i odată cu vibraţia dorinţei lui aprige, simţindu-i-o în timp ce corpul lui se mişca mai repede şi mai tare în acelaşi ritm cu sărutul lor, habar nu avea că ceea ce îşi

imaginase ea că se putea întâmpla era dincolo de limitele realităţii. Sub nicio formă nu putea rămâne însărcinată din cealaltă îmbrăţişare stângace, deoarece trupul slab al lui James fusese la fel de apatic ca şi al ei.

Dar când aflase asta, era prea târziu. Lucas o săruta, iar simţurile ei se înflăcăraseră şi îl iubea atât de mult încât nu putea să dea înapoi...

Capitolul 5

Lucas o scoase pe Sarah afară, dar pe Christie o lăsase să sară singură.

- Mulţumesc că ne-ai adus, spuse politicos. A fost foarte amabil din partea ta.

Lucas se uită lung la ea.

- Amabilitatea nu are nicio legătură, răspunse răstit.

- Te-ai oferit împotriva dotinţei tale, presupun, spuse iritată.

El se uită la de sus până jos.

- Cred că da. Of, of... Ce neatenţie din partea mea. Mai bine sunt atent, nu, Christie? Nu vrem să mai facem alte... greşeli. Nu-i aşa?

- E nevoie de doi pentru o astfel de greşeală, Lucas, spuse furioasă. Poate că nu ai încredere în judecata ta, dar eu am în a mea. Eşti în siguranţă.

- Bine. Zâmbi, întorcându-se spre maşină. “Mai bine în siguranţă decât să regreţi” nu a fost niciodată principiul meu de viaţă. Dar poate că, la urma urmei, nu este un motto ofensiv. în contextul potrivit.

Trebui să se controleze din toate puterile, pentru a-şi ascunde furia de Sarah. Copilei îi plăcea de Lucas. Christie nu avea niciun drept să o întoarcă împotriva lui - chiar şi neintenţionat. Si oricum, era o fraieră că îl lăsa să o enerveze aşa. Ar fi trebuit să se obişnuiască
cu această atitudine până acum.

Fusese foarte rece faţă de ea în acea vară. Imediat ce venise, alergase la grajdurile de lângă casa mare, pe jumătate din lemn, aparent pentru a-i întâlni pe William şi Soloman.

El ieşise dintr-o clădire adiacentă, frecându-şi mâinile pe pantaloni.

- Oh, doamne, oftase, încruntându-se când o văzuse. Nu a venit iar acea perioadă din an, nu? Perioada în care o fac pe

bona.

- Taci, Lucas. Spui un lucru nedrept. Au trecut mulţi ani de când a trebuit să mă salvezi dintr-o boacănă de-a mea.

- Da? îmi pare rău; mi se pare ca ieri.

- Eu... Voi pleca dacă vrei. Numai că, am crezut că te ajut, ocupându-mă de ponei.

Se uita la ea dispreţuitor.

- Eşti cam mare pentru ei.

- Nu sunt mai înaltă decât anul trecut. Numai cu un an mai mare. Acum am terminat şcoala.

- Te-ai cam umflat. Eşti cam grasă. Toate adolescentele sunteţi la fel - mai aveţi destul până să ajungeţi femei adevărate, Christie. încă eşti un copil cam gras.

Christie îşi întorsese capul. Copil cam gras! Ha! Avea o siluetă frumoasă - toată lumea spunea asta. Nu era deloc grasă.

- Dacă crezi că sunt prea mare ca să-i călăresc, atunci spune aşa. Voi sta deoparte.

El ridică din umeri.

- Poţi să-i călăreşti. Dar nu îi vei găsi aici la grajduri. Au fost mutaţi într-un padoc la fermă.

- Ferma lui Reg şi Lily Crabtree?

- Ferma mea. Familia Crabtree s-a retras. Am preluat-o eu.

- Cine stă în casă?

- Eu. O renovez.

- Oh, ce interesant! Pot să vin să văd şi eu?

- Nu.

- Atunci plec, da?

- Da. Lasă oamenii maturi să se întoarcă la treaba lor.

Apoi a evitat-o ca pe ciumă. Profitase de oportunitatea ignorării lui pentru a ţine o dietă. Poate că următoarea dată când s-ar deranja să întoarcă capul spre ea îl va impresiona cu silueta ei de manechin. îl vedea, desigur. în special când era cu poneii.

Lucas se întorcea şi se ducea spre casa de la fermă, de obicei cu o femeie la braţ. îşi petrecea mult timp arătându-le renovările.

Una dintre ele, o femeie elegantă cu păr lung auriu, îl vizita mai des decât celelalte.

Christie îl îngrijea pe William, aplecată, ascunsă de corpul calului.

- Cine e fata aceea care e tot timpul pe aici, Lucas?
- Nepoata unei vecine. Este un copil.
- Mie mi se pare că e trecută de majorat.
- Poate. Nu îi urmăresc aniversările. Este doar un copil căruia îi plac poneii. Cam deranjantă, dar când va creşte îi va trece.
- Vorbeşti de parcă nu îţi place de ea.
- Sincer nu m-am gândit niciodată la asta. în orice caz, de ce te interesează?
- Doar cercetam concurenţa, Lucas.
- Concurenţă? Glumeşti... Când eşti tu prezentă nu există concurenţă, Lisa.
- Ah... dar când nu sunt prezentă?
- Atunci vino mai des. Rămâi pe aici.
- Este o propunere?
- Nu genul la care te gândeşti tu, nu.
- Lucas, eşti rău. Vrei să ai parte de tort şi să-l mănânci.
- Există vreun motiv pentru care nu aş face-o?
- Te va prinde o femeie până la urmă, Lucas, te va lega cu o căsătorie şi copii. Nu eşti imun.
- Eu? Cu o casă plină de plozi? Oh, nu, Lisa. Nu-mi place ca femeia mea să stea desculţă şi să fie însărcinată. Nu mie.

Christie oftase când plecaseră. Când avea să observe că crescuse? Când?

Vara devenise din rea în mai rea. Cerul fusese mai mult înnorat în acel an, dar ei nu îi păsa. Lucas o ignora. Dacă apărea în calea lui, el îi întorcea spatele evident. Dacă îl saluta, atunci îi

răspundea cu o remarcă atât de tăioasă încât de abia îşi putea abţine lacrimile. Si peste toate astea mătuşa Sassy aflase că are artroză reumatică iar Maudie Timms îi spusese:

- Oh, dragă, nu sunt deloc veşti bune deloc, şi spusese tuturor din magazin că nu sunt veşti bune, iar Christie se îngrijorase foarte tare.

îl sunase pe tatăl său, dar spre supriza ei răspunsese Matron.

- Tocmai am venit să beau un vin cu tatăl tău, spuse Matron. Este foarte singur câteodată.

Tatăl ei veni la telefon.

- Artroză reumatică? spusese vag. Oh, Doamne. Nu sunt deloc veşti bune. Speram să fie doar o artroză obişnuită.

Christie vroia să-l întrebe de ce nu sunt veşti bune şi de ce era atât de rău faţă de artroza obişnuită, dar în schimb se trezise întrebând de ce era Matron acolo.

- Veronica? răspunsese timid. E doar o vizită socială. Stii tu. Este o femeie foarte cultă, Veronica...

- Sper că bea vin sec, murmurase Christie. Spune-i că vinul dulce nu îi face bine la dinţi.

Matron cicălea pe toată lumea în legătură cu zahărul, confisca dulciurile şi îi freca pe dinţi pe vinovaţi până când le cădea guma din gură.

îl sunase din nou pe tatăl ei la opt şi jumătate a doua zi dimineaţă. Matron răspunsese din nou la telefon. întrebase:

- Ţi-a spus tatăl tău de ce eram aici aseară?

- Da... minţise Christie, nedorind să-l pună pe tatăl său într-o lumină proastă în ochii siniştri ai Veronicăi dezvăluindu-i laşitatea... Oricum, nu trebuia să explice acum. Orice ar fi avut nevoie de o explicaţie în legătură cu prezenţa lui Matron în casă la opt şi jumătate seara, era foarte clar la opt şi jumătate dimineaţa.

- Sper că nu te deranjează.

- De ce m-ar deranja.

- Mi-e teamă că multe fete de vârsta ta ar avea o părere foarte diferită - mai ales dacă ar fi orfane de mamă de mici.

- Pot să vorbesc cu tatăl meu?

- Mi-e teamă că nu e disponibil să vină la telefon. Pot prelua vreun mesaj?

Nu. Niciun mesaj. Mai încercase o dată la trei după-amiaza. Când răspunsese tot Matron închisese telefonul fără să spună un cuvânt. Christie simţea că nu mai avea nimic bun în viaţă. Mătuşa Sassy era aparent grav bolnavă, deşi părea să aibă doar un genunchi cu probleme, iar tatăl ei se va însura cu acea Veronica, şi niciodată nu vor mai mânca miere pe pâine la ceai. Nu că şi-ar dori să mai bea ceai în casa tatălui său dacă i-l turna Matron. Si mai rău, începea cursul de calculator în septembrie şi nu vor mai fi veri la ţară şi nici Lucas, şi va fi chiar singură în lume, iar inima ei va fi distrusă.

Singurul lucru pe care îl aştepta cu nerăbdare era petrecerea de la conac. Maiorul dădea o petrecere mare, grandioasă cu ocazia aniversării soţiei lui la sfârşitul lui august în fiecare an. Sătenii erau invitaţi cu bunăvoinţă să petreacă alături de nobili, iar gazdele aveau grijă ca toţi să se simtă bine. Dar mai erau săptămâni bune până atunci, şi în timpul ăsta Christie nu avea nimic care să o consoleze.

- Doamne. Este supercopilul! o ironizase Lucas când apăruse călare pe Soloman.

- îţi place să ataci aşa mereu?

- Mă tem că depinde de compania pe care sunt forţat să o am. Dacă am o companie mai matură, sunt capabil să fiu mai matur.

Doar tu reuşeşti să scoţi micul delincvent din mine, Christie. Mă întreb de ce oare?

Se simţea mizerabil de când se trezea până se culca. Uitase

de dietă, dar nu mai conta, pentru că oricum îşi pierduse apetitul. Chiar şi când vedea mâncare i se făcea rău. Mâncarea însemna casă şi căldură; confort şi dragoste, iar din câte îşi dădea seama, viitorul nu-i prea oferea nimic din toate astea - mai ales dragoste. întâlnirile zilnice cu Lucas deveneau din ce în ce mai greu de suportat.

în dimineaţa petrecerii, îl ţesăla pe William cu o energie neobişnuită. Lucas era în casă, iar maşina Lisei era parcată în faţă. Era şase dimineaţa Evident, ca şi Matron, era o femeie căreia îi plăcea să facă vizite dimineaţa devreme.

- Ooh... Mai uşor... Vocea lui Lucas se auzise în aerul rece al dimineţii.

Ea se întoarse în direcţia de unde venise sunetul. Se plimba prin iarba plină de rouă, încruntat. îşi trecuse o mână prin părul negru.

- Ar fi trebuit să ştii mai bine, ţipase. îi îngrijeşti destul de des.

- îmi pare rău, spusese rece. Voi fi mai blândă.

- îi iubesc pe aceşti ponei bătrâni, continuase nervos. Nu-mi place să fie trataţi rău.

- Lucas, am spus că îmi pare rău! Am fost puţin cam dură, recunosc, dar nu îi tratam rău.

- Nu? Cred că nu. Dar să nu se mai întâmple sau va trebui să îţi cer să nu mai vii.

- Nu trebuie să-ţi faci griji, răspunse tăios. Voi pleca poimâine. Si nu voi mai veni vara viitoare. Am crescut, Lucas. Va trebui să încep să lucrez până atunci. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Este ultima vară în care mă vezi.

Se uitase la ea cu furie în ochi.

- Bine! spusese înţepător, şi apoi se întorsese în casă, unde Lisa, fără îndoială îi întindea miere pe pâine atât de repede încât se prelingea pe margini...

Christie oftase când el se depărtase. Nu va observa niciodată

că ea crescuse. Nu avea niciun rost nici măcar să-şi pună rochia aceea neagră frumoasă şi să se ducă la petrecere. Nu mai avea nicio speranţă.

Se întorsese şi plecase tristă acasă, în dormitorul ei, privind la reflecţia ei în oglinda veche, urâtă. Ce era în neregulă cu ea? Ar trebui să aibă totul în viaţă. Era o tânără atrăgătoare... Deşi acum se gândea că dovada lunară a feminismului ei fusese în mod ciudat absentă în această vară. Nu că trebuia să o preocupe asta. Nu avea de ce să se îngrijoreze. Fusese sărutată doar o dată în viaţă, şi, Dumnezeu ştia, că fusese un lucru foarte inocent. Trecuseră de mult zilele în care fetele credeau că poţi rămâne însărcinată doar dintr-un sărut! Nu avea cum să rămână însărcinată din acea îmbrăţişare jenantă cu James Lakey. Ideea era de râs. Un sărut prostesc - doar asta fusese. Deşi ajunseseră puţin culcaţi, iar rochia ei era mototolită şi James era foarte înfierbântat şi agitat...

Dar fusese doar un sărut. Nu-i aşa? Sigur că da! Sincer, ultimele şase săptămâni o zăpăceau de tot. Fusese doar un sărut. Desigur. Cu toate că era întuneric, iar ea era prea strivită şi se simţea incomod pentru a fi prea atentă la altceva în afară de respiraţia ei grea, dar, chiar şi aşa, nimic nu se întâmplase.

Apoi îşi amintise altceva. Educaţia sexuală nu fusese chiar pe lista priorităţilor la şcoala de fete pe care o urmase. Fusese lăsată pentru clasa a şasea. Dar atunci ea era la Braizeneath. Fuseseră ceva lecţii. Profesorul, cu părul grizonant, care preda biologia făcuse multe desene cu broaşte pe tablă. Băieţii râseseră toţi. Fetele încercaseră să pară la modă, rotindu-şi ochii şi strângând din buze. Desigur, oricum ele ştiau destul. Nu puteai să creşti în lumea asta modernă fără să ştii faptele vieţii. Dar profesorul - obişnuit să se adreseze băieţilor - spusese ceva care îi rămăsese în minte.

- Amintiţi-vă mormolocii. Amintiţi-vă ce înotători buni sunt. Ei

bine, în comparaţie, celulele de reproducere masculine sunt campioni olimpici. Aveţi grijă când începeţi să faceţi curte domnişoarelor, băieţi. Adevărul poate fi mai ciudat decât ficţiunea. Amintiţi-vă că acei mici mormoloci ai voştri pot parcurge ultima parte din traseu singuri.

Nu putea fi adevărat, nu-i aşa? Era genul de lucruri pe care un bătrân ca el l-ar spune ca să bage frica în băieţi. Nu. Nu putea fi adevărat. Mai ales că nu se întâmplase nimic... Dar totuşi gura ei se usca de frică de câte ori îşi amintea. Dacă scăpase unul din acei mormoloci, care se dovedise a fi un înotător mai bun decât îşi putuse imagina chiar şi profesorul de biologie?

Christie nu făcuse nimic toată ziua, spre supărarea mătuşii Sassy. Când coborîse la prânz, la masă era sufleul ei preferat cu brânză, dar nu reuşise să ia mai mult de câteva înghiţituri.

- Ce se întâmplă cu tine? întrebase mătuşa ei.

- Nimic, răspunsese tristă, încercând să mai forţeze o înghiţitură. Sper, adăugase în minte, cu inima bătându-i de frică. Nimic. Nu avea nimic. Dar dacă nu avea nimic, atunci de ce nu putea să mănânce? De ce i se oprise menstruaţia? Oh, era cel mai absurd gând pe care îl avusese toată viaţa ei. Era o persoană obişnuită. Ca să se întâmple aşa ceva trebuia să fii una la un bilion. Iar ea nu era una la un bilion. Era normală. Numai că nu era atât de normal ca tatăl tău să se îndrăgostească de cea mai nazistă femeie din lume aşa pe neaşteptate după un pahar de vin. Sau ca mătuşa ta dragă să fie doborâtă de un genunchi dureros ceea ce însemna că probabil nu mai avea mult de trăit. Sau să îţi fi pierdut mama la naştere... Sau să fii atât de îndrăgostită de un bărbat mult mai în vârstă decât tine - un bărbat care ura şi să te vadă - încât să simţi că ţi se va frânge inima...

Niciunul din lucrurile astea nu erau nici pe departe normale. Si acum trebuia să se pregătească de petrecerea asta nenorocită

ştiind că va fi singura virgină de optsprezece ani care fusese sărutată doar o dată în toată viaţa ei tâmpită şi atunci rămăsese însărcinată.
Doamne Dumnezeule. Va trebui să aibă copilul singură, iar Lucas va auzi de asta şi în ciuda a ceea ce era mai rău, niciodată, niciodată nu va şti cum e să îl iubească pe Lucas şi să fie iubită şi ea.

Plânsese din toată inima în baie, şi apoi închisese uşa dormitorului în spatele ei hotărâtă. Bine. Unde era rochia? Si fardul pe care-l cumpărase. Si pantofii cu tocuri înalte cu funde mici în faţă. Poate că soarta îi jucase o festă urâtă, dar în seara asta va lupta. Numai o dată, îşi spusese în timp ce îşi dădea stângaci cu rimel în faţa oglinzii. Să facă dragoste cu mine doar o dată şi mă voi resemna sorţii mele pentru tot restul vieţii.

Petrecerea era în toi când ajunsese ea, şi îi luase ceva timp până îl localizase pe Lucas. Stătea rezemat de un zid, arătând năucitor într-o jachetă albă de seară. Se uitase la el şi zâmbise nesigur.

- Bună, Lucas, spuse.

îşi lăsase capul într-o parte, îşi dădu părul din faţă, şi îi zâmbi vag.

- Ai ceva de băut? Lasă-mă să chem pe cineva să îţi aducă ceva - prietenii tăi din sat cred că sunt toţi în hol.

Muzica disco se auzea peste tot. O zărise deja pe Ellen şi Tommy dansând în camera mare, cu lambriuri de stejar. îi ignorase special, hotărâtă să-l găsească pe Lucas înainte să-i dispară curajul.

- Este OK, spuse repede, apoi zâmbi speriată. Pe tine vroiam să te văd, Lucas...

îşi dorea să nu fi spus asta. Era atât de prostesc şi evident - îşi dorea să fi spus ceva subtil, şi doar să flirteze puţin. Dar nu ştia cum să vorbească aşa. Nu putea găsi nimic potrivit...

- Da? întrebă. Ochii lui se uitau peste capul ei de parcă ar fi căutat pe altcineva cu care să vorbească.

- Da, continuă prosteşte. Am vrut să vorbesc cu tine ... înţelegi...

îşi pusese mâna pe cotul ei cu un gest formal de îndepărtare.

- Christie, dacă nu te superi, Eu ...

- Este despre Soloman... Este foarte important... bolborosi, aproape panicată. Oh, era nebună. Nu era deloc interesat de ea, iar ea tot încerca să joace această fantezie tâmpită de a-l seduce. O dureau ochii, şi când clipi se aştepta să fie umezi, dar frica îi menţinea uscaţi.

- Da...? întrebă vag, privind tot în altă parte şi nu în ochii ei.

- Ei bine, m-am uitat la el mai devreme şi părea să fie într-o formă proastă... Inima ei bătea nebună în timp ce îşi dădea seama de enormitatea minciunii care tocmai îi ieşise din gură. Pentru o clipă gura ei se uscase de tot, iar limba părea că i se lipise de cerul gurii. înghiţi cu greu.

- Transpira, şi scotea zgomote îngrozitoare, şi m-am gândit... Stii... Nu este un simptom de... de ... ceva serios, Lucas?

Lucas se încruntă, apoi îi acordă toată atenţia.

- Stătea în picioare? întrebă.

Christie scutură de cap, şi apoi se răzgândi şi începu să aprobe.

- Nu. Ei bine, ba da. Dar se clătina puţin de parcă s-ar fi aşezat jos. Stii tu.

O prinse de braţ. Un moment degetele lui o strânseră tare apoi îi dădu drumul.

- Când s-a întâmplat asta? Cu cât timp în urmă?

Christie respiră adânc. Oh, Doamne. Când îl văzuse Lucas ultima oară? Trebuia să spună că fusese mai târziu...

- Nu ştiu exact. Nu cu mult timp în urmă...

- Când veneai încoace?

- Da... Asta era ridicol. Cum puteai să fi văzut animalul în pantofi scânteietori cu tocuri înalte?

- De fapt, puţin mai înainte. M-am dus să mă plimb şi am realizat că întârzii şi m-am întors repede acasă şi m-am schimbat.

- Fetiţă prostuţă, murmură în timp ce o trăgea după el. Trebuia să fi venit să îmi spui imediat...

Se duseră la fermă cu motocicleta lui, prin amurgul verii. Trebuia să îl ţină strâns de mijloc. îşi apăsa bărbia de spatele lui şi îi simţea muşchii şi oasele pe sub jacheta imaculată de seară. Era speriată şi
emoţionată în acelaşi timp.

Când opriră lângă padoc, Lucas sări îngrijorat şi îşi îngustă ochii pentru a cerceta poneiul.

- Nu este nimic în neregulă cu animalul, spuse.

Christie stătea în spatele lui.

-A ... chiar arată mai bine acum... de la distanţă, încuviinţă încet.

Lucas se opri pentru a se uita pătrunzător în ochii ei. Pe faţă i se
vedea furia. Nu spuse nimic, doar se uita în ochii ei.

-Ăă... spuse. Ăă...

Apoi Lucas se îndreptă îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă în hohot.

- De ce ai spus asta? spuse în sfârşit.

- Eu ...

Apoi îşi puse mâinile pe umerii ei şi se uită la obrajii ei roşii şi spuse:

- Ce ochi extraordinar de sinceri ai, Christie.

- Da? şopti ea.

- De ce m-ai adus aici?

- Eu ... am vrut să te văd singur, recunoscu nesigură.

- De ce?

Era acum sau niciodată. Tremurând de frică îşi ridică o mână pe spatele gâtului lui. Apoi îşi întoarse faţa spre el şi îşi lăsă capul în jos.

- Pentru asta... respiră în timp ce gura lui o întâlni pe a ei.

Nu ştia ce se aştepta să se întâmple. în mod sigur nu se aşteptase la un răspuns atât de instantaneu şi pătimaş. Gura lui o învăţa pe a ei cu o viteză pe care nu o credea posibilă. O săruta adânc şi pasional; şi emoţionant, intuitiv, apoi ea începu să-l sărute înapoi. în câteva momente o cuprinse un val de provocare. Ea se apropie mai mult de el, simţindu-i trupul tare sub mâinile ei.

Brusc el îşi trase capul.

- Pentru numele lui Dumnezeu... spuse, împingând-o. Asta vrei, Christie?

Ea se holba în ochii lui nervoşi. Deja trupul ei tremura de dorinţă.

- Eu... respiră adânc. Nu. Sărută-mă din nou, Lucas... îl rugă.

O strânse şi o trase mai aproape. Gura lui o acoperi pe a ei cu o viteză neobişnuită. Barba lui rasă se freca de pielea ei şi îi cuprinse gura într-un sărut mai aprig. Ea închise ochii şi se topi în braţele lui. După ceea ce păru un timp foarte lung, el îşi trase capul pe spate, dar continuă să o ţină aproape.

- E de-ajuns... spuse.

Ea scutură din cap. Uitase ce o adusese aici. Oh, da... acea idee prostească că era una la un bilion... Promisiunea ei... Toate astea le uitase când se întunecase totul în jurul ei. Era în braţele lui şi el o săruta, iar ea vroia ca el să continue să o sărute şi nu putea să suporte să se termine ceea ce de abia începuse.

- Te rog, Lucas... şopti. Nu te opri.

Aproape o dusese pe sus în casă. Mirosea a lemn proaspăt vopsit. Una din camerele de jos era sumar mobilată. Era un pat. Ea nu îşi amintea cum ajunseseră în pat, şi nimic altceva din jur.

Si-l amintea doar pe Lucas: Lucas care o săruta tandru; Lucas care îşi dădea jos jacheta şi pantalonii; Lucas cu ochii castanii, cu părul care-i cădea pe frunte; Lucas care descheia nasturii rochiei ei cu degetele tremurânde; Lucas care îşi lăsase capul pe pieptul ei.

- Eşti frumoasă... murmură. Cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată.

Iar ea se uita la el şi şi-ar fi dorit să spună la fel, dar era timidă.

Mai târziu se întinse lângă ea în patul mototolit şi spuse:

- De ce mi-ai cerut să te sărut?

Christie îşi trecu limba nervoasă peste buze. Ce putea să răspundă? Părea clar înainte ca gura lui să o întâlnească pe a ei. Si apoi, când realizase ce proastă fusese, era mult prea târziu. îl iubea pe Lucas şi avea nevoie de el, şi oh, fusese atât de minunat şi nu fusese în stare să se retragă.

- Eu... Vocea ei era răguşită. îşi drese glasul şi începu din nou, încercând să revină la starea mentală pe care o avusese cu mai puţin de o oră înainte. Dar acele îndoieli groaznice o bântuiau. Când venise la petrecere, hotărâtă să-l facă pe Lucas să o observe, era disperată. Crezuse sincer ceea ce era incredibil. Simţea că viaţa ei se va prăbuşi în jurul ei. Acum era pe deplin fericită. îl iubea pe Lucas şi făcuseră dragoste şi corpul ei tremura de extazul de a deveni una cu el.

- Eu... doar... spuse.

- Trebuie să fi avut un motiv, insistă, încruntându-se.

Ea înghiţi. Dacă îşi dădea seama că îl iubea? Ar fi fost îngrozitor... El nu ceruse asta, la urma urmei. Nici măcar nu îi plăcea de ea.

- Un motiv? repetă şovăitor. Oh, da. Ei bine, părea o ideea bună în acel moment. Stii...

- Christie, şi dacă rămâi însărcinată?

Ea se ridică brusc, apoi se întinse la fel de brusc.

- Nu pot să rămân însărcinată, murmură. Ar fi fost prea nedrept pentru Lucas. De asta. Oh, Doamne, ce făcuse?

- Uite, Christie ...

- Nu voi rămâne însărcinată, Lucas. Nu se pune problema. Poţi să îţi scoţi asta din minte.

El tăcu pentru mult timp. Apoi spuse:

- Mi-ai spune dacă ai rămâne, nu?

- Nu va fi nimic de spus, spuse hotărât, strângându-şi buzele.

Era cea mai mare idioată de pe pământ, dar îşi promisese că vă
trăi fără să se plângă de consecinţele aceste nopţi, şi aşa va face. Si atâta timp cât va avea acest moment minunat în braţele lui Lucas de care să-şi amintească, nu va avea niciodată niciun regret.

Capitolul 6

Christie se întorsese la tatăl ei în ziua următoare, şi acceptase scuzele lui sfioase că o lăsase pe Matron să-i folosească sistemul stereo pentru a înregistra colecţia ei imensă pe casetă. Putea să vadă cât de greu îi fusese să refuze, şi de ce trebuise să stea pe afară ore întregi decât să stea în casă cu ea. Mai ales că se plângea că el îşi pune zahăr în ceai.

Apoi se dusese la Londra să stea cu mătuşa Irene şi cu fiica ei nemăritată, Letty. După un timp se dusese la un doctor foarte drăguţ care se numea Hughes, care îi explicase că e normal să nu ai aibă menstruaţie în vacanţe sau în perioade de tulburare sufletească. îi explicase şi că era însărcinată. De câteva săptămâni. Vrusese să îi spună lui Lucas, dar o împiedică promisiunea ei de a înfrunta viitorul cu inima deschisă, cu toate că nu anticipase cât de greu va fi, nici cât o va durea inima după ce aflase cât de bine era.

Letty insistase să vină la Gloucestershire într-o duminică să o viziteze pe mătuşa Sassy. Era o femeie dintr-o bucată - o asistentă dedicată pe la patruzeci de ani - şi alungase obiecţiile lui Christie de parcă erau bâzâitul unui copil enervant. Lucas o găsise stând în pădurea din spatele casei.

- Christie... Vocea lui era aproape tandră - de parcă îi înţelegea durerea şi o compătimea, cum compătimeşti un animal care suferă.

întotdeauna fusese bun cu animalele.

- Oh. Lucas. Bună... Simţea cum faţa i se înroşeşte, şi clipi furioasă pentru a alunga imaginea care îi acoperise ochii. Ultima dată când îl văzuse era dezbrăcat, lângă ea în patul lui.

- Slavă Domnului că te-am găsit. Vroiam să vin la Londra să te văd, dar am auzit că vei fi aici astăzi.

- Da? Oh, inimă prostuţă. Bătea cu putere de emoţie. Venea să o găsească! Nu putu să scoată decât un cuvânt sugrumat.

Venise şi se aşezase lângă ea pe trunchiul unui copac căzut. Ea îşi clătina picioarele copilăreşte, câte unul de fiecare parte a trunchiului gros. Lucas îşi întinse picioarele în faţa ei, ţinându-le pe pământ. Christie îşi aplecă capul şi se uită la ele arzând de dragoste pentru el.

- Christie...?

- Da...?

- Stii că ai spus că nu poţi rămâne însărcinată? Ei bine, am vrut să fiu sigur...

Oh. Deci de asta vroia să o caute. Vroia să fie sigur că scăpase. Ea respiră adânc înainte să-i răspundă, dar respiraţia îi tremură şi îi cutremură trupul chinuit, iar cuvintele se pierdură înainte să iasă.

- Eşti însărcinată, nu? întrebă, cu vocea dintr-o dată tăioasă.

Ea aprobă.

- Atunci îmi voi lua toată responsabilitatea ...

- Nu! strigă. Nu, Lucas. Nu este responsabilitatea ta! îl urmărise fără ruşine. îşi promisese că va renunţa la toate visele ei prosteşti. Nu era vina lui Lucas. Nu trebuia să poarte povara a ceea ce se întâmplase. Nu este vina ta.

- Nu este vina mea?

Respiră adânc.

- Nu este copilul tău, înţelegi...

El o privi, îngustându-şi ochii, de parcă îşi concentrase fiecare părticipă din inteligenţa lui în pupilele întunecate.

- Ce? Nu poate fi adevărat... spuse neîncrezător.

- Este, Lucas. Ea oftă şi apoi se uită la el. Intrase singură în această mizerie prostească. Nu avea nicio legătură cu el - că făcuse dragoste cu el fusese o salvare, o mângâiere dulce pe o rană pe care şi-o făcuse singură. Nu putea să-l lase să ia vina asupra lui. îi va spune ce crezuse că era adevărat când îi ceruse să o sărute. îi va spune că va avea copilul lui Lakey.

- Sincer, Lucas. Este acest băiat - James Lakey - la Braizeneath.... Sincer, este foarte drăguţ - foarte bun - şi ţin foarte mult la el şi, ei bine, vezi... Respiră din nou adânc. Voi avea copilul lui.

Faţa lui Lucas părea îngrozită.

- Un băiat? Un băiat de şcoală? Si se va însura cu tine, Christie? Pentru numele lui Dumnezeu...

- Are un loc la Oxford, aşa că nu ne vom căsători, spuse rece. Este foarte deştept şi a câştigat o bursă... Este un copil singur la părinţi, şi părinţii lui i-ar pune şi lumea la picioare, aşa că

- Aşa că se va spăla pe mâini!

- Nu! Lucas, sincer asta nu e treaba ta, dar nu este deloc aşa. Vezi, Lakey ... James... chiar nu putea fi mai drăguţ, şi dacă ar fi ştiut că sunt sigură ar fi făcut ceea ce ar fi trebuit... Dar, vezi tu, este decizia mea - nu vreau să îl leg de mine şi să îi distrug viaţa ...

- Aşa că în schimb ţi-o vei distruge pe a ta? Un sacrificiu?

- Nu! Viaţa mea nu va fi distrusă! Nu înţelegi? Nu va fi aşa! Acesta va fi copilul lui Lucas. Se simţea extraordinar de privilegiată să aibă copilul lui. Si oricum, tatăl şi mătuşa ei nu şi-au distrus viaţa când au crescut singuri un copil, nu? Christie alunga ferm ideea că viaţa ei va fi distrusă de faptul că va avea un copil pe care să-l iubească şi să-l preţuiască - departe de ea gândul ăsta. Fusese un şoc, sigur - dar asta nu însemna că nu-şi va iubi copilul şi că nu vor avea o viaţă fericită amândoi.

- Atunci cum va fi, Christie? spuse Lucas nervos. Spune-mi.

- Totul va fi bine, chiar dacă crezi sau nu - pentru că aşa am ales eu să fie, răspunse furioasă. Este corpul meu - copilul meu - şi am dreptul să fac exact ce vreau!

- Oh, nu, nu îl ai!

- Ba da, Lucas. Mă gândesc foarte mult la... la James, şi voi face ce cred că e bine pentru amândoi. M-am hotărât.

Urmă o tăcere lungă. Aerul din pădure mirosea a umezeală şi pământ ud. Soarele de deasupra coroanelor copacilor se strecura printre frunze şi crengi. Păsările se opriseră din cântat.

în sfârşit Lucas spuse:

- Urmează-mi sfatul, Christie. Dă copilul spre adopţie.

- Adopţie? Se uită la el cu o neîncredere dureroasă. Vroia ca ea să dea copilul lui spre adopţie? Dar dacă tatăl ei ar fi luat această decizie? Dumnezeule mare, nici nu putea să se gândească la asta! Nu poţi vorbi serios. Să trec prin nouă luni de sarcină doar ca să-mi petrec restul vieţii făcându-mi griji pentru viitorul copilului meu? Oh, nu, Lucas. Asta chiar mi-ar distruge viaţa!

El îi aruncă o privire de gheaţă. Părea că sângele îi îngheţase în vene. îl iubea atât de mult, dar erau despărţiţi de lumi întregi. Singurul tip de femeie de care ar fi interesat vreodată era genul matur, strălucitor şi deloc copilăros. Fusese nebună să creadă altceva. Dar acum se maturiza foarte repede. în curând va uita pentru totdeauna visele ei... de dragul copilului ei ca şi de al ei.

El ridică din umeri dispreţuitor.

- Nu contează cine îl creşte, Christie, atâta timp cât e înconjurat de dragoste. O familie adoptivă îi va oferi destulă dragoste. Atunci poţi lăsa totul în urmă...

Christie îşi întoarse capul într-o parte şi se uită în sus. Se uita la un copac tânăr din care fusese ruptă de curând o creangă. Urma se vedea pal pe trunchiul închis, urma crengii viguroase şi verzi.

- în niciun caz, Lucas. Voi face asta în felul meu.

Urmă o tăcere lungă, şi apoi trosniră nişte crenguţe când Lucas se ridică în picioare. Ea se întoarse şi se uită la el. El îi întâlni ochii cu o privire dispreţuitoare, apoi îşi agăţă mâinile de cureaua blugilor cu un gest indiferent.

- Ne mai vedem, Christie... spuse cu un ton din care îşi putea

da seama că spera să nu o mai vadă.

- Da, răspunse încet, cu gura uscată şi ochii plini de lacrimi.

Toamna era frumoasă la ţară. Sarah se juca cu copiii din sat, iar
plimbările de dimineaţă printre frunzele aurii, aerul rece care se încălzea când se ridica soarele, deveniseră consolarea lui Christie pentru că se mutase înapoi în lumea lui Lucas.

Lui Sarah îi lipseau discuţiile de dimineaţă cu Lucas, totuşi, până când într-o zi, când se plimbau pe aleea de lângă casă, l-au găsit stând răbdător pe un mânz mare pestriţ, de cealaltă parte a porţii.

- Bună, Sarah. Zâmbi, şi îşi scoase pălăria mare.

- Lucas! Sarah fugi spre poartă şi se căţără pe ea. De ce eşti aici?

El se uita fix la fetiţă în timp ce Christie se apropia nervoasă.

- Pentru că îmi lipseşte compania ta. Am decis să-mi rearanjez programul astfel încât să trec pe aici puţin mai devreme în fiecare dimineaţă.

- Vrei să spui că te voi vedea în fiecare zi?

Lui Christie i se puse un nod în gât. însemna că şi ea îl va vedea pe Lucas în fiecare zi. De-abia reuşea să se strecoare în casă când trebuia să o ducă pe Sarah la grădiniţă.

- Numai dacă mama ta e de acord.

Christie îşi muscă buza de sus.

- De ce ţi-ar păsa de sentimentele mele? întrebă răutăcioasă.

El se uită rece la ea.

- Nu-mi place să subminez autoritatea unui părinte în faţa copilului.

- Nu. Sigur... Ei bine, e foarte drăguţ din partea ta, Lucas. Si apoi puţin ironică continuă: Chiar te-ai schimbat Lucas! Dumnezeule mare - nu aveai niciun respect faţă de autoritatea părintească. Cât de serios ai devenit.

Faţa lui Lucas se încordă puţin, apoi zâmbi şi îşi ridică bărbia spre soare.

- Nu, nu aveam, nu-i aşa? Poate că semăn cu tatăl meu până la urmă. întotdeauna mi-a spus că voi ajunge ca el. “Vei vedea, băiatul meu! Când vei fi de vârsta mea, vei înţelege perfect la ce mă refer, şi vei regreta pentru tot ce m-ai făcut să trec..."

Era un imitator atât de bun încât ea nu se putu abţine să nu râdă.

- Poate că te-ai schimbat, Lucas, exclamă, dar nu te vei schimba niciodată atât de mult. Ideea că vei ajunge ca tatăl tău este...

Se opri, realizând că era pe punctul de a fi îngrozitor de nepoliticoasă faţă de tatăl lui Lucas. Obişnuiau să râdă de el cu mult, cu mult timp în urmă.

- ... oricum, ce mai fac părinţii tăi? Nu i-am văzut de când m-am întors.

Lucas se încruntă la fel de repede cum zâmbise.

- Foarte bine, domnişoară Barnes, mulţumesc de întrebare, spuse ironic. Maiorul are probleme cu guta din când în când, iar mama mea suferă din cauza asta mai mult decât ar merita, dar altfel au o sănătate excelentă.

- Sunt ... încântată să aud asta... Să le transmiţi salutările mele...

Apoi expresia lui Lucas se schimbă din nou, uitându-se inexplicabil de nervos spre ea.

- Nu ştiu cu cine dracu vei semăna tu, Christie, murmură - dispreţuitor. Poate cu un ceas vorbitor? Aşa de gol, de formal? întotdeauna mă întrebai de părinţii mei înainte, dar atunci spuneai “Si ce mai fac cei doi bătrâni nenorociţi astăzi?”

Christie îşi supse buza de jos. Nu ştia dacă îi venea să râdă sau să plângă.

- Sunt mult mai matură acum, Lucas.

- Da, am înţeles...

- Oh, nu îmi mai vorbi cu tonul ăsta! Este aşa de anormal că vreau să îi dau fiicei mele un exemplu de politeţe?

- Sarah nu este deloc politicoasă.

- Lucas!

- Acum nu exploda! Are nişte maniere încântătoare ... doar că sunt, încă, neafectate de ceea ce pretinde lumea. Este, sunt încântat să o spun, la fel de sinceră ca orice copil de vârsta ei, şi asta mi se pare foarte amuzant. Dar în mod sigur nu este politicoasă, şi sunt sigur că nu ar observa nimic din ce îmi spui ... atâta timp cât nu o priveşte.

- Cauţi o scuză pentru a fi nepoliticos cu mine în prezenţa ei?

Lucas scutură din cap.

- Niciodată nu caut scuze pentru nimic din ce fac, Christie. Oricum, orice îţi spun trece peste ea.

Era în mod sigur ceva adevăr în asta. Urechile lui Sarah păreau să nu audă decât numele ei, şi alte cuvinte speciale ca "îngheţată" - dar era încă prea mică pentru a lua în considerare unele lucruri. Chiar şi aşa, Christie refuza afirmaţia lui că niciodată nu căuta scuze pentru acţiunile sale. La urma urmei, se spălase pe mâini când aflase de posibila paternitate a lui Sarah, nu? în mod sigur se convinsese că atâta timp cât spusese ce trebuia în acel moment nu mai era treaba lui. Si ce era asta dacă nu o scuză?

- Vino, Sarah, spuse ea, cu vocea plină de supărare. Vom întârzia.

El plecă călare, în timp ce Sarah îi făcea cu mâna. Christie se întreba dacă într-adevăr va fi acolo să le salute în dimineaţa următoare. Nu părea că ar vrea să fie.

întrebarea s-a dovedit extraordinară. începu să plouă după-amiază, a continuat şi noaptea, şi încă ploua torenţial a doua zi dimineaţă. Christie o ştergea pe Sarah care protesta în maşină şi

o duse la şcoală. Când se duse să o ia încă ploua, cerul era întunecat, şi drumul alunecos din cauza frunzelor ude. Plouă tot weekendul. Sâmbătă, când se duse să aducă buşteni pentru foc erau uzi şi nu putu să îi ia. Se simţea vinovată că nu comandase cărbuni - dar vremea fusese atât de bună încât nu i se păruse important. Găsi un radiator electric şi îl băgă în priză.

Când se lăsă noaptea încă ploua. Christie se dusese de câteva ori să verifice tavanul din dormitor, dar acoperişul părea să nu aibă nicio gaură. O pregăti pe Sarah de culcare, deşi fetiţa nu prea vroia să se ducă sus.

- Se aude ţăcănind, se plânsese. Se aude prea tare.

Fu uşurată când auzi bătaia în uşă. Probabil Ellen. Promisese să vină cu o carte.

Era Lucas. Avea părul pe frunte, şi îi curgea apa de la ploaie de pe nas. Jacheta lui verde strălucea, iar cutele mânecilor erau pline de apă.

- Pot să intru, sau ai de gând să stai acolo holbându-te la mine toată noaptea?

- Oh. Scuză-mă. Da, intră...

Lucas făcu câţiva paşi înăuntru apoi se opri să se descheie la jachetă şi se descălţă de bocancii grei.

- Am văzut lumină. Am fost surprins. Am crezut că v-aţi dus la Percy.

- La casa parohială? De ce? Suntem bine aici.

Dar Lucas nu se deranjă să răspundă. îşi dădu jos haina, lăsând-o pe preşul de la uşă, unde nu ar fi făcut prea multă mizerie, şi se lăsă în jos pentru a o saluta pe Sarah, care venise alergând spre el.

- Bună, Lucas! Ai venit să-mi vezi sticla cu apă caldă? Ţii minte că ţi-am povestit de ea?

- Desigur. îmi amintesc tot ce mi-ai spus. M-am gândit că o vei folosi într-o noapte ca asta.

- Mami spune că a cumpărat-o pentru iarnă, dar nu e decât toamnă, nu-i aşa? Stiu pentru că ne-am jucat la grădiniţă cu frunze.

- Oh, aha...

Se ridică şi o luă pe fetiţă de mână, conducând-o în cameră. Apoi
se întoarse la Christie şi se încruntă spre ea.

- Ce s-a întâmplat cu focul? Este frig aici.

Christie luă o faţă vinovată.

- Lemnele sunt toate ude. Si nu am apucat să comand cărbuni. Voi lua câţiva de la staţia de petrol mâine.

- Nu, nu vei lua. Nu poţi trece pe alee. De asta am fost surprins că eşti încă aici.

- Aleea? Dar e incredibil... Ce s-a întâmplat? A căzut un copac?

Lucas scutură din cap nerăbdător.

- S-a revărsat râul. Sincer, Christie, niciodată nu dai drumul la radio?

- Ba da, dar... Ei bine, ascultam un concert pe Radio Trei. Nu au spus nimic.

- Radioul local. Toată lumea din sat îl ascultă când sunt condiţii neobişnuite de vreme. Au avertizat că s-ar putea întâmpla asta toată ziua.

Christie se uită în jur.

- Ar trebui să mutăm totul sus? Noroc că nu sunt covoare fixe, iar podeaua e din pavele de piatră, dar... oh, ce păcat, am lustruit camera asta chiar săptămâna trecută.

- Stai aşa... îşi puse mâna pe umărul ei. Casa nu va fi inundată. Este prea sus. Dar drumurile sunt. Eşti complet izolată.

Ar fi trebuit să fie uşurată că nu era casa în pericol, dar prezenţa degetelor lui o tulburau foarte tare. Simţea căldura pielii lui şi realiză că ea devenise la fel de rece ca şi camera şi era la fel

de descurajată de ţăcănitul continuu ca şi fiica ei. Ar fi vrut să se întoarcă spre el şi să se sprijine de el. în schimb tresări, eliberându-se de strânsoarea lui.

- Oh, Doamne. Dar dacă drumurile sunt blocate, atunci cum ai ajuns aici?

- Pe motocicletă. Am luat-o pe câmpurile mai înalte pentru a ajuta câţiva mânji care aveau nevoie de adăpost. Am văzut luminile
aprinse şi am venit aici. A trebuit totuşi să traversez aleea.

- Oh. Se încruntă Christie. Mulţumesc. E drăguţ din partea ta, dar suntem bine.

- Nu, nu sunteţi. Nu aveţi lemne uscate, iar aici este frig. Cum staţi cu mâncarea? S-ar putea să nu aveţi de unde lua pentru câteva zile.

- Bine, spuse hotărâtă.

Dar el nu îi acordă deloc atenţie şi se duse spre bucătărie. Deschise frigiderul, şi intră jumate în cămară.

-Jumătate de pâine, puţin lapte şi nu mai mult de şase conserve. Sincer, Christie, nu ai prea multe provizii, să ştii.

- Nici nu trebuie, răspunse tăios. Magazinul lui Maudie nu este departe. Va fi de-ajuns până când lăptarul... Se opri. Nu vom muri douăzeci şi patru de ore fără lapte.

Lucas o privi aspru.

- Mă voi întoarce, spuse, îndreptându-se spre uşă.

Sarah alergă după el.

- Uite! L-am luat din patul meu să ţi-l arăt. De fapt nu este un cangur. Dacă îi deschizi capul vei vedea sticla.

Lucas se opri şi se aplecă să se uite la obiectul pufos.

- El, spuse Lucas ferm, luând puiul de cangur din marsupiu, este o ea. Este cea mai frumoasă husă de sticlă de apă fierbinte pe care am văzut-o vreodată.

Sarah strălucea de mândrie.

- Este mai bună decât încălzirea centrală. Si mai ieftină. Aşa a spus mami.

Lucas încuviinţă serios spre fetiţă, apoi aruncă o privire dură spre Christie peste capul copilei.

- Mami ştie tot ce trebuie ştiut despre a ţine patul cald. Este expertă, murmură sarcastic.

Christie simţi că îi ard obrajii. Nu putea să răspundă ironiei lui fără să pornească o ceartă pe care să o audă copila, şi el o ştia! Era
cel mai rău tip de oportunist.

- Hai, acum la culcare, ordonă Lucas luându-şi bocancii, şi zâmbi spre copilă.

Christie văzu o căldură în ochii bărbatului. O plăcea cu adevărat pe Sarah - în ciuda faptului că nu-i plăceau copiii. Dar, se gândi Christie, privind cu adoraţie spre fetiţa ei, care urca scările fără obiecţii, Sarah era un copil foarte plăcut. Oh, ştia că toate mamele credeau că au copiii cei mai dulci, dar chiar credea că Sarah era o excepţie. Lucas poate că ura copiii în general, dar nu credea că există cineva căruia să nu-i placă de copilul ei preţios. De fapt, întotdeauna fusese îngăduitor şi cu ea, într-un mod dispreţuitor, superior când era mică. Când se făcuse mai mare începuse el să-şi arate ura mai tare.

încercă să se uite la televizor, dar degeaba. Urechile ei aşteptau cu nerăbdare zgomotul motocicletei lui Lucas în zgomotul neîncetat al ploii. îşi amintea tulburarea pe care i-o provocase prima dată când ieşise din faimoasa şcoală publică înainte de examenele finale, şi îşi cumpărase prima motocicletă. O folosea doar pentru a se plimba pe suprafaţa imensă a fermei de pe proprietatea familiei, pe care o conducea cu un fler neobişnuit. în curând îşi luase o mică maşină puternică sport. Sătenii fuseseră încântaţi. Mătuşa Sassy râsese. Christie era prea mică să înţeleagă despre ce era vorba. Dacă ar fi fost în locul lui

Lucas şi-ar fi cumpărat un ponei sau un cal.

Era îngrijorată rău când auzi în sfârşit un ciocănit în uşă. Era el, mai ud decât înainte, şi cu un sac pe umăr.

- Nu am auzit motocicleta... spuse, surprinsă, când intră în cameră, aruncând sacul cu un bubuit puternic.

- Mi-a intrat apă la motor. A ajuns până la fermă, dar nu a mai pornit când am vrut să mă întorc, spuse rece. Am venit pe jos.

Se uită la el surprinsă.

- Dumnezeule mare. Dar ai fi putut să suni. Nu avem o nevoie aşa de mare. Ţi-am spus că ne descurcăm.

îi aruncă o privire de gheaţă, şi îi dădu jacheta.

- Pune-o undeva să se usuce, spuse.

- Nu pot. Nu avem decât căldură electrică.

- Pune-o pe boiler.

- Este oprit până dimineaţă. Am folosit ultima apă caldă pentru baia lui Sarah. Boilerul este cu temporizator.

El oftă, şi îşi luă jacheta înapoi, şi o aruncă pe podeaua din bucătărie. Merse prin cameră în şosete, luând sacul cu el, şi îngenunche în faţa şemineului.

-Voi aprinde focul. Dacă aduci nişte buşteni poţi să îi pui într-o parte a şemineului. Ar trebui să se usuce pentru a se aprinde mâine.

- Dar drumurile nu vor fi deblocate mâine? Nu va mai ploua mult, nu?

Nu se deranjă să răspundă imediat. Mâinile lui mari şi îndemânatice scoteau cărbuni uscaţi şi chibrituri din sac, şi îi aranja cu abilitate în şemineu. Spre surprinderea ei văzu că sacul era plin de cărbuni. îi scoase şi îi aşeză alături.

La sfârşit se lăsă pe spate când se aprinse focul şi spuse:

- Prognoza este cam aceeaşi. Chiar şi după ce se va opri ploaia vor mai trece câteva zile până când se va elibera aleea. S-a mai întâmplat.

- Da. Acum parcă îmi amintesc. Dar nu-mi amintesc să fi fost vreo problemă.

- Majoritatea oamenilor care sunt în primejdie să fie izolaţi ştiu că trebuie să fie bine aprovizionaţi.

Christie oftă. îşi amintea mulţimea de conserve şi de lapte pe care le găsise când se întorsese în mai. Ea le terminase pe toate. Mai avea destulă mâncare pentru o zi sau două, dar doar atât.

- Nu am nevoie de ajutorul tău, Lucas, spuse îmbufnată. Aş fi putut să merg prin câmp la magazin dacă aş fi avut probleme.

- Sunt cam şase kilometri peste deal - care este singurul loc neinundat - şi încă şase kilometri înapoi. Iar pământul este foarte ud. Presupunând că o luai pe Sarah în spate, cam cât lapte crezi că puteai să duci? Oricum, tot trebuia să treci prin aleea inundată. Nu cred că ai fi putut să faci asta cu o geantă de cumpărături şi cu un copil obosit şi înfrigurat. Nu prea ştii cum e afară.

Christie oftă din nou. Lucas avea un mod de a sugera că nu este în stare să aibă grijă cum trebuie de fiica ei. Doar gândindu-se la asta şi îi venea să plângă. Ar face orice pentru Sarah. De asta se mutase înapoi aici, la urma urmei, chiar lângă Lucas.

- îţi fac un ceai, se oferi supărată.

Băgă mâna în geantă şi scoase o sticlă de plastic de doi litri cu lapte.

- Ai nevoie de asta, spuse serios.

- Oh, da. Mulţumesc. O luă în silă, şi se întoarse să se ducă în bucătărie. Laptele era greu.

- Dar cam cât cântărea geanta, Lucas? întrebă evaziv.

O deschise pentru a-i arăta conservele dinăuntru.

- Destul, spuse forţat, iar ea văzu o umbră de zâmbet ironic.

- Atunci îţi mulţumesc din nou. Ai făcut multe pentru noi.

- Pentru Sarah, spuse aspru.

Când se întoarse cu două căni fierbinţi de ceai, el stătea pe

canapeaua veche în faţa focului, cu picioarele întinse spre flăcările jucăuşe cu ochii închişi.

Puse ceaiul jos lângă el, apoi se aşeză pe covoraşul din faţa focului pentru a se încălzi. Urmă o tăcere lungă. Se simţea îngrozitor de incomod. Nu se putea ca el să adoarmă, nu-i aşa?

Nu o făcuse.

- Uite, spuse uşor în sfârşit - mi se usucă picioarele.

Ea se uită în spate peste umăr. Blugii uzi se uscau în faţa focului.

- Toate hainele tale sunt ude? întrebă.

El aprobă din cap.

- Da.

- Oh, Doamne. îmi pare rău. Nu am nimic să-ţi dau pentru drumul înapoi. Am un tricou foarte mare - dar nici ăla nu cred că îţi vine.

- E în regulă, spuse liniştit, închizându-şi ochii din nou. Nu mă voi întoarce în seara asta.

Christie se întoarse.

- Ce? Vreau să spun - ce se va întâmpla cu caii...?

- După cum ai spus ultima dată când mi-am petrecut noaptea aici, plătesc oameni să aibă grijă de ei acum. Măcar o dată să conteze banii mei.

- Oh! Da. Chiar şi aşa...

Lucas păru că se ridică. Se aplecă spre foc, punându-şi coatele pe genunchi şi lăsându-şi mâinile în jos între picioare.

- Ce-ar fi să jucăm un şah, Christie? îmi plăcea să te bat la Percy. Va trece mai uşor seara - numai dacă nu vrei să faci baie din nou.

Ea se făcu special că nu înţelege.

- Nu mai e apă caldă. Ţi-am spus.

- Asta nu te-a oprit ultima dată...

Christie îi aruncă o privire scânteietoare.

- Hai să nu scormonim trecutul, Lucas. Nu pot să te dau afară pe o vreme ca asta, dar nici nu pot să-mi petrec seara cu tine ironizându-mă.

- Nu te-am ironizat în seara aceea, Christie. Ai fost chiar extraordinară.

- Ei bine, spuse tăios, tu ştii. Ai avut parte de compania a destule dame ca să poţi să faci o comparaţie.

Lucas râse uşor.

- Iar tu eşti o inocentă? întrebă sarcastic.

Christie se enervă. De ce nu putea să nu-l mai iubească pe acest bărbat? Ce avea? Tot timpul era rău cu ea. îi arăta clar că o urăşte. Până acum simţise că merită să o judece aşa de aspru. îl sedusese pentru că... oh, Doamne... pentru că fusese prostuţă şi inocentă şi foarte îndrăgostită. De cinci ani se convisese că nu se putea baza pe
Lucas. Totul fusese din vina ei. Nu se putea aştepta ca el să îşi asume vreo responsabilitate. Nu avea nicio vină. într-adevăr, nu avea niciun motiv pentru a nu-l mai iubi.

Dar mai târziu lucrurile se schimbaseră. Lucas tot nu întrebase. Tot nu vroia să ştie. I se părea că Lucas alege acum, chiar hotărât, să continue să creadă că Sarah nu este copilul lui. Si în ultimele săptămâni îşi dorise ca el să întrebe, de dragul lui Sarah. Faptele erau în faţa lui, la dracu. Tot ce trebuia să facă era să le confrunte. Ea era conştientă că îşi alesese singură destinul - nu vroia şi nici nu aştepta niciun ajutor din partea lui Lucas în creşterea copilului ei. Dar când văzuse cât de mult se ataşase Sarah de el îi părea foarte rău pentru fetiţa ei. Lucas era tatăl ei. Dar el nu vroia să ştie asta. Oh, îl blestema pentru asta - nu se putea abţine. Si totuşi încă îl iubea.

- Mă duc sus să caut şahul, spuse, îndreptându-se repede spre hol.

Se enerva gândindu-se la Sarah. Trebuia să plece de lângă el

pentru a se linişti.

- închide uşa când ieşi, spuse Lucas sec. E cald aici. Nu lăsa căldura să iasă.

Trânti uşa tare după ea, sperând să creeze un curent rece.

- Sper că îngheţi, murmură în timp ce ieşea.

Când coborî, deschise uşa zâmbind, sperând să dea impresia că e foarte calmă ceea ce în sinea ei, nu putea fi. Dar ceea ce văzu o făcu să închidă uşa repede după ea.

- Lucas! Dacă cobora Sarah?

- Nu sunt decent? întrebă, stând în picioare în faţa focului.

Ea înghiţi greu. Avea încă pe el chiloţii negri, aşa că se considera că e decent. Puteai să vezi aşa ceva în fiecare zi la piscină, la urma urmei, şi nu avea nicio reţinere să o ducă pe fiica ei la piscină. închise ochii. Numai că... oh, nu... nu puteai să vezi aşa ceva la piscină. Pentru că niciunul din bărbaţii de acolo nu-i făcea pulsul să crească aşa de tare, şi să îi aducă aşa un sentiment confuz de anticipare pe piele, şi o plăcere aşa de intensăă concentrată în acel loc întunecat, înăuntrul ei, care era plin de dorinţă.

Doar o privire spre trupul lui înalt, musculos, umerii laţi care coborau uşor de la gâtul lui puternic, maxilarul lui osos şi trăsăturile lui aspre, abdomenul drept şi bronzat, punctat de păr negru care cobora într-o linie îngustă dinspre buric spre coapsele lui întunecate, fusese de-ajuns să-i alunge toate gândurile lui Christie. Chiar şi cu ochii închişi îi simţea prezenţa provocatoare. îl simţea peste tot în jurul ei. Când respiră, sânii ei păreau că împung în materialul sutienului ei, iar sfârcurile înţepau în dantela subţire.

îşi deschise ochii din nou. El se aplecase să-şi aranjeze lucrurile ude pe spătarul scaunului de lângă foc. Toţi muşchii de pe piept se încordară când îşi întinse un braţele. Apoi se aşeză din nou pe canapea. Ei îi atraseră privirea picioarele lui, îndoite

de la genunchi, sprijinte pe podea, cu coapsele musculoase puţin depărtate. Se uită într-o parte înainte, ca el s-o surprindă studiind jocul flăcărilor pe pielea uşor bronzată.

- Unde vei aşeza tabla de joc? întrebă, iar ea îşi dădu seama din vocea lui că el conştientiza efectul pe care îl avea asupra ei, şi că se amuza de răspunsul ei.

- Lucas... îmbracă-te, spuse tânguios, ţinându-şi mâna la ochi, întorcându-se cu spatele la el.

- Vrei să fac pneumonie?

- Nu. Sigur că nu. Dar chiar este prea... prea...

- Nu eşti şocată, nu-i aşa, Christie? Doamne, Dumnezeule, mă surprinzi.

- Nu sunt şocată. Doar că mă simt incomod.

- Atunci vino şi aşază-te pe covoraş în faţa focului şi aranjează piesele. Aşa te vei simţi confortabil.

- Nu la asta m-am referit şi ştii bine.

- Oh, nu mai face pe virgina ruşinoasă. Nu este deloc potrivit. Tot ce am de gând să fac este să te bat la şah. Nu voi insista să-ţi scoţi şi tu hainele.

- Vrei să spui că doar fiindcă am un copil nu pot să mă simt ruşinată la vederea unui bărbat pe jumătate dezbrăcat în sufrageria mea?

- Eu nu am fost ruşinat când am venit chiar în această cameră şi te-am găsit complet dezbrăcată. Poţi să-mi faci favoarea să-mi întorci complimentul.

- Dar tu ai avut sute de prietene! Eu nu sunt ca tine, Lucas. Oricum, am fost eu ruşinată pentru amândoi.

- Ai fost? Oh, da, ai fost la început. Te-ai obişnuit repede cu ideea, totuşi. O vei face şi de data asta. Hai vino, fii fată bună. Poţi să joci cu albele.

Ea se întoarse şi-i întâlni privirea.

- De ce faci asta, Lucas? spuse oftând.

El îşi mută privirea iritată de la ea.

- Fac asta pentru că eram ud şi mi-era frig, şi nu aveam cu ce să mă schimb dimineaţă. Dacă nu-mi usuc hainele la foc voi fi obligat să stau aici până la Dumnezeu ştie ce oră mâine, sau să merg kilometri întregi înapoi acasă cu haine reci şi ude. Mie mi se pare perfect logic. Cum eu te-am salvat de la o plimbare de patru ore prin ploaie cu un copil îngheţat, mi se pare perfect logic să o faci şi tu. Aşa că nu mai fi aşa sfioasă.

Christie se încruntă spre el.

- Dacă ne înţelegem să pleci la prima oră dimineaţă sunt pregătită să accept situaţia, spuse îmbufnată.

Lucas coborî de pe canapea şi se aşeză pe covoraşul din faţa focului, cu capul rezemat de canapea, şi cu genunchii îndoiţi.

- Excelent. în sfârşit am fost de acord cu ceva, spuse răutăcios.

Christie îngenunche lângă el şi desfăcu tabla de şah, aranjă piesele sculptate, şi făcu prima mişcare. în tot acest timp trupul ei tremura de nerăbdare.

- Poţi să închizi temporizatorul boilerului? întrebă, mişcând înainte un pion cu degetul mare.

Christie se uita fix la tabla de şah.

- Da, răspunse.

- Atunci de ce n-o faci? Trebuie să fie foarte supărător să nu ai apă caldă după o anumită oră.

- Supărător, dar economic, răspunse, mutând pionul reginei.

- Chiar eşti aşa de zgârcită? Credeam că ai o slujbă bună.

- Am. Sunt programator la o agenţie foarte bună. Dar am program parţial. Nu suntem săraci, dar trebuie să am grijă la cheltuieli.

- Tatăl lui Sarah nu contribuie?

- Nu. Oh, Doamne... De ce nu era la fel de evident pentru el ca pentru toţi ceilalţi din sat că Sarah nu putea fi concepută

înainte de vacanţa de vară? Era a lui. Era la fel de clar ca şi nasul lui.

- Nu face mişcarea aia.
- De ce?
- Este foarte stupid. Vreau să câştig - dar nu atât de repede.

Christie îşi schimbă mişcarea.

- E mai bine? întrebă.
- Oh, mult. Este mult mai interesant... De ce nu?
- De ce nu ce?
- De ce nu contribuie şi el?

Christie înghiţi greu.

- El... el nu ştie că am un copil, spuse.
- Stie, să ştii.

Ea se uită la el speriată. Avea un zâmbet viclean, atotştiutor, iar ochii lui erau pe jumătate închişi, provocatori. Oh, Doamne. Deci el chiar ştia că Sarah era copilul lui...

- Ce vrei să spui? întrebă prevăzătoare, gura uscându-i-se dintr-o dată de frică.

-James Lakey... Ăsta e numele lui, nu? Stie că ai un copil. I-a spus unei prietene de-a mea - ţi-o aminteşti pe Lisa? Oricum, este un fel de verişoară de-a doua de-a lui şi îi vizitează familia când e în Londra. Oricum, i-a spus ei iar ea mi-a spus mie...

-Ţi-a spus? întrebă nepăsătoare, simţind dintr-o dată un amestec de uşurare şi supărare. De ce era atât de pervers şi prost? Perversitatea era stilul lui Lucas. Dar prostia...? îi plăcea de Sarah acum că o întâlnise. Ai crede că ar fi mândru să ştie că aşa un copil dulce este al lui.

- Ei bine, nu e deloc surprinzător, continuă ea rece. Era în Braizeneath, şi cum tata încă predă acolo iar eu o duc pe Sarah în vizită destul de des, cred că este un lucru cunoscut de vechii colegi. Dar nu ştie că el este... că este tatăl.

- în mod sigur ar fi trebuit să ghicească?

-Ăă... ei bine, de fapt, nu pot să spun asta... Vocea ei părea slabă, chiar şi în urechile ei.

- Christie, chiar crezi că sunt atât de prost? Crezi că eu nu ştiu să număr?

- Ce? Christie tresări de frică. Stia. Va spune ceva. Dacă va întreba acum va nega. Va nega până când se va învineţi...

- Uite. Ţi-ai mutat calul aici, şi apoi eu ce fac... Una... două... trei mutări şi apoi trebuie să renunţi...

Numai că nu ar fi corect faţă de Sarah dacă ar nega. Dacă Lucas refuza să o recunoască, era un lucru. Dar avea ea dreptul să-i refuze legătura cu tatăl ei dacă el asta vroia?

- Să numeri? respiră.

- Mutările. Uită-te pe tablă.

- Oh! scuze, Lucas. Nu m-am concentrat.

- Ce naiba se întâmplă cu tine în seara asta?

- Nimic, răspunse supărată, uitându-se la învălmăşeala fără sens a pieselor de pe tablă.

- Din cauza bustului meu gol, Christie? o tachină. Asta te face să nu te concentrezi la joc?

- Da, spuse pripit, îngrijorată să nu-şi dea seama de adevăr. Apoi, realizând că era ca şi cum ar fi recunoscut că prezenţa lui o provoca, privi speriată.

- Nu. Oh, nu ştiu. Doar că mă simt foarte incomod cu tine stând aici aşa... aşa...

El îşi dădu capul pe spate şi râse.

- Ar trebui să te fac să te simţi confortabil?

- Nu! Desigur că nu. Oricum, ai spus... Vreau să spun, am fost de acord să nu facem aceeaşi greşeală...

- Stiu. Dar trebuie să recunosc că orice aş crede despre tine, Christie, numai amintirea dragostei pasionale cu tine mă face să trec peste orice scrupule.

- Srupulele tale! exlamă, dintr-o dată furioasă pe el. Poate că

o dorea, dar nu vroia un copil! Nu ai niciun scrupul, Lucas! Oh, de ce a trebuit să vii aici în seara asta? Suntem bine, Sarah şi cu mine, suntem bine! Nu avem nevoie de ajutorul tău. Pot să am grijă singură de fiica mea! Oh, de ce a trebuit să vii aici?

îşi simţea ochii plini de lacrimi de furie. Si de ce, oh, de ce încă îl dorea atât de tare?

Capitolul 1

Apoi Lucas făcu ceva foarte surprinzător, şi extrem de dezarmant. Se întinse şi îi mângâie foarte tandru şi blând părul pentru a-l îndepărta de pe faţa ei.

- Nu fii supărată pe mine, Christie, spuse uşor. Stiu cât de grei trebuie să fi fost aceşti ultimi ani pentru tine. Nu aş fi intervenit, dar Sarah a fost născută prematur. Nu pot să mă abţin să fiu îngrijorat că poate fi încă prea sensibilă. De asta am vrut să aerisesc casa în mai. Si de asta am vrut să mă asigur că sunteţi bine în seara asta.

Christie se uită la el cu o privire îndurerată. El chiar spusese că ştie când se născuse fiica lui! Inconştient începu să-şi frângă mâinile datorită spaimei care o cuprindea.

Deci cum putea să creadă că era copilul lui Lakey, când ştia foarte bine că nu-l văzuse pe Lakey dinainte să înceapă vacanţa de vară? Oh, întotdeauna fusese conştientă că trebuia să ştie când se născuse copilul, pentru că mătuşa ei fusese atât de încântată încât răspândise vestea peste tot, dar aproape reuşise să se convingă că înţelesese greşit lucrurile. Si totuşi acum recunoştea că ştia destul de bine că Sarah fusese născută exact după nouă luni după noaptea petrecerii.

Când Sarah era doar un copil fără nume, un produs incomod al imaginaţiei lui, departe în Londra, putea fi înţeles. Dar acum o vedea în fiecare zi pe Sarah. Stătea de vorbă cu ea şi se abătea din drum pentru a o vedea pentru că îi plăcea de ea. Acum era reală, nu avea curajul să recunoască că era a lui? Christie nu ceruse niciodată nimic de la el - în mod sigur nu putea crede că ea vroia ceva de la el. Singurul lucru pe care îl vroia era să poată să îi spună copilului ei că avea un tată - la fel ca toată lumea.

Furia lui Christie creştea, până când deveni ceva tare, rece, înfipt în inima ei.

- Sensibilă? îl provocă tăios. Este puternică ca un leu.

Lucas zâmbi.

- Să fii nervoasă pe el, continuă dulce. E un ticălos. Trebuie să ştie. Trebuie să fie evident. Ar fi trebuit să fie alături de tine când ea s-a născut mai devreme şi era bolnavă.

Christie aproape că explodă de furie.

- Evident? S-a născut cu zece zile mai devreme, Lucas, nu cu zece săptămâni. Si nu a fost deloc bolnavă - doar că mânca mai încet. Au dus-o la terapie intensivă pentru douăzeci şi patru de ore pentru că eram ostenită. A fost un copil perfect sănătos, iar eu sunt o mamă foarte bună. Nu am nevoie de ajutorul nimănui pentru a o creşte.

Urmă o tăcere lungă. Ochii tăioşi ai lui Lucas păreau aproape negri în timp ce o scruta. Apoi cutele de sub ochi se ascuţiră, iar gura se strânse într-o linie subţire. Chiar şi ridurile de pe faţă se adânciră şi se întunecară.

- Cu zece zile mai devreme? Vocea lui era gâtuită, de parcă trecea printr-o sârmă ghimpată.

Christie se uită la el, cu faţa palidă şi liniştită. Era prea furioasă pentru a-i mai păsa de promisiunea ei preţioasă de a tăcea.

- Deci ai calculat în sfârşit... murmură dispreţuitor. Ce ţi-a luat atât de mult?

Lucas sări în picioare, şi se ghemui în faţa ei, şi o prinse cu brutalitate de umeri.

- Christie. Este copilul meu. Doamne - cum ai putut să mă minţi? Cum ai putut?

Christie încercă să se tragă în spate, dar el o ţinea prea tare.

- Te-ai minţit singur, rosti printre dinţi.

El îşi scutură capul.

- Tu mi-ai spus că nu e a mea. Era o minciună.

Acuzaţia o răni. Desigur că avea dreptate - dar, chiar şi aşa, avusese destul timp pentru a-şi da seama de adevăr. Refuza

acuzaţia că ar fi fost doar vina ei.

- Eu... n-am minţit cu adevărat - sau în felul la care te referi tu. Ei bine ... este complicat, dar chiar am crezut că port copilul lui James Lakey. Pentru puţin timp.

Cel mult cinci sau şase ore, recunoscu cu un oftat de iritare.

- Dar ai ştiut când ai fost la doctor. Fac analize şi teste în zilele astea. Nu se încurcă în date cum o făceau înainte.

Ea se holba furioasă la foc.

- Da. Am ştiut atunci.

- Atunci de ce nu mi-ai spus?

- Pentru că ai vrut să dau copilul spre adopţie. Care mai era rostul?

El îşi lăsă mâinile să cadă. Faţa lui era aspră, fermă.

- Doamne! Sarah este copilul meu, spuse încet. Apoi pe faţă îi apăru un zâmbet tăios, ironic. Deci când ne vom căsători, Christie?

- Nu fi prost, reuşi să spună, bâlbâindu-se.

- Te vei mărita cu mine, Christie, spuse ironic.

Ei îi apăru o umbră de durere în ochi. Brusc faţa i se strâmbă de emoţie. Oh... Toţi anii în care visase ca el să spună acele cuvinte... Tot timpul, în toţi aceşti ani nenorociţi... Si acum o tachina cu asta. Era mai mult decât putea suporta. îşi închise ochii. îi dădură lacrimile care i se prelinseră pe faţă.

O luă în braţe, strâns, sălbatic, în timp ce o trăgea tot mai mult spre el.

- Mai bine mai târziu decât niciodată, murmură acru, cu gura strânsă lângă urechea ei. Va trebui să te măriţi cu mine, Christie. Măcar de dragul lui Sarah.

Apoi suspinul deveni serios. Ea se întinse supărată spre pielea lui goală. Cu gura deschisă pentru a lăsa să-i iasă gemetele înăbuşite, simţi pielea umărului lui, sărată din cauza lacrimilor, moale sub dinţii ei. încercă să-şi scuture capul, dar el i-

l ţinea prea ferm.

- Da, spuse. Nici nu vreau să fie altfel.

Ea îşi frecă fruntea de clavicula lui.

- Nu. Nu vreau să mă mărit cu tine. Niciodată nu am vrut asta.

- Ei bine, asta vei face, chiar dacă îţi place sau nu. Mi-ai spus că nu este a mea şi te-am crezut. Dar ai lăsat adevărul să iasă la suprafaţă acum şi nu mai poţi da înapoi. Sarah este copilul meu şi intenţionez să o fac a mea.

- Dă-mi drumul, Lucas.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Eşti... logodnica mea. Eşti supărată. Te voi ţine până te vei opri din plâns. Nu aşa ar trebui să fie, Christie. Cuvintele lui erau pline de cinism.

Oh, Doamne! Ce ar trebui să facă? îl iubea pe acest om cu fiecare părticică din fiinţa ei. Nu exista niciun om pe care l-ar dori sau pe care l-a dorit vreodată. Cum putea să-l refuze?

- Nu sunt logodnica ta. Si nu vreau să mă atingi. Dă-mi drumul.

Dacă i-ar fi dat drumul ar fi putut gândi corect. Strânsă lângă bustul lui gol, era tulburată de manifestarea propriei ei dorinţe.

Uşor, nepăsător, îşi dădu mâinile la o parte. Ea se îndepărtă şi se ghemui pe covoraşul din faţa focului, ţinându-şi strâns genunchii. Dar puterea prezenţei lui umplea aerul dintre ei. Nu era nicio diferenţă că nu o mai ţinea. Era la fel de conştientă de el cum era şi înainte. încă îşi dorea să moară.

- Ei bine, Christie? Te dai bătută? Sah mat?

Oh, da. Se dădea bătută. Dar se ruga ca supunerea ei să fie pentru Sarah - nu pentru ea. Să spună da doar de dragul fiicei ei. Pentru că, dacă trebuia să trăiască ştiind că dorinţa ei laşă o făcuse să ia această decizie, s-ar fi urât pentru totdeauna. Se va mărita cu el doar de dragul lui Sarah. Lucas aflase că era cel puţin un copil pe faţa pământului care îi putea trezi afecţiunea - şi, după cum vroia soarta, era copilul lui. Venise timpul ca Lucas

să-şi ia o nevastă. Canon Percival nu putuse să-l convingă, dar micuţa Sarah o făcuse. Aşa că acea soţie va fi Christie.

- Poţi să-mi dai câteva zile să mă gândesc?

- Nu. La ce trebuie să te gândeşti?

Avea dreptate. Cum putea să-l refuze? Care era rostul? El era tatăl lui Sarah, iar Sarah deja îl iubea, deşi era prea mică să o ia în considerare.

- Sah mat... spuse rănită.

El ridică un deget şi cu el îi întoarse faţa plină de lacrimi spre el. Se uită la ea foarte serios, apoi în colţul gurii îi apăru un zâmbet vag.

- Vrei să pecetluim asta cu un sărut? întrebă.

Gemu în sinea ei. Acel zâmbet... era irezistibil... şi totuşi de data asta se va împotrivi. Dacă îl lăsa să o sărute, atunci sigur ajungeau să facă dragoste. Iar acum ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să vadă cât o tulbura trupul lui. îşi încălcase promisiunea faţă de ea - îl forţase să pună întrebarea pe care el nu vroia să o pună, şi era la fel ca şi cum l-ar fi forţat să se însoare cu ea. Dacă ar fi făcut dragoste acum, nefiind în stare să se apere, şi-ar fi dat seama de dragostea ei. Si-ar fi dat seama că-l iubise şi atunci, şi ar fi crezutt că i-a întins o cursă, şi singurul care va pierde va fi copilul lor.

în schimb, vroia ca el să simtă că fusese prins de strălucirea unui copil - care era, la urma urmei, adevărul... şi poate că aşa trebuia să fie. Era tatăl ei; ea era fiica lui. Poate că Sarah îl prinsese, dar cel puţin fetiţa inocentă nu-i va înlănţui spiritul liber cu amărăciune. Ea scutură din cap.

- Nu, Lucas. Nu acum, spuse obosită. Cred că mă duc la culcare. Poţi să dormi în camera de oaspeţi - patul este făcut. Dar să nu te atingi de calculator, da?

Se spălă pe faţă cu apă rece şi îşi curăţă dinţii. Apoi se căţără în patul vechi, înalt din camera mică şi ascultă ploaia. Simţea

ochii grei, dar nu putu să adoarmă. Nici nu putea să plângă. îl auzea pe Lucas mişcându-se prin casă. Se făcuse foarte târziu. încă nu venise sus. Ea aţipea din când în când, dar se tot trezea tresărind. Ploaia curgea de pe jgheaburi într-un şuvoi continuu. Vântul bătea printre copacii din jurul casei încât scârţâiau şi trozneau. în sfârşit auzi paşii uşori ai lui Lucas pe scară, şi apoi îngheţă când uşa de la camera ei se deschise uşor.

- Christie?

închise ochii şi pretinse că doarme. Intră în cameră şi închise uşa după el.

- Christie? Trezeşte-te...

Ea se prefăcu că se mişcă.

- Ce este? murmură apoi, dintr-o dată mai alarmată şi spuse îngrijorată: Este apa? Intră în casă?

- Nu, nimic de genul ăsta.

- Oh. Doamne.

- Dă-te mai încolo. Voi dormi în patul tău.

- Nu!

- Ba da. Nu te voi săruta şi nici nu-ţi voi cere să faci dragoste cu mine. Dar ne vom căsători, Christie. Atunci vom împărţi acelaşi pat. Va fi mai uşor dacă începem din seara asta.

- Dar Lucas, chiar nu cred că sunt în stare.

El se aşeză greoi pe o parte a patului şi îşi puse mâna pe şoldul
ei.

- E mai bine aşa, Christie. Va trebui să dormim împreună de la început după ce ne vom căsători. Vreau ca totul să pară în regulă în ochii lui Sarah. Dar nu cred că voi putea îndeplini vechiul obicei de a te trece pragul ca pe o mireasă virgină în noaptea nunţii, în aceste circumstanţe. Hai doar să mergem mai departe, da? îţi promit că nu-ţi voi cere să faci dragoste cu mine până nu te vei simţi pregătită.

- Oh. Ea se răsuci până la perete, cu spatele la el. Avea dreptate. Ar fi prea ruşinos să treacă printr-un fel de noapte a nunţii falsă cu un bărbat care nu o iubea şi care de fapt nu vroia să fie căsătorit cu ea. Ar fi mai uşor pentru el să se obişnuiască cu situaţia cât mai repede posibil.

El se băgă în pat lângă ea.

- Eşti îngheţat! şopti ea.

- Focul s-a stins din nou, spuse încet. Dar tu eşti extraordinar de caldă, Christie.

- Oh, eu ştiu tot ce e de ştiut pentru a ţine patul cald, răspunse sarcastic.

El râse cald, melodios, apoi puse un braţ rece pe mijlocul ei, strecurându-şi mâna pe sub marginea pantalonilor ei de pijama.

Ea se cutremură.

- Mă voi încălzi într-un minut, murmură el.

Christie înghiţi greu. Nu tremura din cauză că era el rece. Dar nu răspunse.

- Am fost serios cu ce-am spus... continuă reasigurând-o. Nu te voi săruta până nu vei vrea tu.

Dacă ar şti el! Nu vroia decât să se întoarcă spre el în întuneric şi să simtă gura lui fierbinte acoperind-o pe a ei. Se încovoie mai tare şi închise ochii. Pentru câteva minute lungi fu dureros conştientă de el, imaginându-şi-l gol lângă ea. Dar tentaţia de a se întoarce spre el şi să-i stârnească pasiunea se domoli uşor. Nu o vroia de nevastă - nu cu adevărat - nu în felul în care un bărbat doreşte o femeie. Va face dragoste cu ea din datorie, când va trebui. O găsea atrăgătoare, aşa că poate nu era chiar un chin la urma urmei. Dar încă nu vroia să-l forţeze. în mod sigur nu în seara asta. Extenuată adormi totuşi.

Se trezi o dată în timpul nopţii. Lucas era cald şi relaxat lângă ea, iar respiraţia lui era profundă şi regulată. îşi ţinea un braţ lung, musculos peste ea, şi dacă şi-ar fi ţinut ochii închişi şi nu s-

ar fi gândit şi-ar fi putut imagina că se simţea mândru că o ţine în braţe cum ar simţi orice bărbat pentru femeia cu care urma să se căsătorească. Părea că, la urma urmei, i se va îndeplini dorinţa. Acum vroia mai mult decât orice să şi-o îndeplinească şi Lucas.

în cameră era surprinzător de multă linişte când se trezi în dimineaţa următoare. Era singură în pat. Se ridică şi trase draperia. în aer era o burniţă slabă ca o ceaţă, dar ploaia puternică se oprise.

Auzi paşii apăsaţi ai lui Sarah venind sus pe scări, urmaţi de ai Lucas mai uşori. Se deschise uşa dormitorului, iar Sarah intră repede urmată de Lucas, cu micul dejun pe tavă, zâmbind slab.

- Mami! Ghici!

Christie se ridică, şi îşi dădu părul răvăşit din ochi.

- Ce, dragă? Privea fix la fiica ei, ruşinată că Lucas o vedea cum arăta dimineaţa devreme.

Sarah se uită nesigură la Lucas şi spuse:

- Pot să-i spun, nu? Nu e secret?

- Poţi să îi spui, spuse solemn.

Sarah se căţără în pat, şi îi mângâie părul tandru cu mânuţa ei grăsună.

- Ei bine, Soloman va fi poneiul meu.

- Spune-i şi restul, spuse Lucas, încercând din greu să nu râdă.

Sarah se strâmbă chinuindu-se să-şi amintească detaliile mai neînsemnate ale veştii ei importante.

- Oh, da. îmi amintesc acum. Lucas va fi tăticul meu. Cred că înseamnă că trebuie să te măriţi cu el. Pot să fiu domnişoară de onoare, să am rochiţă frumoasă şi să călăresc pe Soloman?

- Bine ... dacă vrei. Apoi, zâmbi drăgăstoasă către fiica ei şi adăugă: Eşti fericită, draga mea?

Sarah încuviinţă din cap.

- Oh, da. E puţin cam mare. Dar mă voi obişnui cu el.

- Cine? Lucas?

- Nu fi prostuţă. Soloman. Pot să am pantofi albi cu toc, cum am
văzut noi atunci şi ai spus că nu sunt potriviţi?

Lucas se aşeză pe marginea patului şi se întinse să o ia de mână pe Sarah.

- Va trebui să îţi luăm o pălărie de călărie potrivită şi cizme, şi vom face un picnic de nuntă la grajduri, cu mere pentru toţi caii.

Sarah zâmbi şi bătu din palme încântată. Christie se uită în jos la palmele sale. El deja decisese exact cum va fi. Pe ea nu o consultase. Dar, se gândi, că renunţase la dreptul de a alege cu mult timp în urmă.

- Ţi se pare bine, Christie? întrebă Lucas.

Christie se uită la el surprinsă. Nu era niciun pic de sarcasm în vocea lui. în mod clar vorbise serios noaptea trecută când spusese că va face ca totul să pară în regulă pentru Sarah. Când erau în prezenţa fetiţei era scutită de cuvintele lui jignitoare.

- Da, spuse amorţită. Bine.

Lucas îi dădu tava cu micul dejun.

- Mănâncă. Este destulă apă caldă. îţi voi pregăti o baie când vei termina. Apoi vom putea discuta planurile pentru azi.

Christie se uită în jos la tava veche, familiară, cu mânere împletite. Materialul era desfăcut de când îşi amintea ea. Acum era prins cu o bucată de sfoară.

- Ai reparat tava, spuse.

- Doar asta poţi spune? o certă.

- Mulţumesc pentru trandafir, adăugă răguşit. Este frumos.

Ochii lui Lucas străluciră zâmbind.

- îmi pare bine că-ţi place. Am aprins şi focul şi am strâns după mine în bucătărie. Crezi că voi fi un soţ bun?

- Un soţ bun? repetă sceptică. Niciodată nu m-am gândit la tine în felul ăsta, Lucas!

El îşi întoarse privirea spre geam.

- Nu mai mult decât mi te pot imagina eu ca o soţie bună... murmură sec. Dar uite, chiar am încălzit ceainicul înainte să fac ceaiul. Acum ce mai zici de asta?

- Ce altceva ai mai pus la cale? răspunse ironic, bucuroasă că îi putea răspunde uşor. Nu i se păruse prea bun tonul când îi mulţumise pentru trandafir. Nu îndrăznea să se dea de gol.

El ridică din umeri blând.

- Mănâncă oul până nu face pui, spuse tăios. O duc pe Sarah afară. Să vedem dacă putem să prindem vreun peşte pentru prânz.

în timp ce mânca, Christie auzi apa în baie. Când fu gata să intre în baie auzi vocea lui Lucas şi a lui Sarah afară. Lucas era evident foarte fericit că îşi câştigase o fiică. Totuşi, îşi putea da seama ce simţea despre faptul că îşi câştigase şi o soţie, dar măcar se chinuia să facă ceea ce trebuie. Poate că până la urmă va fi bine.

Rămase toată ziua. Putea să se ducă foarte uşor înapoi la fermă pe jos, mai ales că ploaia se mai domolise. Dar de câte ori ea îi zicea să plece, el se încrunta, iar ea se simţea vinovată. Evident îşi dorea să-şi petreacă cât mai mult timp cu fiica lui, iar ea simţea că nu are dreptul să îl facă să plece. Era încântător cu Sarah, tachinând-o şi făcând-o să râdă într-un moment, apoi mustrând-o blând când emoţia ei prea exuberantă. Christie îşi pierduse timpul prin jur, simţindu-se în plus.

- De ce nu stai jos să citeşti? o întrebă la un moment dat.

- Nu. Sunt bine...

- M-aş fi dus după ziar dacă aş fi avut o barcă. Totuşi, nu ai o carte?

- Nu.

- Atunci de ce nu tragi un pui de somn?

- Nu sunt obosită.

Lucas oftă.

- Ei bine, fă un rebus. Este o grămadă de ziare vechi în debara. Trebuie să fie într-unul un rebus pe care să-l faci.

Chiar îşi amintea că era dependentă de rebus, sau o spusese din întâmplare? De fapt nu conta. în orice caz, era evident că nu îi dorea
compania.

- Nu mai dezleg rebusuri, spuse încet.

Se duse în bucătărie şi făcu o cafea. Ar trebui să fie mai bucuroasă că Lucas şi Sarah se înţelegeau aşa de bine, în schimb ea se simţea rănită, nemulţumită şi exclusă. Era în pericol să spună ceva neplăcut. Nu trebuia. El se purta impecabil. Va fi nevasta lui orice ar fi. Va trebui să se înveţe cu situaţia dacă vroia să-l facă fericit. Când termină cafeaua, zâmbea. Sarah stătea cu picioarele încrucişate în faţa televizorului, uitându-se la un program pentru copii.

- Te superi dacă mă duc sus să lucrez ceva? întrebă uşor.

Un colţ al gurii lui Lucas se întinse de iritare.

- Nu trebuie să munceşti acum, Christie, spuse. Sau conversaţia de aseară nu a fost destul de clară.

- Trebuie să recunosc că nu m-am gândit atât de departe până la ce se va întâmpla cu munca mea. Dar nu suntem încă căsătoriţi, şi între timp am multe treburi pe care trebuie să le termin.

- De ce?

- Deoarece am un contract - şi oricum, datorez asta agenţiei. Steven mi-a dat cele mai interesante sarcini şi s-a asigurat că nu rămân fără muncă patru ani de acum încolo. Orice s-ar întâmpla, îi datorez să-mi termin sarcinile actuale, eficient.

- Deci te simţi cumva obligată faţă de acest... Steven...? murmură Lucas, evident supărat.

- De ce nu m-aş simţi?

- Este o întrebare foarte bună... Pot să sugerez că eşti mai potrivită să răspunzi la ea decât mine?

Se uită la el indiferentă un moment, până când înţelegând, se înroşi la faţă. Declaraţia ei din mai că are o mulţime de amanţi lăsase urme, chiar dacă o dezminţise mai târziu. Se uită la Sarah. Fetiţa era atentă la programul de la televizor, dar chiar şi aşa nu putea risca să spună prea multe acum.

- Nu ştiu dacă există vreun sistem de favoruri sexuale în

domeniul programatorilor, răspunse încet, dar dacă există pot să te asigur că eu nu l-am întâlnit. Steven mi-a asigurat generos munca pentru că ştia situaţia mea.

-Ei bine, norocosul bătrân Steven, spuse Lucas atât de acru încât Christie se întoarse cu spatele şi se duse sus înainte să spună ceva pe care l-ar fi putut regreta.

Mai târziu, când vor fi singuri, va încerca să repare răul pe care îl făcuse sugerând că era cea mai notorie femeie fatală din West Ealing. Era greşeala ei, ca de obicei, dar nu-l putea lăsa să creadă aşa ceva.

îşi petrecu restul zilei concentrându-se la munca ei. Cu cât termina acest program mai repede, cu atât mai bine. Oricum, se bucura să facă altceva. Lucas şi Sarah se simţeau bine împreună. Fetiţa nu venise după ea nici măcar o dată. Christie nu era geloasă - cum putea fi? Dar se simţea dureros de izolată.

Pe la cinci, Lucas veni după ea. îşi băgă capul pe uşă şi zâmbi crispat. Inima ei se opri. Oh, Doamne... Doar vederea feţei lui o înmuia de tot. Cum va rezista să fie măritată cu el pentru restul vieţii fără să se dea de gol?

- Trebuie să mă întorc la fermă puţin. Trebuie să dau nişte telefoane.

Ea răsuflă uşurată.

- Oh! E în regulă. Am înţeles. Deja ţi-ai petrecut mult timp cu noi.

Ochii lui Lucas se întunecară.

- Vă voi dedica tot restul vieţii, spuse tăios. Nu trebuie să-mi mulţumeşti doar pentru o zi. Mă voi întoarce să dorm aici.

Christie se holba la ecran. Deci el credea că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru oferta de a se căsători cu ea? Era prea rănită pentru a răspunde.

Se duse în pat devreme, şi se prefăcu că doarme când îl auzi pe Lucas că ajunge. Când se băgă în pat sub cearşaf lângă ea, era

strânsă pe partea ei de pat, respirând adânc. Se prefăcu că doarme multe ore, în timp ce corpul ei era mai treaz decât oricând. Nici noaptea următoare nu fusese mai uşoară, nici următoarea. încă nu se încredea în ea însăşi că nu-şi va da de gol iubirea în faţa unei dorinţe atât de puternice. Continuă aşa o săptămână. El venea aici ziua când Sarah era prin preajmă, apoi se întorcea la fermă pentru lungi perioade de muncă. Dar în fiecare noapte dormea în patul lui Christie, şi în fiecare noapte ea se întorcea cu spatele la el şi îşi ţinea ochii strâns închişi dojenindu-şi corpul trădător care îl dorea atât de mult.

în lunea următoare, stătu cu ele toată ziua. O întrerupse de la treaba ei cu puţin înainte de patru şi jumătate.

- Haide, spuse. Am împachetat lucrurile voastre. Trebuie să plecăm.

- Să plecăm unde?

- Acasă. La mine. Nu mai are niciun rost să stăm aici acum. în sfârşit s-a retras inundaţia.

- Dar... ea oftă. Dar ce? Lucas hotăra acum. închise cu greu calculatorul şi îl urmă jos.

Aerul era umed afară, dar nu mai era nicio urmă de ploaie, iar cerul cenuşiu avea o lumină aurie care strălucea deasupra orizontului pentru a le aminti de soare. în jur era mult noroi. Deşi cu bocanci, trecură cu greu de poartă şi apoi prin câmpul în pantă.

Sarah mergea dansând, cu micile ei cizme roşii prin iarba udă. Lucas ţinea sacul strâns pe un umăr. Christie îşi băgase mâinile în buzunare, şi respira aerul umed de toamnă. Se uită în sus la el. Nu se bărbierise. Barbia lui era acoperită de barba de o zi. Părul îi cădea pe frunte. Ea privi repede într-o parte, dar în minte încă îl vedea clar. Apoi îşi imagină cum arătau de la distanţă. Bărbatul, femeia şi copilul mergând dintr-o viaţă în alta. Lucas mergând cu un aer încrezător, cu bărbia ridicată, cu paşi

puternici. Sarah ţopăind înainte, de parcă nu mai putea aştepta. Doar paşii ei erau fără viaţă. Se uită la vârful dealului şi îşi îndreptă spatele conştient. îşi scoase mâinile din buzunarele jachetei şi îşi lăsă mâinile să cadă uşor, relaxate în părţi. îşi înfruntase ultimii cinci ani bucuroasă. Nu-i va lăsa pe următorii cincizeci să o învingă.

- Lucas? spuse hotărâtă.

- Da?

- Acea conversaţie din mai, când am pretins că am o grămadă de iubiţi? El se opri şi respiră adânc, privind spre ea dispreţuitor.

- Uite, Christie, trecutul tău, murdar sau nu, este a din discuţie de acum înainte. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai ţine mine asta.

- Dar treaba e, Lucas, cu adevărat, că nu ţi-am dat o foarte ...

- Taci, Christie.

- Lucas! Nu te pot lăsa să crezi aşa ceva.

Expresia de dispreţ se înteţi.

- Christie, spuse rece, nu mă interesează deloc ce vrei tu să cred. Voi judeca singur - totul. De acum înainte te vei purta ca o soţie bună, chiar dacă îţi place sau nu. Trecutul, din păcate, nu se poate îndrepta. Eşti angajată în acest mariaj. De dragul lui Sarah nu te voi lăsa nici să dai înapoi, nici să-ţi renegi jurămintele odată ce s-a terminat ceremonia. îmi datorezi asta. în schimb mă voi ocupa de tot şi voi fi un tată bun. Dacă ai vreo obiecţie, mai bine ţi-ai exprima-o în scris, pentru că al naibi să fiu dacă voi mai asculta vreun cuvânt pe acest subiect.

Si cu asta începu să meargă din nou.

Christie se holba la el, şocată. Părea atât de sever. în mod clar spusese serios fiecare cuvânt. Nu îndrăzni să mai spună ceva. Oricum, ce rost avea să-l contrazică? Ea îl forţase în această situaţie. Nu avea rost să se plângă că mariajele moderne se bazau pe egalitate şi dăruire. Mariajele moderne se bazau şi

pe dragoste. Dacă şi-ar fi dorit un soţ care să o iubească ar fi trebuit să accepte acele invitaţii cu mult, mult timp în urmă. întorsese spatele tuturor bărbaţilor în afară de Lucas, şi acum trebuia să trăiască cu consecinţele.

Capitolul 8

Lucas, Christie şi Sarah au fost întâmpinaţi la sosire de îngrijitoare, doamna Grey, şi de Janine ruşinată şi zâmbitoare, care recunoscuse că Lucas îi ceruse să vină să stea pentru următoarele câteva luni ca dădacă temporară. Fata era evident încântată să aibă o slujbă “serioasă”, şi îi mulţumi lui Lucas călduros înainte să o ia încântată pe Sarah să-i arate casa.

- Cred că mă duc cu ele, murmură Christie, simţindu-se dintr-o dată timidă, dorindu-şi compania Janinei. Vreau să mă uit prin jur.

Dar Lucas îşi puse o mână precaut pe braţul său.

- îţi voi arăta eu casa mai târziu. Vino în camera de zi să bem ceva înainte de masă.

Casa fusese minunat refăcută, încorporând şi unindu-se fără nicio urmă evidentă cu hambarul, astfel încât sufrageria era foarte mare, înconjurată de un balcon care ducea în camerele de la etaj. Avea o mobilă tradiţională englezească confortabilă - majoritatea antichităţi - şi covoare imense orientale, care dădeau o culoare subtilă, bogată interiorului odihnitor.

- Este frumos, spuse Christie, încântată să realizeze că asta va fi casa ei. Se uită în jurul ei neliniştită. Casa pe care o vizitase când aparţinea lui Reg şi Lily Crabtree nu semăna deloc cu această casă spaţioasă. O făcea să se simtă şi mai vinovată că îl “atrăsese în
capcană” cumva pe Lucas.

- Cred că a costat o avere să transformi hambarul... rosti sincer.

Lucas ridică din umeri.

- Puţin. Dar structura de bază a casei era bună şi totul era bine măsurat, aşa că nu a fost dificil. Acum vino şi stai jos şi spune-mi ce vrei să bei.

Christie se duse spre o canapea aproape de şemineu şi se

aşează pe marginea ei.

- Vreau un ... suc de tomate, mulţumesc.

Lucas deschise uşile înnegrite de vreme ale unui bufet sculptat iacobin şi scoase două pahare şi câteva sticle. îşi turnă puţin scotch înainte să-i deschidă sticluţa de suc de tomate.

- îţi place asta, nu?

- Da. Mulţumesc. Este foarte bun.

Lucas scutură din cap nerăbdător.

- Am vrut să spun, îl bei de obicei? Bloody Mary sau cum?

Ea se uită la el lung.

- Oh! Nu. Nu chiar.

El oftă.

- Este doar faptul că asta este casa ta acum, Christie. Bufetul ăsta este foarte bine aprovizionat, dar mă voi asigura să fie destul din orice bei tu.

- Oh! înţeleg. Mulţumesc.

- Câteva sticle de vodcă ar fi o idee bună?

- Dacă vrei. Da. Nu cred că am gustat vreodată, dar se spune că este bună.

Lucas oftă şi mai adânc.

- Deci ce bei de obicei? insistă.

Christie ridică din umeri.

- Nimic în special. Vin alb, de obicei. Cred.

Lucas îi dădu paharul cu un aer supărat şi veni să se aşeze în faţa ei. îşi întinse picioarele agresiv şi îşi lăsă capul pe spate în scaun. îşi
închise ochii.

Lui Christie îi venea să plângă. Se simţea atât de ruşinată şi de ciudat, stând acolo sorbind din băutură. Lucas părea atât de familiar aici - ei bine, nu era surprinzător - dar o deranja faptul că se simţea complet străină... şi dintr-o dată simţi că nu-l cunoaşte deloc. Lucas pe care îl ştia ea de mulţi ani nu avea o casă ca

asta, la început.

- Casa asta nu este deloc ca a părinţilor tăi, comentă slab.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură, cu ochii încă închişi. Aceea e ca un vechi muzeu sumbru. Nu a fost refăcută de ani întregi.

- Dar am crezut că era asta fiindcă... se întrerupse brusc.

- Fiindcă ce?

- Nimic.

Luă o expresie plictisită, dispreţuitoare, deschizându-şi ochii şi privind-o răutăcios.

- Oh, haide, Christie. Spune.

Ea roşi.

- Ceea ce vroiam să spun, explică încurcată, se baza pe bârfele din sat. Să fiu... logodnica ta, va trece ceva timp să mă obişnuiesc cu situaţia.

Lucas se uită într-o parte.

- Aşa va fi dacă vei continua cu ambiţia ta de a te transforma într-un ceas vorbitor. Vroiai să spui că părinţii mei nu au refăcut-o pentru că sunt prea zgârciţi. Nu-i aşa?

- Nu, spuse. Apoi fiind încurajată de vorbele lui, adăugă: Vroiam să spun că nu au făcut-o pentru că erau prea săraci. Zvonurile au fost întotdeauna că au pierdut mulţi bani.

Lucas râse uşor.

- Aşa a fost. Dar am început eu să mă ocup de tot imediat după ce am terminat şcoala. Si, cum m-am ocupat de o mică parte a mea de când aveam treisprezece ani, aveam deja o experienţă pe care să mă bazez. Averea lor a fost refăcută de mai mult de zece ani. Aşa că, motivul pentru care nu au refăcut casa, a fost că erau într-adevăr
prea zgârciţi.

Christie se aplecă pe scaunul ei, simţindu-se brusc mai puţin timidă.

- De ce te-ai întors să trăieşti aici, Lucas? întotdeauna ai jurat că vei pleca imediat ce vei fi destul de mare. Era un lucru ştiut de toată lumea.

Lucas închise ochii din nou.

- M-am întors pentru că am descoperit că există mai multe feluri de a jupui o pisică... spuse criptic. Apoi adăugă mai gânditor: Mi-a plăcut acest loc. îmi plăceau caii şi pământul - chiar şi sentimentul istoric - până la un punct. Dar nu m-am înţeles cu tatăl meu, nici cu modul lui de a face lucrurile. Când eram tânăr credeam că fuga era răspunsul. Totuşi, am înţeles că totul stă în mâinile mele. Când trebuia să studiez latina, eu citeam despre managementul agriculturii şi al vitelor şi despre afaceri. Am început să urmăresc piaţa. M-am interesat despre noile întreprinderi rurale. Si apoi, când am ştiut ce vreau să fac, m-am hotărât să preiau şi să fac lucrurile în felul meu. Totul a ieşit exact cum am sperat. Urmă o pauză, apoi spuse încet: în mai multe feluri decât îţi poţi imagina.

- Oh, am auzit despre fabrica de cherestea şi de fabrica de mobilă şi despre locul unde se cresc şi se ambalează plante medicinale.

- Nu la asta m-am referit, răspunse rece.

Christie oftă. Aşa vor fi conversaţiile lor în următorii cincizeci de ani?

- în mod sigur ai luat pe toată lumea de aici prin surprindere, spuse ager.

- Da? Ei bine, hai să vedem cât de surprinşi vor fi de acest ultim pas în cariera mea... Sunt sigur că mariajul nostru va provoca mai mult decât un mic comentariu.

Christie era încurcată de afirmaţia lui. îşi putea imagina foarte bine ce va spune şi va gândi lumea. Totuşi, ea pretindea că putea fi mândră şi să-şi ţină capul sus în această mică comunitate. Lasă-i să spună ce vor... Nu va lăsa pe nimeni să

schimbe asta.

- Ce s-a întâmplat încât te-a făcut să te răzgândeşti şi să te muţi înapoi aici, Lucas? întrebă, nerăbdătoare să schimbe subiectul.

Lucas oftă neliniştit.

- Percy, spuse. Vorbind despre el... ne vom întâlni cu el mâine dimineaţă.

- Să discutăm despre planurile de nuntă? întrebă, din nou nervoasă.

- Nu. Am făcut asta la telefon seara trecută. Ne vom vedea cu el mâine pentru că el va oficia căsătoria noastră.

Christie abia se abţinu să nu sară în picioare.

- Mâine? exclamă. Dar nu putem!

- De ce nu? Nu mai e ceva pe care vrei să mi-l spui, nu-i aşa, Christie? Vreau să spun, nu eşti măritată deja sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa?

- Sigur că nu!

- Atunci care e problema? De ce să aşteptăm?

Se uită la el, cu ochii mari îngroziţi. Ochii lui erau încă închişi.

- Pentru că... îşi trecu limba peste buze. Pentru că nu ne cunoaştem, Lucas! spuse hotărât.

- Din contră. Aş spune că ştim exact cât trebuie despre celălalt pentru a fi potriviţi să mergem la altar.

- Lucas! vocea ei era rugătoare.

Deschise ochii întunecaţi, ridică bărbia şi zâmbi.

- Care e problema, Christie? Nu vei da înapoi. O spuse de parcă era o afirmaţie nu o întrebare.

- Eu... îşi stoarse mintea disperată. Se căsătoreau dimineaţă, iar el nici măcar nu ştia ce îi plăcea ei să bea, iar ea se simţea ca un musafir în casa lui impunătoare şi totul era... oh, totul era imposibil.

- Ieri, spuse hotărât, ieri eram o femeie cu slujbă, cu un copil

de patru ani şi cu o casă a mea fiind stăpână pe viaţa mea. Am muncit din greu pentru toate astea, Lucas. Mă tratezi de parcă nimic din toate astea nu ar conta.

Acum era rândul lui Lucas să ofteze.

- Te poţi obişnui cu toate schimbările, după ce ne vom căsători, nu? Nu este niciun motiv pentru a întârzia lucrurile.

- Da, dar... nu am cu ce să mă îmbrac.

El ridică din umeri.

- Am rezolvat asta. Si dacă te întrebai, nu am pregătit un cort pe pajişte şi nici nu am invitat o sută de invitaţi. Nu vom fi decât noi doi.

- Oh!

- Urmă o tăcere lungă. Lucas se întinse spre un stativ de ziare şi scoase un ziar împachetat. Se uită rapid pe el, apoi îl puse jos.

- Scuză-mă... spuse obosit, ridicându-se. Trebuie să mă ocup de câteva lucruri. Simte-te ca acasă.

Ea stătea pe marginea scaunului de aproape o jumătate de oră, simţindu-se oricum, în afară de, “ca acasă”. Locul mirosea a străin, pentru început. Era un miros plăcut de curăţenie şi flori proaspete, dar nu mirosea ca acasă.

în sfârşit, Lucas se întoarse în cameră. îşi frecă cu mâna barba ţepoasă.

- Acum dacă nu te superi cred că mă duc să fac o baie.... spuse.

Christie îngăimă.

- Sigur. Dacă poţi să îmi arăţi unde e bucătăria voi face ceva de mâncare pentru Sarah şi o voi duce la culcare.

Lucas scutură din cap uşor.

- Nu e nevoie. Janine i-a dat să mănânce şi tocmai am dus-o eu la culcare.

- Oh. Christie clipi cu greu. întotdeauna ea o ducea pe Sarah la culcare - numai atunci în mai când stătuse la mătuşi, dar atunci

fusese altceva.

- Poate că mă duc să o găsesc şi să mă asigur că e bine şi să-i citesc o poveste, spuse neliniştită.

Dar Lucas îşi scutură din nou capul hotărât.

- Nu. l-am citit eu o poveste şi a adormit. Este bine. Oricum, Janine te va chema dacă va plânge după tine.

- Stiu, dar ...

- Dar nimic. Poţi să vii sus cu mine. îţi voi arăta camera noastră. Poţi să faci şi tu o baie. Sunt mai multe băi - deşi poţi să faci cu mine...

- Lucas! îşi simţi faţa arzându-i.

El râse.

- Este decizia ta, Christie. Nu te voi presa. Dar, oricum, poţi să vii cu mine şi să te schimbi.

- Eu... Voi aştepta până vei termina, spuse.

- De ce?

- Nu suntem singuri în casă, murmură Christie aspru.

- Ţi-e ruşine de ce vor crede angajaţii? Dumnezeule mare, Christie, te vei mărita dimineaţă!

- Stiu. Dar nu suntem încă căsătoriţi, spuse.

El ridică sprâncenele, iar ochii lui străluciră.

- Asta nu te-a oprit înainte... o tachină. Dar atunci eram singuri

- în ambele ocazii. Chiar îţi pasă aşa de mult de ce cred ceilalţi?

- Lucas, nu ai înţeles. Este în regulă pentru tine. Niciodată nu ţi-a păsat despre ce cred ceilalţi. întotdeauna a fost genul tău să faci exact ce-ai vrut fără să te gândeşti deloc la consecinţe. Dar eu sunt... altfel.

El o cuprinse ferm cu un braţ după umeri.

- Nu, nu eşti, spuse aspru şi o conduse spre scări şi apoi sus spre balcon.

Pierdută complet, se lăsă condusă. Odată ajunşi în dormitorul

lui
- al lor - luxos, se trase de sub braţul lui şi se aşeză pe marginea patului enorm. Pe un umeraş, agăţat în faţa unui dulap elegant cu oglindă, era una din fustele ei cu imprimeu din bumbac şi un tricou curat roz. Lucas chiar se gândise la toate. Ca şi doamna Grey. Erau
proaspăt călcate, gata de a fi îmbrăcate.

- Doamna Grey a pus hainele alea acolo? întrebă.

Lucas confirmă, dându-şi jos pantofii şi scoţându-şi puloverul.

Christie oftă. Ei bine, dacă doamna Grey era atât de obişnuită ca Lucas să aibă femei în dormitorul lui încât le aranja hainele, era puţin prostesc din partea ei să-şi facă griji de ce ar putea crede femeia. Oricum, recunoscu tristă, părerea doamnei Grey avea un rol prea mic în refuzul ei de a urca sus cu el. în principal era speriată că va vedea exact ceea ce vedea acum... pe Lucas care se dezbrăca în faţa ei. Era jumătate întors, şi îşi descheia cămaşa şi privea spre fereastra întunecată în care se reflecta. Nervoasă, se ridică şi trase draperia înainte să se ducă înapoi în pat.

îşi desfăcuse gulerul şi manşetele şi majoritatea nasturilor, şi îşi scotea cămaşa din pantaloni. Ea vru să se uite în altă parte, dar ochii ei erau fixaţi spre pieptul lui mare dezvăluit treptat. în orice moment îşi va arunca cămaşa, îşi va da jos chiloţii şi va vedea acea linie de păr care dispare între coapsele lui întunecate...

Se uită cu greu în altă parte şi îşi întoarse capul pentru a privi peste umăr. Cerceta o cuvertură din dantelă ecru, întinsă peste nişte perne moi. Patul lor. Va împărţi patul cu el doar peste câteva ore. începu să-şi muşte îngrijorată un deget. Până acum reuşise să se întoarcă cu spatele la Lucas şi să adoarmă, pentru că nu vroia ca el să vadă cât de mult îl iubea. Presupusese vag că va refuza să facă dragoste cu el până când va simţi că e stăpână

pe sentimentele ei. Dar presupusese şi că va mai trece ceva timp până când se vor căsători. Ce spusese? Nu putea suporta ideea de a o trece pragul ca pe o mireasă virgină? Oh, Doamne. Mâine va fi noaptea nunţii lor. Dacă nu-şi permitea să-i stârnească pasiunea în seara asta, va avea de înfruntat o situaţie oribilă noaptea următoare. Vor fi căsătoriţi, şi ori va trece pragul dormitorului singură, cu o carte în mână, o cană de lapte cu cacao în cealaltă, şi pijamalele sub pernă aşteptând-o... sau... sau vor trebui să suporte exact noaptea nunţii falsă pe care el vroia s-o evite.

Se lăsă purtată de un impuls pe care nu-l putea controla. Dacă vroia să evite asta, trebuia să facă dragoste în seara asta, şi încă nu era pregătită pentru asta. Avea toată seara înainte. Se simţea de parcă naufragiase pe un ocean agitat, şi mai erau kilometri întregi de apă întunecată de trecut până să ajungă la mal.

- Este în regulă, Christie, se auzi vocea ironică a lui Lucas. Poţi să te uiţi acum. Sunt decent.

întoarse capul uşor, ochii ei albaştri fiind larg deschişi de frică.

Purta un halat de baie alb care îi scotea în evidenţă pielea bronzată. Contrasta puternic cu umbra întunecată a bărbii lui. Ţinea mâinile încrucişate provocator pe piept.

Ea respiră adânc şi îşi trecu limba peste buze. Când se ridică, descoperi cu groază că îi tremurau genunchii . îndrăzni să facă câţiva paşi spre el.

- Ai... ai spus ceva despre a face baie cu tine? întrebă.

Lucas îşi ridică capul şi se uită la ea hotărât.

- Am spus, spuse cu vocea răguşită, dar nu am crezut că mă vei lua în serios.

Ea râse uşor, părând nefiresc, chiar şi pentru ea.

- Nu ai crezut? continuă disperată, apropiindu-se şi mai mult

de el. Pare o idee bună, nu crezi?

- Nu, răspunse, apoi se întoarse şi intră în baie repede, trântind uşa tare în spatele lui.

Christie se uita la uşă îngrozită. Oh, Doamne. O făcuse iar. îi dăduse impresia că era o adevărată seducătoare. Oricât ar fi negat, nu putea şterge imaginea dezgustătoare pe care i-o crease despre viaţa ei din Londra. El nu o mai dorea. Iar ea nu-i putea spune adevărul. Dacă ar fi ştiut că ea nu făcuse dragoste decât de două ori în viaţă ar fi ştiut întreaga poveste. Se va simţi atras în capcană. Seara de-abia începuse. Dar ea nu mai vedea malul.

Când Lucas ieşi din baie, cu părul ud aranjat sever pe spate, cu
pielea udă şi proaspăt bărbierit, Christie era cuibărită în pat.

- Ce Dumnezeu faci acolo? murmură.

Ea se uită peste marginea patului.

- Aveam o durere îngrozitoare de cap. M-am gândit să mă culc devreme.

Stătea cu picioarele goale despărţite, cu degetele afundate în covorul albastru, cu mâinile pe şolduri.

- Dar nu o vei face, spuse sigur pe el.

- Ba da!

- Nu ţi-e foame? Doamna Grey pregăteşte ceva chiar special.

Ei nu îi era foame decât de el. îşi închise ochii şi îşi abţinu un oftat.

- Nu. Nu mi-e foame.

- Christie, niciodată nu mi-am imaginat că vei fi aşa. Tot timpul ai fost mâncăcioasă. Ce s-a întâmplat cu tine?

- Nimic.

- Ba da. Te-ai comportat ca o pisică pe un acoperiş fierbinte de când ai intrat în casă.

Ea îşi puse mâinile peste faţă.

-Voi fi bine după ce va trece ziua de mâine, spuse încet. Doar că nu pot face faţă acestei seri.

El veni spre pat şi se aplecă să o prindă de mijloc. Apoi o trase.

- Dumnezeule mare! murmură, încruntându-se şi încercând să nu râdă în acelaşi timp. Acele pijamale! Christie!

Ea se trase de lângă el şi îşi acoperi repede sânii care se măreau pulsând. Se uită în jos la pijamaua roz, cu flori mici.

- Oh, ştiu tot ce trebuie ştiut despre a ţine patul cald. îţi aminteşti, Lucas? murmură tăios, apoi se întinse din nou.

El oftă.

- Fă cum vrei, răspunse degajat.

Ea îşi băgă capul sub pătură şi asculta cum se îmbrăca el. îşi ţinu capul sub pătură până când ieşi din cameră, apoi ieşi să ia aer.

Mai târziu se auzi un ciocănit în uşă, iar Lucas intră cu o tavă.

- Cina la pat, murmură, aşezând tava pe pat lângă ea. Devii leneşă, Christie, adăugă cu o satisfacţie evidentă.

- Mulţumesc, Lucas, răspunse cu greu. Voi încerca să mănânc ceva mai târziu. Apoi îl privi mânioasă, arătând clar că nu vroia ca el să rămână. El îşi ridică capul mirat şi plecă.

Ea oftă greu, întorcându-se la frumoasa tavă din bronz Beranes, lustruită până când părea de aur, cu crevete şi salată, mici triunghiuri de pâine cu unt şi un castron de compot de fructe cu frişcă. încet se forţă să mănânce gustarea tentantă, dar îi cam pierise apetitul. Mai târziu el va veni în pat şi va trebui să încerce să-l facă să o dorească. Când termină de mâncat coborî din pat şi îşi scoase pijamaua. Apoi se băgă în pat goală şi rămase pe spate să-l aştepte.

Draperia fu trasă vijelios. Christie deschise ochii. în cealaltă parte a camerei stătea Lucas, cu spatele la ea. Era complet dezbrăcat. Ea clipi de câteva ori. Vederea scobiturii mici de pe

spatele lui şi a curbei feselor o făcu să îi crească pulsul imediat. îşi trase pătura peste cap şi gemu. Era deja dimineaţă, noaptea trecuse deja. Ceea ce însemna că astăzi era ziua nunţii lor, şi tot nu anticipaseră noaptea ce avea să vină. Oh, Doamne... Cum putuse să fie atât de prostă să adoarmă?

- Ce s-a întâmplat, Christie? se auzi vocea lui Lucas. Eşti mahmură de la sucul de tomate?

Scoase capul de sub pătură.

- Nu, spuse scurt. Apoi tresări văzându-l că vine spre ea, trupul lui puternic provocându-i cumplit simţurile înfierbântate.

El trase pătura.

- Ridică-te şi străluceşte, spuse. Vom avea o zi ocupată.

Acum se priveau reciproc, amândoi complet dezbrăcaţi. Se uită în sus spre Lucas. Acum, o voce din ea o îndemna, ca şi cum ar fi provocat-o să treacă de marginea unei prăpastii. El se aplecă spre ea puţin, privirea lui plimbându-se încet peste ea.

- De ce nu te întorci în pat cinci minute, Lucas? şopti.

îi văzu muşchii încordându-se. îşi strânse pumnii, încât i se încordă antebraţul. Ea văzu că îl stârnise. Se holba la el, în timp ce sfârcurile i se întăreau sub privirea lui devoratoare.

Apoi brusc el se îndreptă şi se întoarse cu spatele.

- Haide, spuse dintr-o dată, cu vocea încordată. Ridică-te. Avem multe de făcut. Apoi se duse şi îşi luă halatul şi şi-l puse, strângându-l ferm. Hainele tale sunt în dulap.

Christie strânse un cearşaf în jurul ei pentru a-şi acoperi roşeaţa care se răspândise pe toată suprafaţa pielii, mai mult mărind decât scăzând intensitatea dorinţei pe care o simţea din momentul în care-şi deschisese ochii şi îl văzuse. Si el, fusese cuprins de dorinţă când o văzuse - şi totuşi nu o vroia. Avea inima strânsă de suferinţă, ca şi cum ar fi fost într-un pumn închis. Ce trebuia să facă?

Nu avea prea mult de ales în ce avea să se întâmple în ziua

aceea. Făcu baie şi se spălă pe cap, luă micul dejun din nou singură şi tot de pe tavă, apoi se fardă cu trusa săracă din geanta ei de toaletă pe care Lucas i-o împachetase. Când deschise dulapul văzu un spaţiu imens gol, cu câteva tricouri de-ale ei şi blugi curaţi, şi o singură rochie. Era aceeaşi rochie pe care o purtase la petrecere, cu cinci ani în urmă: rochia pe care o alesese pentru a-i atrage atenţia lui Lucas; rochia care fusese punctul de start pentru tot. Sub ea, pe un raft de încălţăminte, erau pantofii cu toc înalt şi funduliţe.

Inima începu să-i bată ameninţător când văzu rochia. Avea trei rochii - celelalte două erau rochii indiene din bumbac. Nu avusese nici ocazia, nici banii să-şi cumpere altă rochie frumoasă din acea vară nenorocită. Dar această rochie... să o poarte la căsătoria cu Lucas! înţelegea de ce fusese forţat să o aleagă din garderoba ei - şi pantofii la fel. Erau singurele lucruri pe care le avea care se potriveau cât de cât. Nu-şi imagina sub nicio formă că el îşi amintea, sau că ar fi avut vreun motiv anume pentru a le împacheta. Se uită în jur după fusta cu imprimeu şi tricoul roz, dar nu mai erau acolo.

Nervoasă îşi puse rochia, încheindu-şi nasturii mici cu degetele tremurânde. îşi puse o pereche de ciorapi şi pantofii. Apoi coborî.

Lucas o aştepta, arătând impecabil într-un costum închis cu cămaşă albă. Arăta exact ca un mire. Se simţea îngrozitor de nepotrivită lângă el.

Apoi Sarah veni fuga înaintea ei, purtând o rochiţă albastră de domnişoară de onoare care se potrivea cu ochii albaştri, şi pantofi rotunzi albaştri.

- Mami! exclamă, cu un zâmbet fericit. Eşti frumoasă!

- Mulţumesc, scumpo, spuse Christie, ghemuindu-se pentru a-şi îngropa faţa în părul fetiţei pentru ca Lucas să nu-i vadă buza de jos tremurând şi ochii plini de lacrimi. Aranjase toate astea

pentru Sarah, şi totuşi nu cumpărase nimic pentru ea. Si tu, adăugă blând, stăpânindu-şi din nou emoţiile.

- Sper ca nunta să nu dureze prea mult, continuă fetiţa veselă. Am lucruri importante de făcut.

- Da? întrebă Christie slab.

- Da. Vine cineva pentru hainele mele de călărie, iar Janine şi cu mine trebuie să pregătim picnicul special de la grajduri. Este multă treabă.

Christie se ridică.

- Atunci, vei fi foarte ocupată, spuse încurajator.

Apoi, Lucas îi ţinu haina pentru a se îmbrăca şi o prinse uşor de cot conducând-o spre Range Rover. îi luă haina când ajunseră în faţa bisericii şi o luă de braţ, ţinând-o pe Sarah cu cealaltă mână. Percy îi aştepta, strălucind extaziat. Marjorie Percival şi bătrâna doamnă Percival, care locuia cu ei, stăteau discret în strană, pregătite pentru a fi martore la eveniment. Christie respiră adânc, tremurând. Se simţea slăbită, şi trebuia să se forţeze pentru a respira regulat şi ferm. Visase la acest moment de când era mică. Acum că venise, era speriată de moarte.

Când ieşiră din biserică se simţea ciudat de calmă. Toate temerile ei se risipiseră când li se spuseră vechile cuvinte ale ceremoniei. Aceeaşi ceremonie familiară părea că o dusese într-un univers mai larg decât cel în care trăise înainte. Multe milioane de femei merseseră pe acest drum, fiecare cu povestea ei. Ea era doar una dintre ele. Se uitase în sus la faţa lui Lucas, şi în atmosfera virtuoasă a clădirii, îşi lăsase dragostea pentru el să ardă ca o flacără.

Afară, în aerul umed şi rece de toamnă, se duse tăcută spre Range Rover şi se pregăti să urce. Dar Lucas îi luă haina de pe scaun şi spuse:

- Vino. Trebuie să mergem pe păşunea din spatele casei parohiale.

- De ce? întrebă, confuză, gândindu-se la ponei, picnic şi mere.

- Vei vedea. Uite, acolo e Janine. O va duce pe Sarah înapoi acasă.

Când ajunse pe păşune văzu un elicopter, capabil să învingă orice urmă a inundaţiei şi care îi duse direct la Londra, unde îi aştepta o limuzină. Pe la zece şi jumătate în dimineaţa nunţii ei, Christie era într-un magazin exclusivist din Londra, întâmpinată de un consultant de modă elegant.

- Ne întâlnim aici peste câteva ore... spuse Lucas, cu un zâmbet strâmb. Trebuie să mă ocup de ceva.

Apoi plecă, lăsând-o pe mâinile consultantului, cu instrucţiunile de a cumpăra tot ce vrea din magazin şi cumpărăturile ei să fie împachetate în genţi pe care le va alege ea. Christie nu îşi permise să se simtă rănită. Era un om ocupat. Nu vroia să stea degeaba ore întregi în timp ce se proba ea. Avea nevoie de haine noi. Era nevasta lui acum. Totul era foarte clar.

Când terminară, iar Christie era extenuată de cât probase o grămadă de haine cumpărate pentru ea, alese o fustă frumoasă, creaţă, din lână şi un sacou cu flori violete şi măslinii, şi se îmbrăcă, încălţându-se cu o pereche de pantofi cu toc jos din piele, violeţi. Apoi fu condusă să se întâlnească din nou cu Lucas.

Luară prânzul într-un restaurant exclusivist, apoi zburară cu un avion privat. Pe la patru după-amiază Christie era condusă spre intrarea unui hotel luxos din Paris. La patru şi şapte minute Lucas încuie uşa apartamentului lor şi apoi o luă pe Christie pe sus în braţe.

-Am crezut că nu vrei să mă treci pragul ca pe o mireasă virgină, spuse îngrijorată.

El îşi îngustă ochii.

- M-am răzgândit, spuse laconic, trecând prin camera de zi spre dormitor şi aşezând-o pe o grămadă de perne din satin.

-Acum ce? întrebă nesigură, fixându-şi ochii albaştri pe gura lui.

Liniile neîndurătoare ale buzelor lui se curbară într-un zâmbet.

- Ce crezi? întrebă încet.

-Ai spus că nu vrei să... ei bine, asta e ...

- Stiu, o întrerupse, ridicându-şi sprâncenele. Dar m-am răzgândit şi în privinţa acestui lucru. Mi-e frică, Christie, că nu mai dictezi tu.

Inima ei tremura. Era extraordinar de uşurată. îl dorea atât de mult, şi totuşi, i se părea îngrozitor de dificil să repete jocul seducţiei

- mai ales după ce o refuzase de două ori. Fără îndoială, şi el ajunsese la concluzia că era mai bine ca totul să se întâmple în felul tradiţional nupţial. Ăsta era, la urma urmei, apartamentul nupţial. Camera era plină de flori. Pe o măsuţă aurită cu roţi în faţa geamului era şampanie şi caviar. Patul era mare, acoperit cu satin alb mătăsos. Iar Lucas stătea lângă ea, respirând greu, şi o descălţa de pantofii ei violeţi din piele.

Se dezbrăcă, apoi o dezbrăcă complet şi pe ea, fără ca măcar să o sărute. Degetele lui uscate îi atingeau uşor trupul în timp ce îi dădea jos lenjeria nouă din dantelă. O apăsară pe coapse când îi desfăcu ciorapii din mătase din jartieră, şi îi mângâie toată lungimea picioarelor în timp ce îi rulă ciorapii subţiri şi îi aruncă pe jos. Christie oftă uşor de plăcere, eliberându-şi sentimentul devastator care i se răspândi-se în tot corpul. îl vroia aşa cum o persoană înfometată vrea mâncare, şi nu se putea abţine să nu fie încântată constatând faptul că şi el o dorea, în timp ce îşi dădea jos hainele. Poate că mintea şi inima lui nu vroiau acest mariaj, dar trupul lui îl vroia. Erau chit. Timiditatea ei se spulberă şi când el fu gata să vină în pat lângă ea, ea deja îşi oferea gura, cu buzele despărţite, pentru a fi sărutată.

Capitolul 9

A fi sărutată de Lucas era un fel de rai. în momentul în care gura lui o atinse pe a ei uită totul. Nu mai era nici viitor, nici trecut, nici bine, nici rău. Nu era decât senzaţia uscată a buzelor lui mângâindu-le de ale ei.

Gura lui coborî ajungând pe un sân. Când îl întâlni, se opri de parcă ar fi îngheţat, respiraţia lui mângâind cald pielea ei, sfârcul excitat, aţâţându-i simţurile. Ea rămase nemişcată, savurând plăcerea anticipării, până când, în sfârşit, gura lui începu să se mişte din nou, mai aspru, peste sânul ei, până când prinse sfârcul între buzele lui ferme. Avalanşa de dorinţă care o fulgeră, o făcu să se arcuiască sub el, până simţi trupul lui puternic, musculos strivit de al ei. Coapsele lui le desfăcură pe ale ei, puternic, impunător, înflăcărând şi mai tare valurile de dorinţă care o asaltau din interior.

Christie începu să geamă uşor. Dorinţa ei devenea copleşitoare. Vroia să simtă masculinitatea lui spintecându-i carnea, devenind unul singur, să-i ducă simţurile arzătoare dincolo de limita corpului, într-un univers mai larg. Fremătând; vibrând; satisfăcând. Se aţâţau unul pe altul cu corpurile lor, muşcând şi gustând. Ea îl dorea... îl dorea atât de mult... Dar era ceva... ceva...

îşi trase gura de pe umărul lui.

- Lucas, respiră. Nu iau... ştii... pastile sau altceva. Vocea ei tremura de dorinţă.

- Nu-i nimic, gemu, de parcă cuvintele ei nu-şi aveau locul în lumea în care erau ei.

- Nu... vreau să spun, nu ai ceva...?

- Nu mă voi opri, spuse, cu vocea răguşită de dorinţă. Nu pot...

Apoi Lucas îngheţă. îşi închise ochii cu faţa shimonosită şi se muşcă de buza de jos. Apoi intră adânc în ea. Corpul ei era

deschis pentru el, umed, plin de dorinţă, întâmpinându-l. Senzaţia lui mişcându-se în ea era copleşitoare. îi treceau gânduri prin minte, cuvinte pe limbă, dar erau alungate în timp ce toată fiinţa ei vibra de reacţia la unirea lor. Ritmat, uşor, fiecare mişcare era impusă instinctual, ea se mişca sub el cu un sentiment pur. De fiecare dată ea respira adânc, gâfâind în timp ce excitaţia ei creştea, până când dintr-o dată răsuflarea ei tremurândă o împinse spre răspunsul final. Din trupul lui veni un gemet, apoi fără nicio mişcare, fără să respire, se îmbrăţişară cu o plăcere frenetică.

Când tumultul interior se termină, mintea ei deveni foarte clară. începu să respire din nou, corpul ei fiind istovit sub al lui, în ochi nevăzând decât roşeaţa sângelui care începuse să-i curgă iar prin vene, neauzind decât bubuitul inimii, şi trupul umed, fierbinte şi satisfăcut. Lucas. Se căsătorise cu el. El alesese să facă dragoste cu ea. Nu se putuse stăpâni, chiar şi când ştiuse riscul. Era doar pe deplin fericită.

în sfârşit el se rostogoli de pe ea, cu faţa în jos pe cearşaf căzând în uitare. Nici ea nu putu să ţină somnul departe. Erau atraşi, precum copii neputincioşi, de forţa lui ameţitoare. Nu ştia cât dormiseră, dar când se trezi în cameră se lăsase amurgul, iar Lucas îi mângâia un sân. Ea îşi deschise puţin ochii şi văzu lucirea ochilor lui, întunecată şi sclipitoare. îşi trase umerii, iar spatele ei se arcui oferindu-i întregul trup catifelat într-un gest instinctiv şi fragil. îi prinse capul între mâini cu degetele pe obrajii lui, aţâţată de înţepătura masculină a pielii lui pe palmele ei. îşi afundă faţa în părul lui drept şi curat, care mirosea a sudoare pe lângă parfumul artificial de şampon şi săpun. Aici, în pat, erau în mod sigur căsătoriţi în toate sensurile.

Mai pe seară, el se întinse leneş, apoi se ridică şi coborî din pat. îşi luă halatul, îi aduse şi ei halatul nou de mătase şi i-l întinse.

- Haide, spuse oftând nerăbdător. Grăbeşte-te.

- Ce facem? întrebă.

O duse pe balcon. în faţa lor străluceau luminile Parisului.

- Uite, spuse brusc. Acum poţi să vii înapoi.

- Nu înţeleg. Se încruntă, în timp ce intrau înapoi în cameră.

Lucas zâmbi ironic ca de obicei.

- Trebuie să ne întoarcem mâine. Dacă lumea te va întreba ce crezi despre Paris, nu te vei simţi ruşinată dacă va trebui să recunoşti că de fapt nu l-ai văzut? Ei bine, acum l-ai văzut.

Christie izbucni în râs.

- Am crezut că nu-ţi pasă de ce crede lumea, spuse, dintr-o dată recunoscându-l şi iubindu-l mai tare.

- Iar eu credeam că ţie îţi pasă, răspunse, aruncându-şi halatul şi venind lângă ea în pat. îţi pasă, nu-i aşa, Christie? Tot îmi spui asta, aşa că nu ai de ce să negi. O tachina acum, într-un mod atât de familiar încât ei îi veni să ţipe de plăcere.

- Dar nu poţi crede tot ce spun eu, nu? îl tachină şi ea.

Apoi Lucas îngheţă. Se rostogoli într-o parte şi îşi propti capul pe o mână.

- Ei bine, spuse uşor, hai să nu devenim prea serioşi acum, apoi îşi întinse o mână spre ea.

Ea se uită într-o parte.

- Lucas? spuse rugător.

El îşi retrase mâna şi oftă adânc.

- Cred că familia ta va fi încântată să ştie că te-ai căsătorit în sfârşit, spuse zâmbind acru.

Stomacul lui Christie se strânse de durere. Acea înţelegere temporară fusese o iluzie.

- Cred că vor fi foarte fericiţi pentru mine, confirmă rece.

Lucas se întinse. Respiră adânc mişcându-şi pieptul. Părul de pe
piept i se ridică.

- Sunt convins că vor fi. Dar dacă vor fi sau nu, nu e problema mea.

- Lucas? şopti Christie. Stiu că te-am minţit, dar ...

- Oh, taci, Christie. Ţi-am mai spus că trecutul este un subiect închis.

Ea tăcu, dar ochii o dureau.

Lucas se ridică în capul oaselor şi îşi legănă picioarele pe marginea patului.

- Şampanie, Christie? întrebă cinic.

Christie înghiţi greu, dezamăgită.

- Avem ceva de sărbătorit? întrebă nervoasă.

- Oh, da, spuse, ridicându-se şi ducându-se spre măsuţă. Putem sărbători faptul că eşti în sfârşit o femeie căsătorită deci, respectabilă. Si putem să bem şi pentru faptul că vei rămâne aşa pentru tot restul vieţii.

Se înveli şi mai strâns. Erau cel puţin douăzeci şi cinci de grade în cameră, dar ei îi era frig. în ochii lui Lucas, era o fetiţă prostuţă care îngrijea grajdurile şi care îşi distrusese viaţa. Acum era bine aranjată ca soţie a lui Lucas Merrick. Nu ajunsese bine?

- Nu vreau ca acest mariaj să fie o capcană, Lucas, spuse cu o vehemenţă uimitoare. Te-ai căsătorit cu mine de dragul lui Sarah. Ei bine, este echitabil. De asta m-am căsătorit şi eu cu tine. Dar nu înseamnă că trebuie să fie o cuşcă. Nu voi avea nicio pretenţie de la tine, să ştii...

El se întoarse şi se uită la ea atât de rece încât ei îi veni să urle. Apoi, cu şampania într-o mână, traversă camera şi o prinse de barbă cu cealaltă.

- Vrei să faci un fel de aranjament reciproc, Christie? Deoarece, dacă e aşa, lasă-mă să-ţi spun că nu voi fi de acord. Intenţionez să am pretenţii de la tine acum că eşti soţia mea. Am multe aşteptări de la tine, Christabel Merrick. Chiar foarte multe...

-Ai înţeles greşit! protestă. Nu am vrut să spun asta. Am vrut să spun doar că... că... îşi desfăcu mâinile neputincioasă şi oftă.

Lucas îi dădu drumul şi se întoarse.

- Lucas, continuă insistent, nu m-am măritat cu tine pentru respect sau ceva de genul ăsta. Consider că aveam totul înainte să stabilim că ne căsătorim. Pari să nu înţelegi că sunt bună la slujba mea, şi este foarte sigură în prezent. Lui Steven i-ar plăcea să fac mai multe pentru el, şi

- Sunt sigur că i-ar plăcea, spuse tăios Lucas. Si sunt încântat să ştiu că deja aveai tot ce vroiai în viaţă. Nu eşti norocoasă? Acum ai chiar şi mai mult!

Christie îşi cuprinse faţa cu mâinile.

-Ţi-am mai spus că nu a fost nimic de genul ăsta între Steven şi mine, oftă tremurând.

Lucas privi într-o parte, ca şi cum nu ar mai fi suportat să se uite la ea.

-Mi-ai mai spus, Christie, zise agasat. Acum hai să nu mai vorbim despre asta, da?

Aşa că nu au mai vorbit. Si nici nu au băut şampanie. Nu au folosit nici jacuzzi din baia somptuoasă. în schimb fiecare a făcut câte un duş rapid şi se întorsese în răcoarea camerei. Lucas comandase masa de la Room Service. Apoi dădu drumul la televizor. Era în franceză, iar Christie nu putu să urmărească. Se duse la biroul de lângă fereastră şi găsi o foaie cu antet şi un stilou cu numele hotelului pe el. Luă foaia şi stiloul în pat şi desenă un grafic pentru programul la care lucra. Dar fără materialele ei, era o pierdere de timp.

Picnicul cu cai avu loc imediat după ce ajunseră ei. Lucas era vesel, Sarah emoţionată, iar Christie tulburată. Stătea pe o grămadă de fân şi privea spre tată şi fiică care dădeau mere la animalele mari din mână. Se duse să se alăture lor, şi mângâie

botul unei iepe.

- Am crezut că nu îţi mai plac caii, spuse Lucas rece.

- De unde ţi-a venit ideea asta?

- Oh, doar ceva ce ai spus tu în legătură cu asta.

- Când am spus asta? Nu puteam. întotdeauna am iubit caii.

- într-o dimineaţă devreme în mai, Christie.

- Hm! Da. îmi amintesc acum. Dar nu am vorbit serios.

- Atunci, de ce ai spus-o?

- Pentru că... Se uită la el nervoasă. Pentru că nu am vrut să crezi că ... Se opri îngrozită. Pentru că nu am vrut să crezi că sunt îndrăgostită de tine... Respiră adânc: Pentru că eram supărată pe tine.

El se încruntă.

- Deci trebuie să verific adevărul în tot ce spui în funcţie de dispoziţia ta?

Christie oftă.

- Chiar contează? oftă din nou rece, uitându-se în ochii lui.

- Da, Christie, murmură cu un ton scăzut, dar foarte periculos. Contează foarte mult.

- Lucas, ştiu că au fost... ei bine... neînţelegeri între noi, şi după cum ştim amândoi nu am fost cinstită cu tine despre anumite lucruri, dar poţi să nu mă mai critici din cauza asta? Nu de dragul meu, Lucas. Eu... cred că merit tot. Dar măcar pentru Sarah.

Lucas o privi tăios.

- Nu aş spune nimic deplasat dacă Sarah ar fi atentă. Sigur ai înţeles asta până acum?

- Da. Eşti foarte drăgăstos cu ea. Stiu că nu ai face nimic pe lume ca să o răneşti.

- Atunci chiar vrei să nu îţi mai amintesc de... neînţelegerile din trecut... de dragul tău. Nu al ei.

Christie scutură din cap.

- Nu, Lucas. De dragul ei. Sincer. Mi-e frică că voi deveni prea nefericită dacă va trebui să-ţi înfrunt neîncrederea la fiecare pas. Sarah nu este obişnuită cu mine aşa. Oricât aş încerca să par veselă pentru ea mi-e frică că va simţi schimbarea mea. Nu-ţi cer asta pentru binele meu. Ci pentru ea.

Urmă o tăcere lungă.

- Ce mari ţi s-au făcut ochii, Christie, spuse încet.

îi simţi dispreţul şi se uită în altă parte. îl minţise de atâtea ori. Dar numai fiindcă îl iubea atât de mult. Numai pentru că nu dorise să-i distrugă viaţa. Si totuşi asta făcea, fără ca măcar să fi încercat. în întunericul nopţii aveau un mariaj perfect. La lumina zilei era o parodie dureroasă.

Merse după Sarah. Copila era protectoarea ei. El nu va mai spune nimic dureros acum. Se ghemui lângă copilă şi îşi lipi obrazul de pielea fină a fiicei sale.

- Eşti fericită, draga mea? întrebă uşor.

Sarah îşi întoarse ochii ei albaştri serioşi către mama sa.

- Sunt atât de fericită, spuse hotărâtă, încât simt că am înghiţit unul din acele mere. Se bătu pe piept sub stern. Aici e un măr fericit. Pot să-l simt.

Lui Christie îi dădură lacrimile, dar le alungă. Sarah. Era totul pentru ea. Asta trebuia să facă, la urma urmei, şi se va chinui din greu să-i fie pe plac lui Lucas şi va învăţa să-şi ţina gura şi totul va fi bine. Dacă şi-ar fi amintit că susţinuse în mai că nu îi mai plac caii, el nu ar fi spus acele lucruri durerose. Era greşeala ei prostească ca de obicei. Dacă s-ar fi gândit puţin înainte să deschidă gura totul ar fi fost bine.

Seara aceea fu destul de bună. Ea vorbi foarte atent, judecând cuvintele şi menţinându-şi tonul vocii plăcut, iar Lucas nu îi răspunse cu niciun comentariu răutăcios. Focul ardea strălucitor în şemineu, iar Christie deveni optimistă. Si în pat fu destul de bine în acea seară.

Dimineaţă, Lucas se trezi devreme să vadă caii, iar Christie luă micul dejun singură de pe tava de tip Benare.

Se îmbrăcă cu pantaloni strânşi, maro din catifea, un pulover asortat şi o jachetă crem din angora, şi se fardă cu fardul ei nou. Da. Azi arăta ca o soţie potrivită pentru Lucas Merrick. Numai dacă nu ştiai că Lucas nu-şi dorea de fapt, niciun fel de soţie.

Janine o dusese deja pe Sarah la grădiniţă când coborî ea. Se duse să stea în camera mare cu balcon şi îşi găsi un rebus într-o revistă veche pentru a-şi ocupa timpul. Dar doamna Grey şi ajutorul de zi veni să facă curat şi aduse şi o vază mare cu flori proaspete. Christie se duse înapoi sus şi îl sună pe tatăl şi pe mătuşile sale. Erau, într-adevăr, încântaţi, şi nu puseră nicio întrebare dificilă, doar îşi exprimară felicitările din inimă şi urările de bine. Nu se putu abţine să se întrebe, când puse jos telefonul, ce vor spune cei doi bătrâni nenorociţi Merrick despre mariajul fiului lor.

Până la urmă se duse acasă la ea pentru a mai lucra pe calculator. Casa părea deja părăsită, deşi cartea de colorat a lui Sarah era încă deschisă pe masă, iar cenuşa de-abia se răcise în cămin. Se duse sus şi se apucă de lucru la ultimul ei program. Când îl va termina nu va mai fi tânăra independentă care se descurcase atât de bine să fie părinte singur la o vârstă atât de fragedă. Va fi Christabel Merrick, soţia unui moşier şi fermier local. Zâmbi trist. Lucas spusese odată că achiziţionase nişte armăsari potriviţi pentru iepele lui. El îşi putea urmări arborele genealogic cu generaţii în urmă. Nimeni care îl vedea nu se îndoia că era de viţă nobilă. Ar fi adus-o, vreodată, de bună voie pe ea în acareturile lui?

Mai târziu o luă pe Sarah de la grădiniţă, şi se întoarseră înapoi la fermă. Lucas le aştepta, îmbrăcat comod în reiaţi şi un pulover, cu mâinile în şolduri.

- Ai avut o dimineaţă bună? o întrebă zâmbind.

- Da... spuse Christie zâmbind, dar vocea ei se pierdu când realiză că întrebarea lui se adresase fetiţei.

- A fost minunată. Azi am desenat, iar eu am făcut un desen doar pentru tine, tati. Nici măcar lui mami nu i l-am arătat încă. A vrut să se uite, dar nu am lăsat-o. I-am spus că e al tău.

Lucas se lăsă jos şi luă desenul rulat de la copilă.

- Este foarte drăguţ din partea ta, Sarah, spuse uşor. Si sunt onorat. Chiar sunt. Dar mai bine îl desfac împreună cu mami şi ne uităm la el împreună? Si mama ta este foarte deosebită, şi ar fi frumos dacă ne-am gândi că desenul este pentru amândoi.

Christie zâmbi politicos în timp ce Lucas aduse desenul pentru a se uita la el împreună cu ea. Nimic din ce spunea sau făcea Sarah nu o putea răni - îşi înţelegea şi îşi iubea copilul prea mult pentru asta. Si oricum, era cu adevărat încântată că tatăl şi fiica stabiliseră o legătură atât de strânsă, atât de uşor. Si totuşi era rănită. Era rănită deoarece toată această grijă tandră a lui Lucas era centrată spre copilă. O încuraja pe Sarah să o includă pe mama sa în tabloul de ansamblu pentru a o ajuta pe micuţă să înveţe bunele maniere.

- Si unde te-ai dus în dimineaţa asta, Christie? întrebă în sfârşit.

- M-am dus înapoi acasă să lucrez.

El se încruntă.

- înţeleg, spuse. Cât îţi va lua să termini treaba asta?

- Nu sunt sigură. Cam o săptămână, cred. Depinde de câte ore lucrez.

Lucas se încruntă şi mai tare.

- Voi pune pe cineva să-ţi aducă calculatorul aici. Aşa o vei termina mai repede.

- Dar eu... Foarte bine. Dacă aşa vrei tu.

- Nu ar trebui?

- Oh... ba da. Normal că ar trebui. Este o idee excelentă,

Lucas. Voi fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai aduce calculatorul aici.

El oftă.

- Ai sunat la agenţie să le spui că nu vei mai lua alte sarcini?

- Nu încă. Vezi, eu... o voi face în curând.

îşi strânse buzele într-o linie subţire.

- Fă-o în după-amiaza asta.

- Da, Lucas.

Să-şi ţină gura nu era atât de greu, la urma urmei. Deşi, era foarte neplăcut. Era... greu. Se simţea de parcă avea o bucată mare de gumă de şters în mână şi îşi ştersese gura. Presupunea că va fi mai uşor când va reuşi să îşi şteargă şi inima.

în seara aceea jucară şah şi bău vin alb în timp ce el bău scotch. Doamna Grey pregăti o masă excelentă. Christie făcu o baie îndelungată înainte să se bage în pat. Lucas veni şi el în baie. Intră, cu faţa aspră cum o avusese toată seara, deşi tonul lui, când vorbea, era calm.

Christie se uita în jos la apa care-i acoperea picioarele. Era dureros de conştientă de goliciunea ei. Se simţea ruşinată: de parcă îl atrăgea din nou în ceva pe care el nu şi-l dorea. Apoi Lucas îşi ridică barba, zâmbi sec şi spuse:

- Eşti îngrijorată de cât va costa dacă laşi boilerul să meargă toată noaptea, Christie?

- Nu. Nu atâta timp cât nu trebuie să câştig banii pentru a plăti facturile.

- Deci, căsătoria cu mine are şi avantaje, la urma urmei?

Ea îi aruncă o privire scurtă, dar nu spuse nimic. Era foarte bine dacă îşi ţinea gura. Dar să găsească un răspuns amabil era o altă problemă.

El zâmbi din nou, iar ochii lui străluciră neruşinaţi.

- Hai să vedem dacă pot să te conving despre alte avantaje ale căsătoriei noastre, ce crezi?

Apoi veni şi îngenunche lângă ea şi îşi trecu un deget pe umărul ei şi în jos spre sânul ei până când îl prinse tot în palmă, apoi o sărută pe gât. Ea închise ochii. Când făceau dragoste nu se mai punea problema găsirii răspunsurilor potrivite. Nu aveau inhibiţii, de parcă ar fi fost, în toate aspectele, o pereche perfect potrivită.

Calculatorul ei fu adus în dimineaţa următoare, şi fu aşezat într-un colţ din biroul lui Lucas. Era ciudat să vadă ecranul familiar în noua locaţie. Dar îşi aminti imediat cu supunere că aşa era potrivit. Vechea casă nu mai era casa ei. Si cu cât termina mai repede treaba şi continua să fie o soţie bună pentru Lucas, cu atât era mai bine. Dacă Lucas dorea ca ea să termine această ultimă legătură, atunci mai bine se grăbea să o facă.

Si când Sarah aduse un carton de ouă acasă de la grădiniţă în acea zi - un carton de ouă obişnuit cu o bucată mică de hârtie albastră lipită murdar pe capac - şi refuză să îl arate vreunuia din părinţi fără ca celălalt să fie prezent - pentru că era un dragon şi era prea înfricoşător ca să fie văzut de unul singur - iar Lucas o luă după umeri pe soţia sa în cel mai tovărăşesc şi mângâietor fel posibil în timp ce se uitau la cutia înfricoşătoare, Chrisie începu să simtă că totul începea să fie bine în sfârşit. Totul va merge bine, dacă ea va reuşi să-şi ţină gura.

- Fiica noastră este un geniu creativ, nu-i aşa, Christie? Un mic sculptor care face... Să sunăm la Academia Regală?

îşi duse mâna involuntar la gură înainte să răspundă.

- în mod sigur este foarte deşteaptă, Lucas, murmură supusă.

Lucră toată după-amiaza. Si o parte din seară. Vroia să termine
treaba de dragul lui Lucas, şi trebuia să recunoască că era scuza perfectă pentru a-l evita în timpul zilei. Nu prea vroia să-l evite seara. El, în mod clar, simţea cam la fel.

Ziua următoare era sâmbătă. Lucas o duse pe ea şi pe Sarah la Gloucester pentru a cumpăra haine pentru fetiţă. Când Sarah era prin preajmă, Lucas era foarte drăguţ. Umorul lui sec dispărea, şi era o companie plăcută, relaxantă. Era şi necrezut de ferm. Când Christie îşi trecu mâna de probă printr-un stativ de rochii în magazinul pentru copii, Lucas puse o grămadă de lucruri pe tejghea şi îi puse o mulţime de întrebări vânzătoarei.

- De unde crezi că putem lua impermeabile bune de mărimea ei?

... Si încălţăminte...? Si nişte pulovere frumoase; nu-mi plac cele fluorescente, care se pare că sunt singurele pe care le aveţi...

Lui Christie îi plăcu ziua. Lui Sarah îi plăcură pantofii albi, ascuţiţi, nepotriviţi. Si nu s-au oprit să facă cumpărături doar pentru Sarah. Lucas le duse la un magazin pentru adulţi şi îi spuse să ia nişte lucruri şi pentru ea.

- Nu am purtat niciun sfert din lucrurile pe care le-am cumpărat din Londra, se plânse.

Lucas zâmbi, liniile de pe faţa lui făcând nişte curbe nefamiliare, iar ochii lui străluciră.

- Oh, dragă. întotdeauna ai fost obsedată de matematică, oftă ridicându-şi o sprânceană amuzat. Deci câte lucruri ar trebui să cumperi ca să nu fi purtat şapte-optimi din ele? Sau, mai greu, să nu fi purtat zero virgulă şaptesprezece din ele? Acum haide, Christie... pune-ţi creierul bătrân la treabă...

Ea dădu din mâini.

- Probabil că am purtat deja zero virgulă şaptesprezece din ele, murmură, creierul ei rapid prinzând gluma imediat. Dar nu asta contează, adăugă neputincioasă.

- Nu? Atunci ce contează?

- Ei bine, doar că părea puţin... risipitor.

El scutură din cap.

- Risipitor? Dar nu-ţi spun să le arunci pe celelalte nepurtate.

- Stiu, dar ...

- Dar, îţi spun eu ce să faci. Poartă două sau trei rânduri de haine pe zi. Astfel, în curând, le vei purta pe toate şi nu-ţi va mai părea rău. Desigur, adăugă, uitându-se la ea, îmi vei strica vederea pentru câteva zile, dar cred că pot suporta sacrificiul dacă faci un compromis să nu porţi nimic în pat.

Christie se înroşi furioasă, privind în jur să verifice dacă nu asculta nimeni. Nu era nimeni. Apoi se uită la el. Oh, dacă ar putea fi aşa mereu...

Dar nu rămase aşa pentru mult timp. Lucas apăru în seara aceea arătând obosit şi prost dispus. îşi luă ceva de băut, se aşeză pe scaunul lui lângă foc, şi spuse:

- Am fost invitaţi la conac pentru masa de duminică, mâine.

Christie se crispă.

- Părinţii tăi ştiu că suntem ...? Se întrerupse.

- Cuvântul este “căsătoriţi”, Christie. Are mai mult de patru litere. Nu te voi pune să te speli cu săpun pe gură dacă o spui tare. Si răspunsul este da. Stiu că suntem căsătoriţi.

- Ce cred?

El ridică din umeri.

- Cui îi pasă? spuse, apoi ridică ziarul şi începu să citească.

Christie era speriată de moarte când plecară, îmbrăcaţi frumos, la
doisprezece şi jumătate în ziua următoare. Lucrurile nu au fost mai uşoare când mama lui Lucas, palidă, îşi întinse o mână veştejită şi spuse:

- Nobilul Lucas căsătorit cu o fată din sat. Chiar ne-a surprins. Totuşi sper că veţi fi fericiţi indiferent...

Tatăl său masiv se holbă la Christie şi nu spuse nimic. Apoi se întoarse spre Lucas şi murmură destul de tare:

- Ce fetiţă drăguţă. De-abia ai ieşit din şcoală şi ai pus mâna pe un campion.

Lucas îi aruncă o privire aspră. Apoi se întoarse la mama sa şi spuse:

- Mulţumesc pentru urări, mamă. Te asigur că eu şi Christie suntem deja mai fericiţi decât îţi poţi imagina.

Christie îşi muşcă buza. îi venea să râdă. Stiind dispoziţia mizerabilă notorie a părinţilor lui, nu se aştepta la un comentariu pozitiv faţă de noul lor mariaj! Dar dintr-o dată se simţi în siguranţă. Lucas poate că era îngrozit de soţia lui, dar nu-i va lăsa sub nicio formă pe părinţii lui să suspecteze că mariajul lor nu era perfect.

Chiar aşa făcu. O prezentă mândru pe fiica lui bunicilor lugubri apoi continuă să amintească cu fiecare ocazie, cu o mândrie pompoasă că atât Christie cât şi Sarah ar fi de nepreţuit pentru orice bărbat.

Când încheie activitatea pe calculator, Christie se chinui să-şi găsească o altă ocupaţie. O avea pe Sarah lângă ea după-amiaza şi în weekenduri, dar acum trebuia să o împartă pe fiica ei cu Lucas şi Janine într-un fel în care nu trebuise să o împartă niciodată. Sarah era un copil încrezător şi dezinvolt. Era încântată de orice atenţie suplimentară pe care o primea, iar Christie se bucura pentru ea. Dar nu putea umple orele de singurătate. Lucas muncea din greu, şi de multe ori era pe moşie. Când pleca el, ea călărea. Niciodată nu fusese prea pricepută la călărit, în ciuda entuziasmului ei, dar se bucura oricum.

într-o dimineaţă, Lucas o surprinse aducându-i chiar el micul dejun. îi aduse tava strălucitoare, apoi se aşeză pe marginea patului şi o privi bându-şi ceaşca de ceai.

- Suntem căsătoriţi de mai mult de o lună, spuse scurt.

- Da.

- Nu ai avut încă menstruaţie.

Christie îşi puse ceaşca jos.

- Nu... confirmă, simţindu-se alarmată.

- De obicei o ai regulat?

Ea îl privi panicată.

- De obicei, dar e foarte posibil să-mi lipsească de câteva ori când...

- Când trebuia să o ai?

- Cam cu dooăsprezece zile în urmă, dar uneori când se întâmplă ceva important în viaţă, e posibil să ....

- Atunci, eşti însărcinată, anunţă Lucas, stând în picioare şi frecându-şi mâinile de pantalonii de călărie cu un aer încântat.

- Bine.

- Dacă sunt, atunci ...

- Eşti.

Ea aprobă uşor. Simţise, o dată sau de două ori o înţepătură slabă în sâni. Era aproape sigură şi ea...

- De ce eşti încântat? spuse rece.

Dar Lucas doar spuse tăios:

- Nu vrei ca Sarah să fie un copil singur, nu?

- Nu. Dar tot nu înţeleg de ce eşti aşa de încântat.

Lucas nu răspunse. Doar zâmbi aspru şi apoi ieşi din cameră cu un aer evident fericit.

Capitolul 10

Sarcina a fost confirmată peste o săptămână de doctorul local. Lucas era mai drăguţ cu ea, în ansamblu, dar ea avea impresia că e ceva temporar, din cauza condiţiei ei. Fusese speriată când aflase că e însărcinată cu Sarah. Speriată, emoţionată şi încântată. Circumstanţele nu erau potrivite, dar se bucura pentru noua viaţă care creştea în ea - şi pentru faptul că noua viaţă era parte din Lucas. Simţea la fel şi acum.

Singura diferenţă era că, de data asta, Lucas era clar încântat. Si nu era nici de dragul lui Sarah. Avea aerul unui om care, cel puţin într-un aspect, era pe deplin mulţumit de viaţa sa. Nu era nicio îndoială că Lucas îşi dorea acest copil.

O găsi într-o după-amiază îngrijindu-l pe Soloman.

- De ce dracu faci asta? spuse brusc.

- îmi place să fac asta.

- Trebuie să te odihneşti.

Ea tremură, neştiind ce să spună. Mulţi bărbaţi erau prea protectori când soţiile lor erau însărcinate - sau cel puţin aşa auzise. Dar ea nu se simţea ca o invalidă, şi era sigură că nu e niciun motiv pentru care să nu facă câte ceva cu moderaţie. Apoi spuse evaziv:

- Dar Lucas, chiar...

El oftă iritat.

- Du-te şi stai jos înăuntru. Mă duc să o sun pe mătuşa ta să vină să aibă grijă că te odihneşti.

O trata ca pe un copil incompetent cum şi-o imaginase întotdeauna.

- Nu trebuie să mă odihnesc, se plânse, dar Lucas nu asculta.

O maşină o aduse pe mătuşa Sassy din Londra. Era încântată să fie din nou în sat, şi mai ales încântată să fie cu Christie şi Sarah din nou. Christie nu dorise ca mătuşa ei să

vină. îi era deja greu, să se obişnuiască cu acest mariaj. Mătuşa Sassy avea un spirit de observaţie foarte dezvoltat. Dar, totuşi, fu foarte încântată să o vadă.

- Un alt copil! spuse, dând din mâini de încântare în timp ce doi băieţi de la grajduri se chinuiau să o scoată din maşină şi să o sprijine pe cadrul ei de mers.

- Cea mai bună veste pe care am avut-o de săptămâni întregi.

Merse în camera de zi, salutându-le pe Maudie şi pe doamna
Brewer şi pe Ellen şi pe Tommy şi pe toţi ceilalţi care se îngrămădiseră să o salute pe vechea lor prietenă.

Lucas şi Sassy se înţelegeau destul de bine.

- Ce mai faci, bătrână diavoliţă? spuse Lucas, zâmbind, cu ochii sclipind vesel. Se aşeză în faţa mătuşii Sassy, îşi întinse picioarele şi se relaxă de parcă era pe deplin liniştit.

- Chiar bătrână diavoliţă! răspunse mătuşa Sassy, cu ochii strălucindu-i. Dar trebuie să fii şi tu la fel ca să-l recunoşti pe altul. Dar să nu-mi spui aşa în faţa altora. Trebuie să mă gândesc la reputaţia mea - spre deosebire de tine. întotdeauna te-ai străduit ca lumea să creadă ce e mai rău despre tine, Lucas Merrick. Si mă îndoiesc că vreodată ai fost dezamăgit de rezultat.

- Doar în ceea ce te priveşte pe tine, răspunse Lucas aspru. Dar nu mă flatez singur că datorită mie ai ales să ai o părere bună despre mine. Este doar pentru că îţi place să înoţi împotriva curentului. Se potriveşte imaginii tale să ai o părere bună despre mine. Nici mai mult, nici mai puţin.

Inima lui Christie era agitată privindu-i stând de vorbă. Avea un sentiment ciudat de apreciere pe marginea atmosferii provocatoare pe care o creaseră între ei. Odată, cu mult timp în urmă, când ea avea treisprezece, paisprezece şi

cincisprezece ani, erau aşa împreună, în timp ce jucau şah la casa parohială, sau când prindeau caii pierduţi, sau când îşi schimbau anumite priviri când apărea perechea de bătrâni nenorociţi. Numai că atunci nu vedea ceea ce putea să vadă acum. Era prea tânără să înţeleagă că lui Lucas îi plăcea acest dialog periculos, tăios şi înţepător.

Remarcele lui caustice nu aveau intenţia să rănească. Le folosea pentru a crea o conspiraţie de înţelesuri nespuse. Odată ce înţelese asta, fu încântată de ideea că odată o inclusese şi pe ea în intriga lui. Dar exaltarea ei dispăru când realiză câţi ani trecuseră de când jucase astfel de jocuri verbale cu ea. Lucas se decisese cu mult timp în urmă că era prea copilăroasă pentru a merita atenţia lui.

Mătuşa Sassy se instală bine, în ciuda faptului că era forţată să se uite la televizor în ceea ce numea ea “hambar înfrumuseţat”. Susţinea că încă mai miroase a vaci acolo. Ca Sarah şi părinţii lui Lucas, prezenţa lui Sassy se dovedi a fi o protecţie împotriva cuvintelor dure ale lui Lucas. Christie trebuia să fie mulţumită, însă se simţea neliniştită. Prefera ca Lucas să-i amintească ce simte cu adevărat pentru ea. Se putea obişnui cu această situaţie, şi unde ar fi dus-o asta?

Când Canon Percival veni în vizită, Christie răspunse la uşă.

- Doamne! Ce veşti minunate... Si draga mătuşă a ta e cu tine. Trebuie să fii foarte fericită.

Bastonul cu vârf de cauciuc al mătuşii Sassy se auzi în spatele lor pe podeaua lustruită.

- Nu, nu este, Percy, anunţă Sassy. Este foarte nefericită. Desigur, nu mi-ar spune mie de ce. Sunt doar mătuşa ei veselă. Dar îţi va spune ţie, nu-i aşa, Christie?

- Nu am nimic de spus, oftă Christie, zâmbind peste umăr spre mătuşa ei. Sunt foarte fericită, Canon Percival.

Sincer. Nu ştiu de ce mătuşa Sassy crede asta.

- Ha! spuse mătuşa ei, privindu-l pe preot cu înţeles.

Christie se scuză şi dispăru. Se schimbă într-o pereche veche de
blugi, tricou şi hanorac şi ieşi să încalece mica iapă pe care o călărea de obicei. Acum era decembrie. Copacii erau goi, iar cerul era de un gri glaciar.

Călărea încet pe pământul moale, cu mâinile reci, cu obrajii roşii din cauza vântului. Era bine aici pe cal. Era departe de toate lucrurile care ameninţau să o copleşească. Lucas. Cel mai mult Lucas. De fapt, numai Lucas. Numai Sarah o mai putea face să zâmbească sincer.

Călări până când se simţi destinsă şi se pregătea să se întoarcă, când auzi vocea lui Lucas urlând la ea de la distanţă. Se uită peste umăr. Ţinea capul unui cal mare, negru, în depărtare. Ea îşi aplecă capul, şi înghionti iapa mai departe. Chiar nu putea înfrunta o doză din Lucas acum. Trecu ceva până auzi bubuitul copitelor în spatele ei. Privind din nou prudent îl văzu pe Lucas, călărind fără şa, îndreptându-se în direcţia ei într-un ritm furios. Ea se îndreptă spre pădurea din spatele casei mătuşii ei. El nu putea să călărească printre crengi. Poate că se va întoarce când va vedea pe unde a luat-o.

Când o găsi stătea călare pe vechiul copac căzut. Era ud şi acoperit de muşchi acum, iar ea simţea răcoarea intrându-i în haine.

- Ce dracu vrei să faci? se răsti.

- îmi pare rău, Lucas. Oftă sfioasă. Ar fi trebuit să vin când m-ai chemat.

Merse spre ea, ridicându-şi pumnul de parcă ar fi vrut s-o lovească, furia alterându-i trăsăturile. Ea se cutremură. Fusese nepoliticos din partea ei să îl ignore, dar chiar nu putea

înţelege de ce e atât de nervos. îşi coborî pumnul când se apropie, şi punându-şi mâinile pe şolduri, o privi furios.

- Căţea! urlă printre dinţii încleştaţi.

Christie se uită la el în sus alarmată. Era îngrozitor de şocată de ceea ce citea pe faţa lui. O ura. Bietul Lucas. Oricât ar încerca nu va reuşi niciodată să-l facă fericit. Ochii i se umplură de lacrimi de regret. Niciodată nu ar fi trebuit să-l forţeze să afle că Sarah este copilul lui. Stiuse intuitiv că nu trebuie să facă asta, dar o făcuse dintr-un impuls necontrolat şi acum el trebuia să plătească preţul. El nu vroia să ştie.

- îmi pare rău, murmură slab.

- Nu, nu îţi pare! o provocă tăios. Continui să te porţi ca un câine laş, supus când sunt prin preajmă. Dar nu mă păcăleşti niciun minut, Christie. Nu-ţi pare deloc rău.

Ea îl privi. Faţa lui era aproape de nerecunoscut.

- Serios îmi pare rău, Lucas, chiar dacă mă crezi sau nu. Mai rău decât pot spune. Se simţea foarte umilită văzând dovada urii lui pe trăsăturile lui contorsionate.

El privi în jur.

-Acesta este luminişul în care mi-ai spus că Sarah nu este copilul meu, spuse crud.

Ea nu putu să răspundă.

- Minciuni... continuă batjocoritor, respiraţia lui aburind aerul. Gura lui exprima dispreţ. Numai minciuni, Christie. Hai, să nu mai stăm aici să mai aud din nou vreuna din minciunile tale ticăloase. Poţi să mergi spre casă, acum. încet. Apoi vei face un duş cald şi te vei băga în pat. Voi chema doctorul să te vadă.

- Doctorul? Lucas, este ridicol... De ce Dumnezeu ar trebui...? Se întrerupse. Foarte bine, Lucas, oftă, neînţelegând. Cum spui tu.

El întinse mâna şi o luă de umăr. O privea cu o ferocitate

care ei
i se păru îngrozitoare.

- Opreşte-te, răcni. Nu te mai purta aşa! Nu pot să suport!

- Cum? murmură, încercând să iasă din strânsoarea lui dureroasă. Acum era înfricoşată. Era nervos... şi toată povestea cu doctorul. Chiar nu înţelegea...

- Da, domnule. Nu, domnule. Trei saci plini, domnule. De ce faci asta? Vrei să mă faci să plătesc că te-am obligat să te căsătoreşti cu mine? De asta continui să imiţi modul în care mama mea se poartă cu tatăl meu? Dacă e aşa, atunci este modul cel mai groaznic posibil!

- Nu! exclamă indignată. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap vreodată...

Apoi, îi veni să râdă pentru că avea dreptate. Era exact felul în care mama sa se purta cu tatăl său. Nu îndrăzni să râdă, totuşi. Stia că l-ar fi enervat şi mai mult.

- Uite, Lucas... tot ce am încercat să fac este să fiu plăcută. Doar atât.

- Si crezi că ar putea să-mi placă să te porţi prosteşte ca o păpuşă din cârpă plină de budincă de orez cu lapte? Mincinoaso!

- Crezi sau nu, asta e tot ce vreau să fac, Lucas.

- Asta şi să pierzi copilul.

- Ce?

- De asta ai plecat să călăreşti azi, nu?

- Nu! Lucas, cum poţi să spui aşa ceva? Era cu adevărat îngrozită de acuzaţie. Se vedea pe fiecare părticică de pe faţa ei.

Lucas se opri o clipă, apoi îi dădu drumul.

- îmi pare rău că am spus asta, spuse tăios. Dar m-ai speriat groaznic când te-am văzut galopând aşa.

Ea îl privi indignată.

- Sunt bine, sănătoasă şi tânără, Lucas. Nu-mi face niciun rău să călăresc puţin. înghiţi greu. A fost un lucru îngrozitor pe care l-ai spus.

El ridică din umeri rece.

- Mi-am cerut scuze. Cred că niciodată nu am trecut cu adevărat de decizia ta de a avea un avort data trecută. Vreau să spun, ştiu că nu ai făcut-o, şi că aveai doar optsprezece ani, aşa că nu pot să te acuz, dar chiar şi aşa ...

- Despre ce vorbeşti, Lucas? ţipă indignată. Niciodată nu am vrut să fac avort! Ideea asta nici nu mi-a trecut prin cap.

Acum era rândul lui Lucas să se uite la ea neîncrezător.

- Mi-ai spus chiar aici în acest luminiş. Sau a fost tot una din minciunile tale? Minciuni atât de obişnuite şi neimportante încât nici nu te chinui să le ţii minte.

- Eu... Eu nu am spus asta, Lucas, şopti.

El ridică din umeri.

- Nu. Ai uitat. Asta e tot. De fapt, nu pot să-mi imaginez că ai spus-o serios - nici atunci. Dar oricum erai hotărâtă să îmi vinzi tot felul de gogoşi, în ziua aceea. Ce diferenţă mai făcea una? Dar eu nu am uitat nimic, Christie. îmi amintesc fiecare cuvânt pe care l-ai spus... fiecare expresie de pe faţa ta... îmi amintesc tot. Dar probabil că tu nici măcar nu-ţi aminteşti că am avut acea conversaţie chiar aici în acest loc, nu?

Christie se uită în sus la copacul rănit. Era tânăr şi puternic. Chiar gol de frunze, părea drept, adevărat şi sănătos. Urma de la creanga ruptă devenise gri şi netedă. Copacii, se părea că se vindecă uşor.

- îmi amintesc, spuse uşor. Si nu am spus nimic despre un avort. Fu cuprinsă dintr-o dată de o furie chinuitoare. Cum aş fi putut, când eu însămi eram un copil accidental? Mama mea avea o inimă slabă... Fusese avertizată. Chiar şi aşa, a vrut ca eu să mă nasc. Cum am făcut şi eu cu Sarah, din primul

moment. Si cum fac şi cu acest copil.

îşi puse mâinile tandru pe abdomen. Părea că îşi ia energie din acest gest. Trebuia să vorbească acum pentru a-şi proteja copilul nenăscut. Copilul nu putea auzi sau înţelege - dar era acolo cu ea, şi nu putea să lase să fie acuzată pe nedrept.

îşi dădu părul auriu-castaniu din ochii ei albaştrii strălucitori.

-Te-am minţit, Lucas. Am crezut că aşa e mai bine. Dar nu mint despre asta. Nu ştiu ce am spus de ţi-a dat ideea că mă gândesc... la ceva ca asta. Dar ai înţeles greşit. Foarte greşit.

El se holba la ea.

- Ai spus că e corpul tău - alegerea ta. Eu... Oftă, încruntându-se. Părea foarte drept. Nici măcar nu m-am gândit să pun la îndoială. După ce am făcut dragoste ai insistat că nu poţi fi însărcinată, înţelegi. Erai atât de tânără - atât de neştiutoare... Nu înţelegeam cum poţi fi atât de sigură - numai dacă erai atât de imatură încât nu puteai să suporţi ideea şi... ei bine, excludeai această posibilitatea pur şi simplu. Aşa că atunci când ai spus că vei alege ca viaţa ta să nu fie distrusă, a părut evident ce intenţionai. De asta te-am implorat să-l dai spre adopţie. Pentru numele lui Dumnezeu, Christie, altfel de ce ţi-aş fi spus să faci asta dacă nu aş fi crezut că te gândeşti să faci ceva mai rău?

Ea îşi muşcă tare buza de sus.

- Pentru că nu-ţi plăceau copiii, Lucas. Recunosc că te-ai schimbat de când ai cunoscut-o pe Sarah, şi cred că eşti un tată bun, aşa că nu vreau să insist. Dar atunci îi urai.

El scutură din cap.

-Acum tu mă acuzi că mint, spuse.

Christie se uită la Lucas cu o dragoste imensă şi cu o amărăciune imensă. Capul lui era ridicat, de parcă ar fi vorbit

spre soare. Dar nu era soare, doar o lumină gri, glaciară care se strecura printre crengile goale ale copacilor. Primăvara era departe. Si această conversaţie le distrugea orice rămăşiţă de bune intenţii care le ţinuse mariajul până acum.

- Nu, spuse uşor în sfârşit. Nu asta. Sau cel puţin, cred că te minţi cumva singur. Se pare că ai un obicei să faci asta. Pot înţelege de ce... ai ales să înţelegi greşit orice-aş fi spus eu în acea zi.

- Crezi că mă mint singur?

- Da.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai crede asta?

Pentru că, se gândi, pentru că eşti puternic, neînfricat şi hotărât. Pentru tine lumea este albă şi neagră. îţi trăieşti viaţa după anumite principii clare încât nu vezi grămada de gri din vieţile oamenilor, şi ceaţa de pe margini.

- Chiar contează? spuse uşor. Ideea e asta, în orice caz, nu ai crezut că e potrivit ca eu să-mi cresc copilul. Oricine ar fi fost tatăl. Ce ai fi spus dacă ţi-aş fi spus atunci că Sarah e a ta?

- Te-aş fi cerut de nevastă, desigur.

Părea atât de sigur. Si oh, era un lucru atât de dureros de auzit. Era adevărat, sau se păcălea singur, din nou? O iubea pe Sarah acum. îşi dorea acest copil nou. Schimbase lumea în această nouă imagine...? Schimbase negrul, în mod miraculos, în alb? îşi scutură capul cu amărăciune.

- Nu te cred, Lucas, spuse tremurător, şi se uită la copacul rănit.

Nu avu ocazia să-l studieze foarte atent. Degetele lui Lucas o
prinseră de barbă şi îi întoarse faţa spre el.

- Ce dracu tot spui? Stiu că vrei să mă faci să regret că m-am căsătorit cu tine, dar asta e absurd. Sigur că m-aş fi

căsătorit cu tine!

Christie îi dădu mâna la o parte. Fu cuprinsă de o furie sălbatică, disperată. Cum puteau să-şi rezolva vreodată problemele dacă el continua s-o trateze astfel... ? Dacă o va mai acuza va sfârşi prin a recunoaşte că nu a cunoscut niciodată un alt bărbat în afară de el - că îl iubea de când îşi putea aminti. Si atunci el va şti de ce o urăşte şi se va simţi prins în capcană şi nemulţumit, şi dacă vor rămâne împreună copiii vor suferi, şi dacă nu... Ei bine, dacă nu vor rămâne ea nu-şi putea imagina că va putea supravieţui. Să stea lângă Lucas în fiecare seară, să facă dragoste cu el, umpluse un gol atât de chinuitor în viaţa ei încât ştia că nu va putea suporta niciodată pierderea lui.

- Opreşte-te, Lucas! ţipă. Nu mai spune astfel de lucruri! Nu vroiai să te căsătoreşti atunci... Nu vroiai copii. Urai chiar şi ideea!

- Christie, nu este adevărat!

Ea îşi îngropă faţa în mâini.

- Este adevărat... murmură.

El o prinse de braţ.

- Nu îţi face bine, să te superi aşa. Si este frig. Mai bine vii acasă să te calmezi, spuse cu o voce slabă, obosită.

- Mai ai multe de spus, nu-i aşa? se răsti acuzator.

El aprobă uşor.

- Da. Dar nu le voi spune. Nu ar face niciun bine. Acum hai acasă şi încearcă să te liniştesti.

îl urmă fără să se împotrivească, mâna lui încă ţinând-o de mijloc. Luară caii şi îi duseră încet peste câmp.

Când ajunseră, Canon Percival plecase, iar Sassy croşeta. Lucas o ţinea pe Christie de umăr. Bine. Va face lucrurile să pară normale în ochii mătuşii sale.

- Tinerilor, aţi avut o plimbare plăcută? întrebă, apoi, fără

să aştepte un răspuns, îşi ridică lucrul. Este un şal, anunţă.

- Doamne. Deja ai făcut jumătate, spuse Christie.

- Mai bine să avem lucrurile terminate mai devreme. Nu ştii niciodată... murmură bătrâna încet.

- Dar e programat în iulie! exclamă Christie.

Sassy oftă.

- Va veni când va fi pregătit; asta spun tot timpul când întreabă lumea. Cum pot să ştie doctorii când e gata un copil să se nască? Vorbesc prostii. Oricum, să vină mai devreme e o trăsătură de familie. Mama ta s-a născut mai devreme. Tu la fel. Si săraca Sarah a stat în acel loc de terapie intensivă. Am văzut la televizor sărăcuţii copilaşi, cu fire în jurul lor în cutiile alea de sticlă.

- Dar Sarah nu a fost la incubator, mătuşă ...

- Nu vorbi despre asta. Superi providenţa! insistă mătuşa ei, şi îşi întoarse atenţia la şalul care se mărea rapid.

- Dar mătuşă Sassy... te-am sunat de la spital şi ţi-am spus tot.

Mătuşa ei ridică o mână.

- Nu-mi aminti. A fost îngrozitor. M-am gândit numai la ziua în care săracul tatăl tău m-a sunat de la spital când te-ai născut tu... Nu am înţeles niciun cuvânt din ce mi-ai spus. Eram speriată de moarte. Aşa că nu-mi mai aduce aminte! insistă, şi asta fu tot.

Lucas îşi puse mâna pe umărul lui Christie.

- Vino sus, spuse încet. Fă un duş fierbinte şi schimbă-te. Te vei simţi mai bine.

Lucas stătu în dormitor în timp ce ea lăsă apa fierbinte să curgă pe ea. Se simţea istovită. îi venea să plângă, dar nu putea să facă nici măcar asta. Totul era atât de îngrozitor. Lucas nu o iubea. Stiuse întotdeauna asta, dar speranţa ei prostească nu murise niciodată de tot. Când se căsătoriseră

acea speranţă se reaprinsese. Si totuşi cu cât totul părea mai fără speranţă, cu atât acea mică flacără prostuţă ardea mai încăpăţânată. După această după-amiaza ar trebui să se stingă de tot. Lucas recunoscuse că avea o părere aşa de proastă despre ea încât crezuse că ea vroia să distrugă copilul lor. Văzuse ură pe faţa lui. Dar speranţa încă ardea. Si acum crezuse în mod stupid că, dacă mătuşa Sassy chiar credea toate lucrurile alea despre doctori, atunci probabil că Lucas chiar nu ştiuse când era programat copilul... Numai că sigur ştia că ea născuse prematur. Dacă ar fi fost copilul lui James Lakey, atunci ar fi fost absurd, imposibil de târziu...

Când ieşi din baie, înfăşurată în prosoape, Lucas o aştepta, cu un halat pe braţ.

- Vino, îi spuse. Pune-ţi ăsta. Nu vreau să răceşti.

- Mulţumesc, Lucas. Eşti foarte atent, murmură, lăsând prosoapele să cadă şi luându-şi repede halatul. Se aşeză pe marginea patului. O aştepta ceaiul cald, iar el îi turnă o ceaşcă.

- Bagă-te în pat şi bea ăsta, spuse.

Dădu pătura la o parte şi îşi urcă picioarele.

- Sincer, Lucas, sunt bine. Nu se va întâmpla nimic rău.

El oftă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai protesta, sau mă voi supăra din nou. Stiu că urăşti orice fac ca să te ajut, dar acum suntem căsătoriţi. Va trebui să te obişnuieşti cu asta. Mă gândeam la tine trecând prin prima sarcină singură, fără ca nimeni să aibă grijă de tine, şi mă simţeam distrus. L-am acuzat pe el, desigur, în acel moment. Nu înţelegi cât de îngrozitor a fost, ştiind că nu pe el trebuia să-l acuz deloc, şi că am fost eu cel care te-a lăsat să munceşti atât de greu şi să te chinui singură, în toţi aceşti ani?

Ea sorbi din ceai şi închise ochii.

- îmi pare rău, Lucas.

- Oh, nu mai spune asta, se răsti aspru. Scuze, scuze, scuze. Ţi-am spus mai devreme, nu mă păcăleşti. Nu ai vrut să-mi spui sub nicio formă că Sarah este a mea - ai făcut-o într-un mod atât de groaznic. Si apoi, în ziua următoare când am vrut să am grijă de tine şi să te preţuiesc, te-ai împotrivit şi te-ai dus special să lucrezi. Uite, ştiu cât te-ai chinuit să o creşti pe Sarah. Ai fost extraordinară. Este cel mai bun copil pe care un om şi l-ar dori, şi totul ţi se datorează ţie. Dar nu înţelegi cât de îngrozitor mă face pe mine să mă simt? Mai ales când mă gândesc la toate dăţile acelea când aproape că am luat legătura cu tine, şi apoi am dat înapoi, pentru că, din toată lumea, eu eram ultimul de care vroiai să auzi. Dacă într-adevăr ţi-ar fi părut rău m-ai fi lăsat să am grijă de tine cum se cuvine.

Sarah deschise ochii şi se uită la el. Vorbise serios. Faţa lui era serioasă. Gura lui nu arăta niciun pic de ironie. Si dintr-o dată acea flacără prostească începu să ardă tare ca un arzător Bunsen.

- Nu mi-am dat seama. Am crezut că tu gândeşti că sunt o pacoste prea tânără să fac ceva cum trebuie, şi că vroiai doar să-mi dai ordine ca să-ţi fac viaţa mai uşoară.

El urlă obosit.

- Chiar vorbeşti serios, sau o spui doar aşa? îşi scutură capul, iar ochii lui întunecaţi îi întâlniră pe ai ei. Era o notă de disperare în adâncimile lor de mahon. Te-ai căsătorit cu mine de dragul lui Sarah. Am înţeles asta. Nu ar fi trebuit să te fac să renunţi la cariera ta, dar am vrut atât de mult să am grijă de voi amândouă - mai ales, să te văd pe tine, bucurându-te de libertatea de a te relaxa după ce ai îndurat povara singură atâta timp. Si poate că nu ar fi trebuit să te las însărcinată atât de repede. Făcu o pauză. Nu, sigur nu ar fi trebuit să fac

asta. A fost foarte nedrept din partea mea să ţin planurile de nuntă secrete faţă de tine astfel încât să ai posibilitatea de a te asigura că nu vom concepe un alt copil. Poate că am fost obişnuit ca totul să fie cum vreau eu pentru prea mult timp... Dar dacă ai ştii cât de mult am vrut să se întâmple asta...

- Tu... ai planificat acest copil?

- Da. Recunosc că a trebuit să mă asigur că nu ai când să te duci la o farmacie înainte de noaptea nunţii, dar...

- Nu te-ai gândit că iau deja pastile sau ceva.

- Stiam că nu iei.

- Cum puteai să ştii?

- Toate lucrurile alea despre iubiţi erau minciuni, Christie. Mi-am dat seama de asta de mult timp.

- Oh...

- Când ţi-am spus să mă anunţi când eşti gata să faci dragoste cu mine... Ei bine, trebuie să recunosc că atunci am crezut că eşti foarte versată. Si după aia ţi-am împachetat lucrurile... Stii, cu o zi înainte să ne căsătorim. Râse blând. Nu erau chiar hainele unei tinere ispititoare - cu excepţia unei rochii foarte speciale. Doamne, Christie, poţi să-ţi imaginezi cât de încântat am fost să găsesc acea rochie - şi pantofii. Am comandat o rochie gri-deschis - am luat-o de undeva - cu sacou şi pălărie. Stii, ceva de mireasă, dar mai simplă. Apoi, când am văzut acea rochie neagră am aruncat rochia nouă într-un dulap undeva.

Ochii lui păreau că au o strălucire caldă pe care ea nu o mai văzuse niciodată.

- Acea rochie... Aşa mi te aminteam din acea noapte. Aşa vroiam să arăţi când ne căsătorim. Si apoi am găsit... Era o ironie în vocea lui. Am găsit un sutien. îl cârpisei, era cusută o nouă închizătoare babă şi moş. Era cam ciudat - şi improbabil. Dacă erai genul de fată cum vroiai tu să cred că eşti... Ei bine,

m-a pus pe gânduri. La început doar puţin. Apoi ne-am întors aici şi am văzut cât de stingherită şi ruşinată erai. Dumnezeule mare - nici măcar nu ştiai ce îţi place să bei. Ca să nu mai vorbim de pijamalele alea! Atunci mi-am dat seama că fuseseră doar... poate câţiva. Eu şi el, desigur... Poate încă unul. Sunt atât de gelos când mă gândesc la asta încât înnebunesc.

Ea închise din nou ochii. Nici nu ştia cât de aproape de adevăr era... Ar trebui să-i spună acum? Să lase să iasă totul la iveală? Sau avusese tot timpul dreptate - adevărul l-ar distruge? Nu spuse nimic.

- De asta m-am decis să ne păstrăm pentru noaptea nunţii. M-am gândit că ar fi mai special. Si oricum, am vrut ca acest al doilea copil al nostru să fie conceput fiind căsătoriţi. Dar cel puţin, am fost primul, chiar dacă am precipitat noaptea nunţii noastre cu cinci ani...

- Primul...? repetă nervoasă.

- Mi-am dat seama. Noaptea petrecerii. A fost foarte... special. Si m-am simţit atât de privilegiat... Oftă greu. Oricum. Asta e istorie.

- Dar de unde ai ştiut? Trebui să-şi muşte buza pentru a se opri să nu mai spună altceva.

- De unde am ştiut? Ei bine, mă tem că nu eram atât de neexperimentat ca tine. Era foarte evident... Frumos. De fapt, minunat... Sper că nu te-am rănit, dar eram atât de nerăbdător... Am tot încercat să mă opresc, dar nu am reuşit să mă stăpânesc...

- Nu... spuse slab. Nu m-ai rănit.

- Cred că ai fost fericită când s-a terminat. Vreau să spun, a fost un fel de obstacol pe care trebuia să-l treci înainte să te duci înapoi în Londra să te întâlneşti cu ... ştii... cum îl cheamă...

- Lakey.

- Da. Lisa mi-a spus că s-a întâlnit cu părinţii lui şi că i-au spus că e extrem de sensibil în ultimul timp, şi că ieşea tot timpul... Era o fată pe care o întâlnise la şcoală... Si eu am fost odată de vârsta lui.

Recunoşteam semnele. Apoi Sassy mi-a spus că ai plecat din casa tatălui tău direct la Londra, şi eram nebun de gelozie.

Oh, Doamne. îşi puse mâna la gură.

- Ai crezut că m-am dus la el după ce am făcut dragoste cu tine...?

Ochii lui Lucas se întristară. Un colţ al gurii lui se cută uşor.

- Uite, aveai doar optsprezece ani. Nu te-am învinuit. Nu mi-am permis să te învinuiesc. Erai atât de tânără... Dumnezeu ştie cât m-am chinuit amintindu-mi asta. întotdeauna ai părut mult mai mare decât anii tăi, chiar şi când erai doar un copil. Diferită de orice altă fată pe care am cunoscut-o. Râse uşor, tăios. Am crezut că voi muri, forţându-mă să stau departe de tine - în fiecare vară blestemată. Mă înconjuram de femei... apoi trebuia să-mi petrec jumătate din timp să le alung! Obişnuiam să-mi tot spun în minte: “Este doar un copil... doar un copil... doar un copil... Ţine-ţi mâinile. Nu atinge.” Mă uram că simt asta pentru tine, când tu erai un copil puţin mai mare. Mă enervam atât de tare pe mine de câte ori veneai prin preajmă. îmi amintesc cum eram eu la şaisprezece şi şaptesprezece şi optsprezece... plin de viaţă şi nerăbdător să plec. Aveai nevoie de prieteni de vârsta ta - am înţeles asta... Se opri şi se uită în ochii ei. Oh, ce rost are? Tu nu vrei să auzi nimic din asta. Niciodată nu ai vrut. L-ai vrut pe acel nemernic. Ai vrut ca copilul nostru să fie al lui. Si în schimb te-ai ales cu mine, pe care în mod clar nu mă vrei.

Credea că era prea mare pentru vârsta ei? O vroia?

Credea... ? Se gândea... ? Oh, Doamne...

Christie stătea acolo într-o tăcere împietrită, ţinându-şi ceaşca. încet îşi ridică o mână şi îşi trecu degetele peste buze. De parcă ar fi deschis ceva, sau ar fi desenat ceva care nu mai fusese acolo niciodată.

Apoi ochii ei albaştri deveniră mai ageri. îşi ridică capul uşor într-o parte. Pe buze îi apăru un zâmbet cinic.

- Nu vreau? Spuse, foarte încet şi foarte sarcastic.

El părea obosit.

- Nu. Si nu începe să minţi din nou. Ar fi prea jalnic.

- Eşti sigur că nu te vreau?

- Da.

- De ce?

- Mi-ai spus că Sarah nu este a mea.

- Si dacă ţi-aş spune că am zis asta pentru că nu am vrut să te prind în laţ, Lucas?

El ridică din umeri.

- Să mă prinzi în laţ? Scutură din cap.

- Oh, deci acum ştii tot, Lucas, nu? Ei bine, poate că poţi să mă baţi la şah, dar asta doar pentru că nu am avut toţi acei ani nenumăraţi pe care i-ai avut tu să exersezi. Nu înseamnă că tu chiar ştii mai mult decât mine. înseamnă doar că eşti cu doisprezece ani mai mare decât mine. Bunicule!

O privi cu o încruntare furioasă care se transformă într-o privire de suspiciune şi îngrijorare.

- Christie?

- Pentru informaţia ta, domnule Stie-tot, James Lakey m-a sărutat o dată. Asta a fost tot. A fost înainte ca tu să mă săruţi prima oară, şi, sincer, a fost groaznic. Arată ca un cimpanzeu, şi îmi pare rău să o spun, dar şi sărută ca un cimpanzeu. Nu am fugit la Londra ca să fiu aproape de el.

Lucas ridică ochii şi se uită la ea, evident consternat.

- Christie? întrebă din nou. Vroiam să... Se opri, îşi puse mâinile pe şolduri şi se holbă la ea.

- Trebuie să fii prevăzător, Lucas, altfel vei ajunge ca tatăl tău. Si el crede că le ştie pe toate. îşi puse mâinile provocator pe piept.

- Nu vorbeşti serios.

- Nu? îşi arcui sprâncenele. Apoi flutură un deget spre el. Haide. Spune. Ce vroiai să spui?

Lucas îşi ridică bărbia. Ochii lui străluceau, iar faţa lui arăta atât
de chinuită încât ea se gândi că poate a înghiţit un măr.

- Vroiam să spun că îmi pare rău. Că ar fi trebuit să fii liberă să-ţi faci treaba aia a ta atât de minunată, şi să-ţi conduci casa, şi să te bucuri de relaţia specială cu copilul tău pe care ai dezvoltat-o în atâta timp. Am năvălit în viaţa ta şi am schimbat tot. Vroiam să-ţi spun chiar că poţi dacă vrei să te muţi înapoi în casa ta, nu te voi opri. Vroiam, totuşi, să-ţi spun că dacă te vei gândi vreodată să-l inviţi pe domnul Lakey să bea un ceai cu copiii mei va trebui să-l avertizezi că probabil îi voi rupe gâtul dacă va accepta.

- Si care e problema?

- M-am răzgândit. Blestemat să fiu dacă te-aş lăsa să faci vreunul din lucrurile alea acum. Poţi să continui să faci lucrurile cum spun eu. Cu o condiţie.

- Care?

- Să continui să vorbeşti cu mine la fel cum o făceai...

- Vrei să spui că îţi place să mă tratezi cu dispreţ la vârsta ta înaintată?

- îhî. Ce ştii tu despre asta? Eşti doar un copil... Ochii lui erau blânzi şi foarte, foarte strălucitori.

- Asta e tot ce aveai de spus?

Urmă o pauză.

- Sărută ca un cimpanzeu?

Ea ridică din umeri.

- Nu pot fi sigură. Se poate dovedi a fi una din micile mele minciuni, la urma urmei. Niciodată nu fusesem sărutată de unul adevărat, înţelegi, aşa că nu puteam face comparaţii. De fapt nu am mai fost sărutată decât de un singur alt membru al speciei Homo sapiens în viaţa mea.

- Unul?

- Da.

Urmă o pauză împietrită, apoi Lucas zâmbi uşor.

- Doamne, Christie. Ai devenit expertă în a ţine patul cald destul
de repede.

- învăţ repede. Ceea ce nu are legătură cu subiectul. Uite, nu pot să-ţi promit să fiu rea cu tine tot timpul. Nu sunt sigură că am puterea asta. Deci vrei să mă mut înapoi la mine acasă sau ce?

Lucas se strâmbă.

- Am vrut să te muţi doar când am crezut că suferi după cineva... mai de vârsta ta. Totuşi, din fericire te-ai transformat printr-o minune într-o femeie măritată, şi femeile măritate bătrâne ar trebui să rămână lângă soţii lor bătrâni...

îi luă ceaşca din mână şi o puse pe tavă. Apoi se aşeză jos lângă ea şi îşi strecură o mână pe sub halat pentru a-i cuprinde întreaga plenitudine a sânului ei.

- Aşa e mai bine, spuse. A fost un chin să-mi ţin mâinile departe de tine. Voi face în aşa fel încât să te ţin lângă mine zi şi noapte...

îşi apropie faţa de a ei. Ea îi simţi obrazul atingându-l pe al ei.

- Este în regulă, spuse şăgalnic. Poţi să mă săruţi dacă vrei.

- Nicio şansă... murmură. Poţi să-ţi păstrezi gura ca să vorbeşti. Poţi să-mi spui pentru început ce-ai făcut cu toată budinca aia de orez pe care o foloseai în loc de creier în ultimul timp. Sunt legat de casa asta. Dacă aflu că ai ascuns-o sub covor...

Se întinse lângă ea, în pat.

Christie râse.

- S-a evaporat datorită dorinţei mele arzătoare. Acum sărută-mă, împieliţatule.

Degetele lui se curbară tandru în jurul trupului ei catifelat. Degetul lui mare se juca cu sfârcul ei.

- Nu. Nu până când nu-mi explici totul despre povestea asta că eu mă mint singur. Dumnezeule mare, Christie. Este un lucru îngrozitor pe care să i-l spui cuiva. Ar fi putut avea un efect devastator asupra mea... Putea să mă deprime foarte tare!

Ea se zvârcoli sub pătură, simţindu-i trupul puternic lângă ea.

- Dar nu te-a deprimat, totuşi, nu-i aşa? spuse veselă.

- Din fericire pentru tine, nu. Chiar şi aşa, tot ar trebui să-mi explici ce te-a făcut să spui un lucru aşa de neplăcut...

- Mai târziu... Te rog... Nu pot să mă concentrez să vorbesc chiar acum...

Gura lui veni foarte aproape de urechea ei. Limba lui îi urmă conturul.

- Nici eu... respiră. Doar... doar poate să mai spun un singur lucru...

- Ei? Ea se lipi de el.

- Te iubesc...

Christie îşi strânse pumnii şi începu să-l lovească.

- Nu mă mai săruta... mormăi în gura lui.

- De ce?

- Trebuie să spun ceva...

Dar declaraţia ei mai avea de aşteptat.

Sfârşit